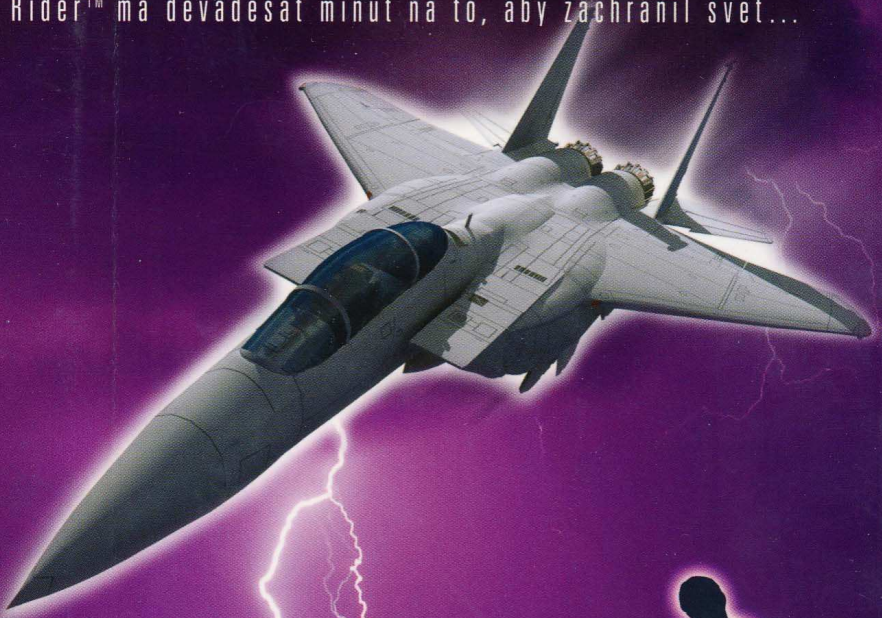
Alex Rider™ má devadesát minut na to, aby zachránil svět...

ORLÍ ÚDER

ANTHONY HOROWITZ

ANTHONY HOROWITZ

ORLÍ ÚDER

Přeložila Eva Brožová

Vydalo nakladatelství BB/art s. r. o.
ve spolupráci s nakladatelstvím Jiří Buchal – BB/art v roce 2007
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2003 Anthony Horowitz
All rights reserved.

Z anglického originálu *Eagle Strike*
(First published in 2003 by Walker Books Ltd, London)
přeložila © 2007 Eva Brožová
Redakce textu: Zuzana Řehořová
Jazyková korektura: Pavel Tučka
Grafická úprava obálky © 2007 Jan Matoška

Tisk: CENTA spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7381-031-3

Pro M. G.

OBSAH

Předmluva
1 To není moje věc
2 Prst na spoušti
3 Matador
4 Pravda a následky
5 Světec, nebo zpěvák?
6 Palác zábavy
7 Opeřený had
8 Rue BrItannia
9 Krvavé peníze
10 Syntéza bolesti
11 Pravda o Alexovi
12 Divoká jízda
13 Mimořádná opatření
14 Nepoctivá výměna
15 Šílenství a sušenky
16 Orlí úder
17 „Připoutejte se, prosím“
18 Richmondský most

PŘEDMLUVA

Amazonská džungle. Před patnácti lety.

Pochod jim trval pět dní; prosekávali si cestu hustým, neproniknutelným podrostem a jejich plíce namáhavě bojovaly s těžkým, vlhkým, nehybným vzduchem. Kolem nich se tyčily stromy vysoké jako katedrály a skrz listnatou klenbu probleskovalo zvláštní – téměř boží – zelené světlo. Připadalo jim, jako by měl deštný prales vlastní rozum. Jeho hlas představovalo nečekané zavřeštění papouška nebo záblesk opice ručkující mezi větvemi. Věděli, že tam jsou, ale až doteď měli štěstí. Samozřejmě se museli bránit útokům pijavic, moskytů a žahavých mravenců, nicméně hadi a škorpioni je nechávali na pokoji a v řekách, které museli překročit, nežily pirani, takže mohli bez obav pokračovat.

Šli nalehko. Nesli si s sebou pouze nejnutnější věci: mapu, kompas, láhve s vodou, jódové tablety, sítě proti moskytům a mačety. Nejtěžším předmětem, který s sebou měli, byla winchestrovka 88 s dalekohledem. Tou chtěli zabít muže, který na tomhle nepřístupném místě, vzdáleném sto mil na jih od města Iquitos v Peru, žil.

Oba muži znali jméno toho druhého, ale nikdy je nepoužili. To byla součást jejich výcviku. Starší z nich si říkal Lovec. Pocházel z Anglie, ale hovořil sedmi jazyky tak plynně, že se mohl vydávat za místního obyvatele v mnoha zemích, které navštívil. Byl asi třicetiletý, pohledný a měl krátký sestřih a ostražitý pohled cvičeného vojáka. Druhý muž byl štíhlý, plavovlasý a překypoval nervózní energií. Zvolil si krycí jméno Kozák. Bylo mu pouhých devatenáct a šlo o jeho první zabijáckou výpravu.

Oba muži byli oblečeni v maskáčích – obvyklém kamuflážním oblečení do džungle. Také obličej měli natřený zeleně, s tmavohnědými pruhy na tvářích. K cíli dorazili, právě když začalo vycházet slunce, a teď tam naprosto nehybně stáli a ignorovali hmyz přilákaný jejich potem, který jim bzučel kolem uší.

Před nimi se rozkládala uměle vytvořená mýtina, kterou od džungle odděloval deset metrů vysoký plot. V jejím středu se tyčil elegantní koloniální dům s dřevěnými verandami a okenicemi, bílými záclonami a pomalu se otáčejícími větráky. Asi dvacet metrů za ním

stály další dvě nižší cihlové budovy. Tam bydleli strážní, kteří teď obcházeli obvod mýtiny a ze zrezivělých železných věží pozorovali okolí. Bylo jich určitě víc než deset a v objektu se zřejmě nacházeli další. Jenže hlídkující muži se chovali laxně. Přecházeli po obvodu mýtiny sem a tam a nesoustředili se na to, co bylo jejich úkolem. Obklopovala je džungle. Domnívali se, že jsou v bezpečí.

Na čtverci asfaltu stála čtyřsedadlová helikoptéra. Majiteli domu stačilo udělat pouhých dvacet kroků, aby se k ní od hlavních dveří dostal. Jedině v tu chvíli ho bude vidět. A v tu chvíli bude muset zemřít.

Oba muži znali jméno člověka, kterého přišli zabít, ale nikdy je nevyslovili nahlas. Kozák je jednou řekl, ale Lovec ho varoval.

„Nikdy nenazývej terč jeho skutečným jménem. Tím ho personalizuješ. Otevíráš tak dveře do jeho života, a až na něj zamíříš, možná ti to jméno připomene, k čemu se chystáš, a ty pak zaváháš.“

Byla to pouze jedna z mnoha věcí, které se Kozák od Lovce naučil. Hovořili o terči jen jako o Veliteli. Byl příslušníkem armády – nebo spíš kdysi býval – stále rád nosil vojenské oblečení. Vzhledem k tomu, kolik měl osobních strážců, velel malé armádě. Ta přezdívka se k němu hodila.

Velitel byl špatný člověk. Živil se jako překupník drog a v obrovském měřítku vyvážel ze země kokain. Řídil také jeden z nejbezohlednějších gangů v Peru a zabil každého, kdo se mu postavil do cesty. Jenže Lovci a Kozákovi to bylo jedno. Byli tady, protože dostali zaplaceno dvacet tisíc liber, aby ho zavraždili – a kdyby byl Velitel lékařem nebo knězem, jejich pohled na věc by se nezměnil.

Lovec se podíval na hodinky. Za dvě minuty osm. Věděl, že v osm poletí Velitel do Limy, a stejně tak věděl, že Velitel je velice přesný. Vložil do winchestrovky náboj ráže .308 a zaostřil dalekohled. Bude stačit jediný výstřel.

Kozák zatím vytáhl triedr a sledoval, co se v areálu děje. Mladší muž se nebál, ale byl napjatý a rozrušený. Za uchem se mu klikatil čůrek potu a stékal mu po zádech. V ústech měl sucho. Když ucítil dotek na zádech, usoudil, že ho chce Lovec varovat, aby zůstal v klidu. Jenže Lovec stál kousek od něho a soustředil se na pušku.

Něco se pohnulo.

Kozák s jistotou věděl, že to tam je, až když se mu to vyšplhalo přes rameno na krk – a to už bylo pozdě. Nesmírně pomalu otočil hlavu. A spatřil to, přímo na kraji svého zorného pole. Na krku těsně pod bradou mu seděl pavouk. Kozák stísněně polkl. Podle váhy si původně myslel, že jde o tarantuli – ale tohle bylo horší, mnohem horší. Pavouk byl černý, měl malou hlavu a odporné, nafouklé tělo připomínající přezrálé ovoce. Kozák věděl, že kdyby ho převrátil, našel by na jeho břiše obrys červených přesýpacích hodin.

Byla to černá vdova. Latrodectus curacaviensis. *Jeden z nejjedovatějších pavouků na světě.*

Pavouk se pohnul a natáhl přední nohy, takže se jednou téměř dotýkal koutku Kozákových úst. Kozák cítil ostatní nohy pavouka stále na krku a jeho tělo mu teď viselo pod čelistí. Chtěl znovu polknout, ale neodvážil se. Toho tvora, který stejně nepotřeboval k útoku žádnou záminku, mohl jakýkoli pohyb vyprovokovat. Odhadl, že jde o exemplář samičky, která je tisíckrát nebezpečnější než sameček. Jestli se ho rozhodne kousnout, dutými zuby do něho vstříkne neurotoxicky jed, který mu ochromí celý nervový systém. Nejdřív nic neucítí, jen bude mít na kůži dvě malá červená bodnutí. Bolest – vlny bolesti – se dostaví asi za hodinu. Otečou mu víčka, začne se dusit, dostane křeče a téměř jistě zemře.

Kozáka napadlo, že by mohl zvednout ruku a tu odpornou havěť setřást. Kdyby měl pavouka na jakémkoli jiném místě těla, možná by se o to pokusil. Jenže tvor mu seděl na krku, jako by ho fascinoval pulz, který tam objevil. Kozák chtěl zavolat na Lovce, ale bál se, že se mu pohnou krční svaly. Téměř nedýchal. Lovec se stále věnoval dalekohledu a netušil, co se děje. Co může udělat?

Nakonec zahvízdal. Byl to jediný zvuk, na který si troufl. Děsivě si uvědomoval tvora, který na něm visel. Ucítil dotek další nohy a tentokrát ho zašimrala na rtu. Copak mu chce pavouk vyšplhat na obličej?

Lovec se ohlédl a okamžitě mu došlo, že se něco děje. Kozák stál nepřirozeně klidně, hlavu měl nakřivo, obličej pod maskováním bílý jako stěna. Lovec udělal krok k němu, takže Kozák se teď nacházel mezi ním a oploceným areálem. Pušku měl skloněnou a mířil hlavní k zemi.

V tu chvíli si všiml pavouka.

Ve stejný okamžik se otevřely dveře domu a vyšel z nich Velitel: malý, zavalitý muž v tmavé tunice, kterou měl u krku rozhalenou. Byl neoholený, v ruce držel kufřík a kouřil cigaretu.

Dvacet kroků k helikoptéře – a už svižně kráčel po asfaltu a cestou mluvil se dvěma osobními strážci, kteří ho doprovázeli. Kozák se letmo podíval na Lovce. Věděl, že organizace, která je najala, jim neúspěch neodpustí, a tohle je jediná příležitost, která se jim naskytne. Pavouk se opět pohnul, a když Kozák sklopil oči, spatřil jeho hlavu: hrozen droboučkých lesklých očí – půl tuctu z nich –, které na něj upřeně zíraly, ohavnější než cokoli na světě. Pokožka ho svrběla. Měl pocit, jako by se mu chtěla celá jedna strana obličeje odloupnout. Věděl ale, že Lovec nemůže nic dělat. Musí teď střílet. Velitel byl pouhých deset kroků od helikoptéry a lopatky se už otáčely. Kozák na něj chtěl vykřiknout. Udělej to! Rána z pušky pavouka sice vyděsí a ten ho kousne, ale na tom nezáleželo. Museli splnit úkol.

Lovec se rozhodl během necelých dvou vteřin. Může shodit černou vdovu koncem hlavně. Možná se mu to podaří dřív, než pavouk Kozáka kousne. Ale do té doby bude Velitel v helikoptéře, za neprůstřelným sklem. Nebo může zastřelit Velitele. Ale jakmile z pušky vypálí, bude se muset otočit a okamžitě zmizet v džungli. Na to, aby Kozákovi pomohl, mu nezbude čas; bude ho muset nechat osudu.

Jakmile dospěl k rozhodnutí, zvedl pušku, zamířil a vystřelil.

Z hlavně vyletěla kulka rozpálená doběla a otřela se Kozákovi o krk. Černá vdova se ihned rozprskla; výstřel ji rozerval na cáry. Kulka pokračovala přes mýtinu, skrz plot a – stále obalená titěrnými kousky černé vdovy – zavrtala se Veliteli do hrudníku. Velitel chtěl právě nastoupit do helikoptéry. Jakoby překvapeně se zastavil, přitiskl si ruku na srdce a zhroutil se na zem. Osobní strážci se s výkřikem otočili, vyděšeně zírali do džungle a snažili se objevit nepřítele.

Jenže to už byli Lovec s Kozákem pryč. Džungle je okamžitě pohltila, ale utíkali ještě dobrou hodinu, než se odvážili zastavit, aby popadli dech.

Kozák byl raněný. Na jedné straně krku měl rudý šrám, jako by mu ho tam někdo narýsoval podle pravítka. Tekla mu krev a vsakovala se mu do košile. Ale černá vdova ho nekousla. Natáhl ruku, vzal si od Lovce láhev s vodou a vděčné se napil.

„Zachránil jsi mi život," řekl.

Lovec se zamyslel. „Vzit a zachránit život jednou kulkou… to není špatné."

Kozák bude mít tu jizvu do konce života. Ale to nebude dlouho. Život profesionálního zabijáka bývá krátký. Lovec zemře jako první, v jiné zemi, na jiné misi. Později přijde řada i na Kozáka.

Teď ale Kozák mlčel. Odvedli svou práci. Na ničem jiném nezáleželo. Vrátil Lovci láhev s vodou, a zatímco slunce pálilo a džungle přemítala o tom, co se stalo, vstali a v dopoledním žáru si začali prosekávat cestu ven.

TO NENÍ MOJE VĚC

Alex Rider ležel na zádech a osychal na poledním slunci.

Cítil, jak mu po posledním koupání kape z vlasů slaná voda a odpařuje se mu z kůže na břiše. Dosud mokré plavky se mu lepily na tělo. V tu chvíli byl nejšťastnějším člověkem na světě; měl za sebou týden prázdnin, které byly skvělé už od chvíle, kdy letadlo přistálo v Montpellieru a on vkročil do oslepujícího jasu svého prvního dne u Středozemního moře. Jižní Francii miloval – ty intenzivní barvy, vůně, rytmus života, který se každou minutu zastavil a odmítal se pohnout. Neměl tušení, kolik je hodin, ale odhadl, že brzy bude poledne. Když kolem prošla dívka s rádiem, dolehl k němu krátký poryv hudby a Alex otočil hlavu, aby se za ní podíval. A v tu chvíli zašlo slunce, moře zamrzlo a celý svět jako by zatajil dech.

Nedíval se na dívku s rádiem. Díval se za ni, směrem k vlnolamu, který odděloval pláž od přístaviště, kam právě vplouvala jachta. Ta jachta byla obrovská, velká téměř jako jedna z těch výletních lodí, které vozí turisty sem a tam podél pobřeží. Na tohle plavidlo ale nikdy žádný turista nevstoupí.

Jak s tónovanými skly v oknech a mohutnou přídí, která se tyčila vzhůru jako jednolitá bílá stěna, tiše klouzalo po hladině, působilo naprosto nepřístupně. Na samé špici stál muž a s kamenným výrazem na tváři zíral přímo před sebe. Alex tu tvář okamžitě poznal.

Jassen Gregorovič. Byl to určitě on.

Alex seděl zcela nehybně, opíral se o paži a ruku měl částečně zabořenou v písku. Zatímco jachtu sledoval, z kajuty vyšel asi pětadvacetiletý mladík a začal loď připravovat k zakotvení. Byl malý a vzhledem připomínal lidoopa. Na sobě měl pletenou vestu, takže Alex viděl tetování, které mu pokrývalo celé paže a ramena. Lodník? Jassen se nenabídl, že mu s prací pomůže. Po přístavní hrázi přicházel třetí muž. Byl tlustý, plešatý, v laciném bílém obleku. Vršek hlavy si nedávno spálil na slunci a kůže teď měla ohavnou, krvavě rudou barvu.

Jassen ho spatřil a sešplhal dolů. Pohyboval se vláčně jako kočkovitá šelma. Na sobě měl modré džíny a bílou košili rozepnutou u krku. Jiní lidé by asi cestou po houpajícím se dřevěném můstku

bojovali s rovnováhou, ale Jassen ani jednou nezaváhal. Bylo na něm něco nelidského. Vzhledem k jeho krátce ostříhaným vlasům, studeným modrým očím a bledé, bezvýrazné tváři bylo na první pohled zřejmé, že tu není na dovolené. Ale jen Alex věděl, co je ten člověk zač. Jassen Gregorovič byl nájemný zabiják, muž, který zavraždil jeho strýce a změnil Alexův život. Hledaly ho tajné služby na celém světě.

Co teda dělá tady, v malém přímořském městečku na okraji mokřin a lagun, které tvořily oblast Camargue? V celém Saint-Pierre nebylo nic kromě pláží, kempů, příliš mnoha restaurací a přehnaně velkého kostela, který vypadal spíš jako pevnost. Alexovi trvalo týden, než si na poklidné kouzlo tohoto místa zvykl. A teď tohle!

„Alexi? Na co se díváš?“ zamumlala Sabina a Alex se musel přinutit, aby se otočil, a tak si vzpomněl, že tam Sabina je.

„Já…“ Odmlčel se. Nevěděl co říct.

„Myslíš, že bys mi mohl trochu přimazat záda? Začínají mě pálit…“

Tohle byla Sabina. Štíhlá, tmavovlasá a někdy mnohem starší než na svých patnáct. Na druhé straně to byla holka, která pravděpodobně už v jedenácti vyměnila hračky za kluky. Přestože používala opalovací krém s faktorem 25, připadalo mu, že potřebuje každých patnáct minut namazat, a nějak to byl vždycky Alex, kdo to pro ni musel udělat. Letmo se jí zadíval na záda, která měla ve skutečnosti do bronzova opálená. Její plavky byly tak miniaturní, že se na ně nevešel žádný potisk. Oči jí chránila imitace slunečních brýlí od Diora (pořídila si je za desetinu toho, co by stály ve skutečnosti), nos měla zabořený v Pánovi prstenů a současně mávala opalovacím krémem.

Alex se podíval zpátky na jachtu, Jassen si potřásal rukou s plešounem. Vedle něho stál lodník a čekal na pokyny. Dokonce i z téhle dálky si Alex všiml, že Jassen má hlavní slovo; že když promluví, oba muži poslouchají. Alex kdysi viděl, jak Jassen zastřelil muže jen proto, že upustil balíček. Neustále se kolem něho vznášel podivný chlad, který jako by neutralizoval dokonce i středozemní slunce. Zvláštní bylo, že toho Rusa dokázalo poznat jen pár lidí na

světě. Alex byl jedním z nich. Je možné, že by s ním mohla Jassenova přítomnost v Saint-Pierre nějak souviset?

„Alexi…?“ uslyšel Sabinu.

Všichni tři muži zamířili po přístavní hrázi do města. Alex zničehonic vyskočil.

„Hned se vrátím,“ oznámil.

„Kam jdeš?“

„Potřebuju se napít.“

„Přinesla jsem vodu.“

„Ne, chci si dát kolu.“

Už jak zvedl tričko a přetáhl si ho přes hlavu, věděl, že to není dobrý nápad. Třeba přijel Jassen Gregorovič do Camargue na prázdniny. Třeba přijel zavraždit místního starostu. Tak či tak, Alexe se to netýká, a bylo by šílené se s Jassenem znovu zaplést. Alex si vzpomněl na slib, který vyslovil při jejich posledním setkání na střeše v centru Londýna.

Zabil jste Iana Ridera. Jednou zabiju já vás.

A tenkrát to myslel vážně – ale to bylo tenkrát. Teď nechtěl mít s Jassenem ani světem, který představoval, nic společného.

A přesto…

Jassen je tady. Musí se dozvědět proč.

Muži kráčeli po hlavní třídě, která vedla kolem pobřeží. Alex se rozběhl po pláži a minul bílou betonovou arénu pro býčí zápasy, která ho ohromila, když sem poprvé přijel – než si vzpomněl, že jsou asi jen sto mil od Španělska. Dneska večer se v ní měly konat býčí zápasy. Lidé se už řadili u malých přepážek, aby si koupili vstupenky, ale Alex a Sabina se rozhodli, že tam nepůjdou. „Doufám, že ten býk vyhraje,“ utrousila Sabina pouze.

Jassen a jeho společníci odbočili doleva a zmizeli v centru města. Alex přidal do kroku, protože věděl, jak snadno je může ve spleti uliček a průchodů kolem kostela ztratit. S tím, aby ho nezahlédli, si těžkou hlavu dělat nemusel, Jassen se domníval, že je v bezpečí. Bylo nepravděpodobné, aby si v letovisku plném turistů všiml, že ho někdo sleduje. Jenže u Jassena člověk nikdy neví. Alex cítil, že mu srdce buší jako splašené. V ústech měl sucho a tentokrát za to nemohlo horké slunce.

Jassen se vypařil. Alex se rozhlédl kolem sebe. Ze všech stran ho obklopovaly davy lidí, kteří proudili z krámků a vcházeli do venkovních restaurací, v nichž už začali podávat obědy. Ve vzduchu se vznášela vábivá vůně paelly. Proklínal se, že se loudal tak vzadu, že se k nim neodvážil víc přiblížit. Trojice mužů mohla vejít do jakékoli budovy. Nebo že by si je vyfantazíroval? To byla krásná představa, ale když je zahlédl sedět na terase před jednou elegantnější restaurací na náměstí a plešoun už žádal o jídelní lístek, jeho naděje okamžitě zmizely.

Alex došel před obchod, kde prodávali pohlednice, a schoval se za stojan. Hned vedle byla kavárna, kde pod velkými pestrobarevnými slunečníky podávali sendviče a nápoje, a Alex se do ní nenápadně přesunul, Jassen a jeho společníci teď seděli necelých deset metrů od něho, takže rozeznal víc detailů. Lodník si cpal do pusy chleba, jako by celý týden nejedl. Plešoun něco tiše, naléhavě vykládal, a aby dodal svým slovům důraz, máchal pěstí ve vzduchu, Jassen trpělivě naslouchal. Vzhledem k okolnímu hluku neslyšel Alex z toho, co si povídali, ani jediné slovo. Vykoukl zpoza jednoho slunečníku a málem se srazil s číšníkem, který na něj vychrlil příval rozzlobené francouzštiny, Jassen se podíval jeho směrem a Alex se přikrčil, protože se bál, že si ho všimne.

Kavárnu oddělovala od terasy restaurace řada rostlin v dřevěných květináčích. Alex vklouzl mezi ně a rychle vešel do stinné restaurace. Tady se cítil bezpečněji, méně nápadný. Hned za zády měl kuchyni. Na jedné straně místnosti se nacházel barový pult a před ním stálo asi deset stolků. Všechny byly prázdné. Do kuchyně vcházela a zase z ní vycházela obsluha s talíři, ale všichni zákazníci se rozhodli poobědvat venku.

Alex se podíval ze dveří a zatajil dech. Jassen vstal a svižným krokem kráčel přímo k němu. Zahlédl ho? Ale pak si všiml, že Jassen drží něco v ruce: mobilní telefon. Někdo mu zřejmě volal, a tak vešel do restaurace, aby si hovor vyřídil v soukromí. Ještě pár kroků a bude u dveří. Alex se rozhlédl a uviděl výklenek, který od jídelny odděloval korálkový závěs. Když za něj vklouzl, ocitl se v malém kumbálu. Všude kolem něj se povalovaly mopy, kbelíky, krabice z

tvrdého kartonu a prázdné láhve od vína. Rozvlněné korálky se konečně zklidnily.

A v tu chvíli vstoupil Jassen do restaurace.

„Dorazil jsem před dvaceti minutami," říkal. Mluvil anglicky, jen s velice nepatrným ruským přízvukem. „Franco na mě čekal. Ta adresa souhlasí a všechno je zařízené."

Odmlčel se. Alex se snažil nedýchat. Stál pár centimetrů od Jassena a oddělovala ho od něj pouze křehká stěna z barevných korálků. V restauraci bylo proti venkovnímu oslnivému slunci šero, a tak doufal, že si ho Jassen nevšimne.

„Uděláme to dneska odpoledne. Určitě to klapne. Bude lepší, když si už nebudeme volat. Ozvu se vám, hned jak se vrátím do Anglie."

Jassen Gregorovič ukončil hovor a zničehonic ztuhl. Alex si toho okamžiku všiml, té náhlé ostražitosti, kdy nějaký zvířecí instinkt Jassenovi řekl, že ho někdo poslouchal. Muž měl mobil stále v ruce, ale držel ho jako nůž připravený k útoku. Hlavou nepohnul, ale oči mu těkaly ze strany na stranu a hledaly nepřítele. Alex stál za korálky a neodvažoval se pohnout. Co má dělat? Toužil být pryč, vyběhnout ven z restaurace. Ne. Než stačí udělat dva kroky, bude po něm. Jassen ho zabije, aniž bude tušit, kdo Alex je nebo proč tam je. Alex se pomalu rozhlédl. Pátral po zbrani, po čemkoli, čím by se mohl bránit.

A pak se otevřely dveře kuchyně. Vyšel z nich číšník, obešel Jassena a současně na někoho zavolal. Napětí povolilo, Jassen zasunul telefon do kapsy kalhot a zamířil ven, aby se připojil ke svým společníkům.

Alex si zhluboka oddychl.

Co se dozvěděl?

Jassen Gregorovič sem přijel někoho zabít. Tím si byl jistý. *Ta adresa souhlasí a všechno je zařízené*. Ale přinejmenším Alex neslyšel, že by Jassen zmínil jeho jméno. Takže měl pravdu. Obětí bude pravděpodobně nějaký Francouz, který žije tady v Saint-Pierre. K vraždě dojde někdy dneska odpoledne. Výstřel z pušky nebo možná záblesk nože na slunci. Kratičký okamžik násilí a někdo někde si oddychne, protože bude vědět, že má o nepřítele méně.

Co on s tím může dělat?

Alex proklouzl korálkovým závěsem a vyšel ven zadním východem. Ulevilo se mu, když se ocitl na ulici, a ne na náměstí. Teprve teď se pokusil si celou situaci ujasnit. Může jít samozřejmě na policii. Může jim oznámit, že je špion, který třikrát pracoval pro MI-6 – britskou tajnou službu. Může jim říct, že Jassena poznal, že ví, co je zač, a že jestli ho někdo nezastaví, skoro určitě dneska odpoledne někoho zabije.

Ale k čemu to bude dobré? Francouzská policie ho možná vyslechne, ale neuvěří mu. Bude pro ně jen opáleným čtrnáctiletým anglickým školákem s pískem ve vlasech. Jednou se na něj podívají a vysmějí se mu.

Může jít za Sabinou a jejími rodiči. Ale ani to Alex udělat nechtěl. Byl tady jen proto, že ho pozvali, a proč by jim měl kazit dovolenou? Nevěřili by mu o nic víc než policie. Když s nimi byl kdysi na prázdninách v Cornwallu, snažil se říct Sabině o sobě pravdu. Myslela si, že si dělá legraci.

Alex se rozhlédl po krámcích se suvenýry, stáncích se zmrzlinou, lidech, kteří se bezstarostně procházeli po ulici. Byl to typický, malebný pohled. Skutečný svět. Takže proč by se měl sakra zase zaplétat se špiony a nájemnými zabijáky? Je na prázdninách. Tohle není jeho věc. Ať Jassen udělá, co chce. Alex mu v tom nedokáže zabránit, ani kdyby se o to pokusil. Radši zapomene, že ho kdy viděl.

Zhluboka se nadechl a vydal se po ulici zpátky na pláž za Sabinou a jejími rodiči. Cestou se snažil vymyslet, co jim řekne: proč zničehonic odešel a proč se po návratu neusmívá jako předtím.

To odpoledne si Alex se Sabinou stopli místního farmáře a svezli se s ním do Aigues-Mortes, opevněného města na okraji solných bažin. Sabina se chtěla zbavit rodičů a sednout si do francouzské kavárny, odkud by mohli pozorovat místní obyvatele a turisty na ulici. Vymyslela systém, jak hodnotit vzhled francouzských teenagerů – body ztráceli za hubené nohy, křivé zuby a nevkusné oblečení. Ještě nikdo nedostal víc než sedm bodů z

dvaceti a Alex by s ní za jiných okolností šťastně seděl u stolku a poslouchal, jak se hlasitě směje.

Ale dnes odpoledne ne.

Měl plnou hlavu jiných věcí. Skoro ani nevnímal mohutné zdi a věže, které ho obklopovaly, a připadalo mu, že se výletníci pohybují jako ve zpomaleném filmu. Alex si to tady chtěl užít. Chtěl si opět připadat jako na prázdninách. Jenže sotva spatřil Jassena, všechno se pokazilo.

Alex se seznámil se Sabinou teprve před měsícem, kdy oba pomáhali při tenisovém turnaji ve Wimbledonu, ale okamžitě si padli do oka. Sabina byla jedináček. Její máma Liz se živila jako módní návrhářka; táta Edward byl novinář. Alex ho vídal jen málokdy. Na dovolenou za nimi dorazil později – přijel vlakem z Paříže – a od té doby pracoval na nějakém článku.

Rodina si pronajala dům na kraji Saint-Pierre, přímo na břehu Malé Rhôny. Domek byl jednoduchý, typický pro zdejší oblast: oslnivě bílý, s modrými okenicemi a střechou z terakotových tašek. Hosté měli k dispozici tři pokoje a vzdušnou, staromódně zařízenou kuchyni s východem na zarostlou zahradu. V ní se nacházel bazén a tenisový kurt s asfaltem, kterým prorůstal plevel. Alexovi se ten domek zalíbil na první pohled. Jeho pokoj měl výhled na řeku a každý večer leželi se Sabinou na staré proutěné pohovce, tiše si povídali a pozorovali vlnky na hladině.

První týden prázdnin uběhl jako voda. Koupali se v bazénu a v moři, které bylo necelou míli odcud. Chodili na vycházky, šplhali po skalách, jezdili na kánoi a jednou (Alex se tomu sportu vyhýbal jako čert kříži) podnikli výlet na koni. Alex měl Sabininy rodiče moc rád. Ještě totiž nezapomněli, že byli také kdysi mladí, a víceméně je se Sabinou nechali, aby trávili volný čas podle svých představ. A těch minulých sedm dní bylo všechno báječné.

Než se objevil Jassen.

Ta adresa souhlasí a všechno je zařízené. Uděláme to dneska odpoledne…

Co chce ten Rus v Saint-Pierre udělat? Jaká nešťastná náhoda ho sem přivedla, takže opět vrhá stín na Alexův život? Alex se navzdory žáru odpoledního slunce zachvěl.

„Alexi?“

Uvědomil si, že na něj Sabina mluví, a ohlédl se. Pozorovala ho přes stůl a tvářila se ustaraně. „O čem přemýšlíš?“ zeptala se. „Byl jsi někde daleko.“

„O ničem.“

„Celý odpoledne nejsi ve svý kůži. Stalo se něco? Kam jsi vlastně z tý pláže zmizel?“

„Už jsem ti to říkal. Potřeboval jsem se napít.“ Mrzelo ho, že jí musí lhát, ale pravdu jí povědět nemohl.

„Právě jsem říkala, že bysme měli jít. Slíbila jsem našim, že budeme v pět doma. Panebože! Podívej se na něj!“ Ukázala na dalšího teenagera, který procházel kolem. „Čtyři z dvaceti. Copak ve Francii nejsou *žádný* hezký kluci?“ Podívala se na Alexe. „Teda kromě tebe.“

„Takže kolik bodů bys dala mně?“ zeptal se Alex.

Sabina se zamyslela. „Dvanáct a půl,“ prohlásila nakonec, „netrap se tím, Alexi. Ještě deset let a budeš dokonalej.“

Někdy se hrůza ohlašuje těmi nejméně nápadnými způsoby.

Ten den to bylo osamocené policejní auto uhánějící po široké, prázdné vozovce, která se klikatila do Saint-Pierre. Alex se Sabinou seděli na korbě stejného nakladačku, který je do Aigues-Mortes přivezl. Pozorovali stádo krav, které se páslo na louce, když vtom je předjel policejní vůz – modrobílý, s blikajícím svědem na střeše – a rychle zmizel v dálce. Alex stále přemítal o Jassenovi, a jakmile to auto spatřil, sevřel se mu žaludek ještě víc. Vždyť je to jen policejní vůz. To nemusí nic znamenat.

Jenže potom uviděl helikoptéru, která se zvedla do vzduchu někde nedaleko odtud a stoupala k jasné obloze. Sabina si jí všimla taky a ukázala na ni.

„Něco se stalo,“ prohlásila. „Letí z města.“

Letí helikoptéra z města? Alex si tím nebyl jistý. Sledoval, jak se jim vznáší nad hlavou a mizí směrem k Aigues-Mortes, a celou tu dobu mu rostl knedlík v krku a tížila ho ošklivá předtucha.

A pak vyjeli ze zatáčky a Alex věděl, že se naplnily jeho nejhorší obavy – ale způsobem, který by nikdy nedokázal předvídat.

Hromada trosek, pobořené zdi a pokroucený plech. Hustý černý dým stoupající k obloze. Jejich dům byl v rozvalinách. Pouze jedna stěna zůstala nedotčená a vytvářela krutou iluzi, že se toho až tak moc nestalo. Ale zbytek zmizel. Alex spatřil mosaznou postel, jak trčí v nesmyslném úhlu do vzduchu. Asi padesát metrů od domku ležely v trávě dvě modré okenice. Voda v bazénu byla hnědá a zkalená. Výbuch musel být obrovský.

Kolem trosek parkoval konvoj aut a dodávek. Patřily policii, zdravotníkům, hasičům a protiteroristické jednotce. Alexovi připadaly neskutečné: spíš jako barevné hračky. V cizí zemi nevypadá nic cizeji než její pohotovostní služby.

„Mami! Tati!“

Alex slyšel Sabinu křičet a viděl, že seskakuje z korby, ještě než zastavili. Potom se rozběhla přes příjezdovou cestu a prodírala se mezi záchranáři v jejich různých uniformách. Když naklaďáček zastavil, Alex sešplhal z korby, nejistý, zda se jeho nohy dotknou země, nebo jednoduše šlápne do prázdna a propadne se dolů. Hlava se mu točila; měl pocit, že každou chvíli omdlí.

Cestou k domu na něj nikdo nepromluvil. Jako by tam vůbec nebyl. Před sebou uviděl, jak se odněkud vynořila Sabinina maminka. Obličej měla uplakaný a umazaný od sazí a Alex si pomyslel, že jestli je v pořádku, jestli nebyla během výbuchu v domě, pak je snad v pořádku i Edward Pleasure. Ale pak spatřil, že se Sabina začala třást a vrhla se mamince do náruče, a pochopil, že došlo k nejhoršímu.

Popošel blíž a stačil ještě zaslechnout, co Liz říká dceři, kterou pevně svírala v objetí.

„Ještě nevíme, co se stalo. Tátu odvezli helikoptérou do Montpellieru. Je živý, Sabino, ale těžce raněný. Hned za ním pojedeme. Vždyť víš, že táta je bojovník. Ale doktoři zatím nedokážou odhadnout, jestli to přežije. Prostě nevíme…“

K Alexovi zavanul pach spáleniště a obklopil ho ze všech stran. Slunce zakrýval hustý dým. Oči mu začaly slzet a zalapal po dechu.

Tohle je jeho vina.

Nevěděl, proč se to stalo, ale byl si naprosto jistý, že za to může on.

Jassen Gregorovič.
To není moje věc, myslel si Alex. A takhle to dopadlo.

PRST NA SPOUŠTI

Policista, který stál proti Alexovi, byl mladý a nezkušený a lovil v paměti vhodná slova. Alexovi došlo, že za to nemůže jen jeho chabá angličtina. Tady, v tomhle zvláštním poklidném koutu na jihu Francie, obvykle jednal pouze s podnapilým řidičem nebo možná s turistou, který ztratil na pláži peněženku. Tahle situace pro něj byla naprosto nová a mladík ztratil půdu pod nohama.

„Je to strašná tragédie," říkal. „Znal jsi monsieur Pleasura dlouho?"

„Ne. Moc dlouho ne," odpověděl Alex.

„V nemocnici mu poskytnou tu nejlepší péči." Policista se povzbudivě usmál. „Madam Pleasurová s dcerou se teď na něj jely podívat a požádaly nás, abychom se o tebe postarali."

Alex seděl ve stínu pod stromem na rozkládací židli. Bylo pár minut po páté, ale slunce stále pálilo. O pár metrů dál tekla řeka a Alex by obětoval cokoli, kdyby mohl skočit do vody a plavat a plavat, až by měl celou tuhle záležitost daleko za zády.

Sabina s maminkou před deseti minutami odjely a jeho se ujal mladý policista. Dali mu židli do stínu a láhev vody, ale bylo jasné, že nikdo neví, co s ním dál. Nešlo o jeho rodinu. Neměl právo tu být. Objevili se další záchranáři: policisté a hasiči. Pomalu se pohybovali mezi sutinami a tu a tam obrátili dřevěné prkno nebo odsunuli kus poničeného nábytku, jako by doufali, že objeví stopu, která jim prozradí, proč k té tragédii došlo.

„Volali jsme vašemu konzulovi," říkal policista. „Přijedou pro tebe a odvezou tě domů. Ale musí poslat zástupce z Lyonu. Bude to chvíli trvat, takže dnešní noc musíš přečkat tady v Saint-Pierre."

„Já vím, kdo to udělal," oznámil mu Alex.

„Comment?"

„Já vím, kdo za to může." Alex se zadíval na dům. „Musíte jet do města. V přístavu stojí jachta. Neviděl jsem její jméno, ale určitě ji poznáte. Je obrovská… bílá. Na té jachtě je muž; jmenuje se Jassen Gregorovič. Musíte ho zatknout dřív, než odpluje."

Policista na Alexe ohromeně zíral a Alex přemítal, kolik toho z jeho slov pochopil.

„Prosím? Co to povídáš? Ten muž, Jassen…“

„Jassen Gregorovič.“

„Ty ho znáš?“

„Jo.“

„Kdo to je?“

„Zabiják. Dostává zaplaceno za to, že zabíjí lidi. Dneska dopoledne jsem ho viděl.“

„Prosím!“ Policista zvedl ruku. Už nechtěl nic víc slyšet. „Počkej tady.“

Alex ho sledoval, jak míří k zaparkovanému autu, zřejmě aby našel svého nadřízeného. Napil se vody a pak vstal. Nechtěl tu sedět a sledovat dění z rozkládací židle jako účastník pikniku. Vydal se k domu. Pofukoval větřík, ale ve vzduchu se stále vznášel těžký pach spáleniště. Na příjezdové cesté přistál ožehlý, zuhelnatělý útržek papíru. Alex se pro něj bezmyšlenkovitě sehnul a zvedl ho. Na lístku stálo:

kaviár k snídani a bazén v jeho wiltshirském sídle má prý obrys Elvise Presleyho. Ale Damian Cray není jen nejbohatší a nejúspěšnější popovou hvězdou na světě. Další miliony mu vynášejí jeho obchodní aktivity, které zahrnují hotely, televizní stanice a počítačové hry. Otázky zůstávají: Proč byl Cray tento týden v Paříži a proč si domluvil tajnou schůzku s

To bylo všechno. Papír zčernal a slova zmizela.

Alexovi došlo, na co se dívá. To je určitě stránka z článku, na kterém Edward Pleasure pracoval od chvíle, kdy přijel do Saint-Pierre. Nějak souvisel s megacelebritou Damianem Crayem…

„*Excusez-moi, jeune homme*…“

Alex zvedl hlavu a spatřil, že se policista vrací s kolegou o pár let starším než on sám, se skleslými koutky a knírkem. Alexe se zmocnila beznaděj. Poznal, co je to za typ člověka, ještě než policista stačil promluvit. Slizký a domýšlivý, na sobě měl uniformu bez jediné chybičky a na tváři pochybovačný výraz.

„Tak co pro nás máš?“ pobídl ho. Mluvil anglicky lépe než jeho kolega.

Alex opakoval, co už řekl mladšímu policistovi.

„Odkud toho muže znáš? Toho muže na lodi?“

„Zabil mého strýce.“

„Kdo byl tvůj strýc?“

„Špion. Pracoval pro MI-6.“ Alex se zhluboka nadechl. „Myslím, že terčem toho útoku jsem měl být já. Myslím, že se snažil zabít mě…“

Policisté spolu prohodili pár slov francouzsky a pak se otočili zpátky k Alexovi. Alex věděl, co bude následovat. Starší policista změnil výraz a díval se teď na Alexe se směsicí vlídnosti a obav. V jeho pohledu však byla i arogance: *Já mám pravdu. Ty se mýlíš. A nic mě nepřesvědčí, že je to naopak*. Připomínal špatného učitele ve špatné škole, který označuje správné odpovědi křížkem.

„Prožil jsi strašný šok,“ začal policista. „Ten výbuch… už totiž víme, že ho způsobilo prasklé plynové potrubí.“

„Ne…“ Alex zavrtěl hlavou.

Policista zvedl ruku. „Neexistuje důvod, proč by chtěl nějaký zabiják ublížit rodině na dovolené. Ale chápu tě. Jsi rozrušený. Je klidně možné, že jsi v šoku. Nevíš, co mluvíš.“

„Prosím –“

„Poslali jsme pro někoho z vašeho konzulátu a už brzy přijede. Do té doby by bylo lepší, kdyby ses držel stranou.“

Alex svěsil hlavu. „Nevadilo by vám, kdybych se šel projít?“ zeptal se tiše.

„Projít?“

„Jen na chvilku. Potřebuju být sám.“

„Samozřejmě. Ale nechoď moc daleko. Nechceš, aby šel někdo s tebou?“

„Ne. Vystačím si.“

Alex se otočil a zamířil od nich pryč. Vyhnul se pohledu policistů, kteří si nepochybně mysleli, že se za své chování stydí. To je dobře. Alex nechtěl, aby viděli, jak zuří, aby poznali ten vztek, který jím proudil jako ledová řeka. Nevěřili mu! Chovali se k němu jako k hloupému děcku!

Při každém kroku se mu v hlavě vynořovaly útržky výjevů. Sabininy vytřeštěné oči, když spatřila trosky domu. Helikoptéra odvážející Edwarda Pleasura do nějaké nemocnice ve městě, Jassen Gregorovič na palubě jachty, odplouvající po splněném úkolu do

západu slunce. A za všechno mohl Alex! To na tom bylo nejhorší. To bylo neodpustitelné. No, nebude tam jen tak sedět a nečinně přihlížet. Hněv ho poháněl dopředu. Bylo načase vzít věci do svých rukou.

Když došel na hlavní třídu, otočil se. Policisté na něj už zapomněli. Naposledy se podíval na vypálenou skořepinu domku, kam kdysi jezdili lidé na dovolenou, a opět ho popadl vztek. Obrátil se zpátky a dal se do běhu.

Saint-Pierre ležel asi míli odtud. Než tam dorazil, byl podvečer a v ulicích proudily davy lidí v slavnostní náladě. Město mu připadalo rušnější než kdykoli předtím. Potom si vzpomněl. Dneska večer se konají býčí zápasy a z okolí se sem na ně sjely stovky diváků.

Slunce už začalo klesat za obzor, ale bylo stále světlo, jako by se schválně loudalo pozadu. Rozsvítily se pouliční lampy a vytvořily na písčitých chodnících oranžové kaluže. Starý kolotoč se otáčel stále dokola, vířící čmouha elektrických žárovek a hlučné muziky. Alex tím mumrajem prokličkoval bez jediného zastavení. Náhle se ocitl na opačné straně města, kde byly ulice opět tiché. Snášela se noc a všechno zešedivělo.

Nečekal, že jachtu uvidí. V hloubi duše si myslel, že Jassen už dávno odplul. Ale pořád tam byla, zakotvená na místě, kde ji viděl kolem poledne, což mu teď připadalo jako celá věčnost. Nikdo nebyl v dohledu. Vypadalo to, jako by celé město odešlo na býčí zápasy. Potom se ze tmy vynořila postava a Alex spatřil plešouna se spáleným temenem. Stále měl na sobě bílý oblek. Kouřil doutník a jeho žhnoucí konec mu vrhal rudý odlesk na tvář.

Za okny lodi zářila světla. Našel by za některým z nich Jassena? Alex neměl jasnou představu, co udělá. Stále byl vzteky bez sebe. Věděl jen, že se musí dostat na jachtu a že mu v tom nic nezabrání.

Ten muž se jmenoval Franco. Sešel na přístavní hráz, protože Jassen nenáviděl zápach doutníku. Neměl Jassena rád. Víc než to; bál se ho. Když se Rus dozvěděl, že je Edward Pleasure raněný a ne mrtvý, nic neřekl, ale v očích se mu objevil ohavný výraz. Chvíli se díval na lodníka Raoula. To Raoul umístil bombu na místo… příliš daleko od novinářova pokoje, jak se ukázalo. Byla to jeho vina. A

Franco věděl, že Jassen ho v tu chvíli málem zabil. Nebo možná ještě zabije. Bože – to je strašné!

Franco uslyšel, jak na štěrku zaskřípala bota, a spatřil, že se k němu blíží chlapec. Byl štíhlý a opálený, na sobě měl šortky a vybledlé tričko s nápisem Doba kamenná a kolem krku šňůru dřevěných korálků. Přes čelo mu visely pramínky světlých vlasů. Je to určitě turista – vypadá jako Angličan. Ale co dělá tady?

Alex přemítal, jak blízko se dokáže k muži dostat, aniž by vzbudil jeho podezření. Jiná situace by nastala, kdyby k lodi mířil dospělý člověk; to, že mu bylo teprve čtrnáct, byl hlavní důvod, proč byl pro MI-6 tak užitečný. Lidé si ho všimli, až když už bylo pozdě.

Stejně tak to proběhlo i tentokrát. Jak se chlapec blížil, Franka zarazily jeho tmavohnědé oči, které byly na takového mladíka příliš vážné. Ty oči toho už hodně viděly.

Jakmile Alex došel až k Frankovi, otočil se na polštářku levé nohy a vykopl pravou. Franka to totálně zaskočilo. Alex ho tvrdě udeřil patou do žaludku – jenže mu okamžitě došlo, že svého protivníka podcenil. Čekal, že pod plandavým oblekem ucítí měkké maso, ale narazil do pevných svalů, a Franco, přestože ho rána zabolela a vyrazila mu dech, neupadl.

Plešoun upustil doutník, vrhl se dopředu a rukou už šátral v kapse saka. Když ji vytáhl, něco v ní držel. Ozvalo se tiché cvaknutí a ve světle lamp se zablýskla sedm palců dlouhá čepel. Měl vystřelovací nůž. Pohyboval se mnohem rychleji, než si Alex myslel, že dokáže, rozmáchl se a zaútočil. Alex uslyšel, jak vzduchem zasvištělo ostří, a znovu se otočil. Nůž se mu mihl kolem obličeje a minul ho o pouhý centimetr.

Alex žádnou zbraň neměl. Franco ten nůž zřejmě použil už mnohokrát, a kdyby ho nevyvedlo z míry kopnutí do žaludku, bylo by už po boji. Alex se rozhlédl a pátral po něčem, čím by se mohl bránit. Na hrázi nebylo téměř nic – jen několik starých krabic, kbelík a rybářská síť. Franco se teď pohyboval pomaleji. Bojuje s dítětem – nic mu nehrozí. Ten malý spratek ho sice svým nečekaným útokem zaskočil, ale snadno si s ním poradí.

Zamumlal něco francouzsky: něco příšerně sprostého. Opět máchl rukou, ale tentokrát vedl nůž zezdola nahoru, a kdyby Alex neuskočil, prořízl by mu hrdlo.

Alex vykřikl.

Ztratil rovnováhu, prudce dopadl na záda a natáhl jednu paži vzhůru. Frankovi se v úšklebku zaleskly dva zlaté zuby, udělal krok dopředu a chtěl tu nepříjemnou záležitost uzavřít. Příliš pozdě si uvědomil, že ho Alex převezl. Alex svíral v ruce síť, a když se nad ním Franco vztyčil, vyskočil a vší silou máchl paží dopředu. Síť se roztáhla a přistála Frankovi na hlavě, rameni a ruce s nožem. Franco zaklel, otočil se a snažil se ze sítě vymotat, ale při tom pohybu se do ní zapletl ještě víc.

Alex věděl, že musí celou věc co nejrychleji dokončit. Franco stále bojoval se sítí, ale Alex si všiml, že otevírá ústa, aby přivolal pomoc. Nacházeli se hned vedle jachty. Kdyby Jassen něco zaslechl, Alex by nemohl nic udělat. Vykopl tedy nohu a zasáhl plešouna podruhé do žaludku. Vyrazil mu dech; Alex viděl, jak brunátní v obličeji. Byl zamotaný v síti, a jak divoce poskakoval na kraji přístavní hráze, ztratil rovnováhu a svalil se na zem. Protože měl ruce uvězněné, nemohl se při pádu chránit. Jeho hlava dopadla s hlasitým lupnutím na beton a plešoun zůstal nehybně ležet.

Alex namáhavě lapal po dechu. V dálce uslyšel zvuk trumpety a slabý potlesk. Za deset minut začínají býčí zápasy. Do arény nastoupila skupinka hudebníků a spustila ryčný pochod. Alex se podíval na muže v bezvědomí a věděl, že unikl jisté smrti. Nůž nikde neviděl; zřejmě spadl do vody. Na okamžik zaváhal, jestli má pokračovat. Jakmile si ale vzpomněl na Sabinu a jejího otce, přešel můstek vedoucí na loď a ocitl se na palubě.

Jachta se jmenovala *Fer de Lance*. Alex si toho jména všiml cestou nahoru a vzpomněl si, že je už někde viděl. Už to má! Zahlédl je na školním výletě do londýnské zoologické zahrady. Byl to křovinář sametový. Samozřejmě jedovatý.

Stál na prostorném místě s kormidlem a přístroji vedle dveří na jedné straně a koženými pohovkami vzadu. Před nimi se nacházel nízký stůl. Tam plešoun zřejmě seděl, než si odešel zakouřit na hráz. Alex spatřil zmačkaný časopis, láhev piva, mobilní telefon a pistoli.

Ten telefon poznal, Jassen z něj to odpoledne volal v restauraci. Mobil měl zvláštní barvu – nahnědlou – jinak by ho asi jen lhostejně přejel pohledem. Jenže teď si všiml, že je stále zapnutý. Zvedl ho.

Rychle najel na hlavní nabídku a pak na záznam hovorů. Našel, co hledal: seznam všech hovorů, které ten den Jassen přijal. Ve 12.53 mluvil s číslem, které začínalo 44207: 44 byla Anglie; 207 znamenalo, že jde o londýnské číslo. Právě tenhle hovor Alex v restauraci vyslechl. Rychle si uložil číslo do paměti. Bylo to číslo člověka, který dával Jassenovi příkazy. Dozví se na něm všechno, co potřebuje vědět.

Zvedl zbraň.

Konečně ji měl. Pokaždé, když pracoval pro MI-6, je o zbraň žádal, a oni pokaždé odmítli. Vybavili ho různými šikovnými věcičkami – ale byly to jen uspávací šipky, paralyzující granáty nebo kouřové bomby. Nic, čím by mohl někoho zabít. Alex cítil, jak ze zbraně, kterou držel, vyzařuje síla. Potěžkával ji v ruce. Šlo o černý Grach MP-443, s krátkou hlavní a žebrovanou rukojetí. Byl samozřejmě ruský, nová vojenská zbraň. Obtočil ukazovák kolem spouště a zlověstně se usmál. Teď jsou na tom s Jassenem úplně stejně.

Prošel dveřmi a sešplhal po krátkém schodišti do podpalubí. Ocitl se v chodbě s kajutami po obou stranách, která se zřejmě táhla po celé délce lodi. Nahoře viděl hlavní kajutu, ale věděl, že je prázdná. V jejích oknech se nesvítilo. Jestli je Jassen na lodi, bude tady dole. Sevřel pistoli pevněji a potichu se plížil po vysokém koberci dopředu.

Ve škvíře pod jedněmi dveřmi spatřil žlutý proužek světla. Zaťal zuby, položil ruku na kouli a tak trochu doufal, že budou zamčené. Koule se otočila a dveře se otevřely. Alex vešel dovnitř.

Kajuta byla překvapivě prostorná, dlouhý obdélník s bílým kobercem a moderním dřevěným nábytkem podél dvou stěn. U třetí stěny stálo nízké dvojlůžko s nočním stolkem a lampičkou na každé straně. Na bílém přehozu ležel muž se zavřenýma očima tak nehybně, že vypadal jako mrtvý. Alex udělal krok dopředu. V pokoji panovalo naprosté ticho, ale v dálce byla slyšet kapela vyhrávající v býčí aréně: dvě nebo tři trumpety, tuba a buben.

Jassen Gregorovič se nepohnul, když se k němu začal Alex se zbraní napřaženou před sebe přibližovat. Došel až k posteli. Poprvé v životě stál u toho Rusa, muže, který zavraždil jeho strýce, tak blízko. Viděl na jeho obličeji každý detail: ostře řezané rty, téměř ženské řasy. Zbraň držel jen centimetr od Jassenova čela. Tímhle to skončí. Stačí stisknout kohoutek a bude po všem.

„Dobrý večer, Alexi."

Jassen měl ještě před chvílí zavřené oči, a teď už ne. Bylo to takhle jednoduché. Jeho výraz se nezměnil. Okamžitě Alexe poznal a současně si všiml zbraně, kterou na něj mířil. Všiml si jí a akceptoval ji.

Alex mlčel. Ruka se zbraní se mu lehce třásla, a tak zvedl druhou, aby si ji podepřel.

„Máš moji pistoli," poznamenal Jassen.

Alex se nadechl.

„Zastřelíš mě?"

Alex stále mlčel.

Jassen klidně pokračoval. „Myslím, že by sis to měl pečlivě rozmyslet. Zabít člověka není tak jednoduché, jako když se na to díváš v televizi. Jestli tu spoušť zmáčkneš, vystřelíš z ní skutečnou kulku do skutečného těla. Já nic neucítím; budu okamžitě mrtvý. Ale ty budeš žít celý život s tím, cos provedl. Nikdy na to nezapomeneš."

Odmlčel se a nechal svoje slova viset ve vzduchu.

„Opravdu to v sobě máš, Alexi? Dokážeš stisknout spoušť? Dokážeš mě zabít?"

Alex stál nehybně jako socha. Soustředil se pouze na ukazovák na spoušti. Je to snadné. V pistoli je pérko. Spoušť odtáhne úderník a pak ho uvolní. Úderník vystřelí kulku, kousek smrti pouhých devatenáct milimetrů dlouhý, a vyšle ji na krátkou, rychlou cestu do hlavy tohoto muže. Dokáže to.

„Možná jsi zapomněl, co jsem ti kdysi řekl. Tohle není tvůj způsob života. Tohle s tebou nemá nic společného."

Jassen byl naprosto klidný. Hlas měl totálně bez emocí. Vypadalo to, že zná Alexe lépe, než se Alex znal sám. Alex se snažil odvrátit pohled, aby se vyhnul jeho chladným modrým očím, které ho pozorovaly téměř s lítostí.

„Proč jste to udělal?“ zeptal se Alex. „Vyhodil jste ten dům do vzduchu. Proč?“

Jassen zamrkal. „Protože mi za to zaplatili.“

„Zaplatili vám, abyste mě zabil?“

„Ne, Alexi.“ Jassenovi se mihl po tváři pobavený výraz. „To s tebou nemělo nic společného.“

„Tak kdo –“

Ale už bylo pozdě.

Nejdřív mu to zahlédl v očích a došlo mu, že Rus se snažil rozptýlit jeho pozornost, zatímco se za jeho zády tiše otevíraly dveře kajuty. Vzápětí ho surově uchopily dvě ruce a odhodily ho od postele. Viděl, že sebou Jassen mrskl stranou stejně rychle jako had – stejně rychle jako křovinář sametový. Z pistole vyšlehl výstřel, ale Alex nestiskl spoušť úmyslně a kulka se zaryla do podlahy. Alex narazil zády do stěny, zbraň mu vypadla z ruky a v ústech ucítil pachuť krve. Připadalo mu, že se jachta rozhoupala.

Někde v dálce zazněla fanfára, po níž se rozlehl jásot nedočkavých diváků. Býčí zápasy právě začaly.

MATADOR

Alex poslouchal trojici mužů, kteří rozhodnou o jeho osudu, a snažil se pochopit, co říkají. Mluvili francouzsky, ale s téměř nesrozumitelným marseilleským přízvukem – a používali argot, ne spisovný jazyk, který se učil.

Odvlekli ho do hlavní kajuty a hodili na širokou koženou pohovku. Alex si už stačil ujasnit, co se stalo. Lodník Raoul se vrátil z města se zásobami a objevil na přístavní hrázi ležícího Franka. Utíkal na palubu varovat Jassena a zaslechl ho, jak mluví s Alexem. Byl to samozřejmě Raoul, kdo se vplížil do kajuty a odhodil Alexe stranou.

Franco seděl v rohu a tvář měl zkřivenou vztekem a nenávistí. Čelo mu hyzdila tmavě fialová modřina. Když promluvil, z každého jeho slova kapal jed.

„Pusťte mě na toho spratka. Vlastnoručně ho zabiju a pak ho hodím rybám.“

„Jak nás našel, Jassene?“ zeptal se Raoul. „Jak to, že věděl, kdo jsme?“

„Proč s ním ztrácíme čas? Skoncuju to s ním teď hned.“

Alex pohlédl na Jassena. Rus až dosud mlčel, i když bylo jasné, že má vše pod kontrolou. Na způsobu, jakým se na Alexe díval, bylo něco zvláštního. Z bezvýrazných modrých očí se nedalo nic vyčíst, přesto Alex cítil, že ho Jassen hodnotí. Jako by ho už dávno znal a čekal, že se s ním znovu setká.

Jassen zvedl ruku, aby zmlkli, a přistoupil k Alexovi. „Jak jsi věděl, že nás tady najdeš?“ zeptal se.

Alex neodpověděl. Rusovi se mihl po tváři znechucený výraz. „Jsi naživu jen díky mně. Nenuť mě, prosím, abych se tě zeptal ještě jednou.“

Alex pokrčil rameny. Neměl co ztratit. Pravděpodobně ho stejně zavraždí. „Jsem tu na prázdninách,“ vysvětlil. „Opaloval jsem se na pláži a viděl jsem vás na jachtě, když jste připluli.“

„Ty nejsi u MI-6?“

„Ne.“

„Ale sledoval jsi mě do restaurace.“

„To je pravda.“ Alex přikývl.

Jassen se pousmál. „Myslel jsem si, že tam někdo je.“ Potom opět zvážněl. „Bydlel jsi v tom domě?“

„Pozvala mě sem kamarádka,“ řekl Alex. Náhle ho něco napadlo. „Její táta je novinář. To jeho jste chtěli zabít?“

„To není tvoje věc.“

„Už ano.“

„Byla to nešťastná shoda okolností, že jsi bydlel v jeho domě, Alexi. Už jsem ti to říkal. Nic osobního.“

„Jasně.“ Alex se zadíval Jassenovi přímo do očí. „U vás to není nikdy osobní.“

Jassen se vrátil ke dvojici mužů a Franco začal okamžitě znovu reptat. Nalil si whisky, kterou vypil jediným douškem, a ani na okamžik nespustil pohled z Alexe.

„Ten kluk nic neví a nemůže nám ublížit,“ prohlásil Jassen. Mluvil anglicky – kvůli němu, usoudil Alex.

„Co s ním uděláš?“ zeptal se Raoul těžkopádnou angličtinou.

„Zabij ho!“ navrhl Franco.

„Já děti nezabíjím,“ namítl Jassen a Alex věděl, že to není tak docela pravda. Ta bomba v domě mohla klidně zabít každého, kdo se tam nachomýtl, a Jassenovi by to bylo fuk.

„Zbláznil ses?“ Franco přešel opět do francouzštiny. „Nemůžeš ho jen tak pustit. Vrátí se a zabije tě. Kdyby nebylo Raoula, málem se mu to podařilo.“

„Možná.“ Jassen se na Alexe naposledy zadíval. Pak se rozhodl. „Udělal jsi chybu, Alexi, že jsi sem přišel,“ prohlásil. „Moji přátelé si myslí, že bych tě měl umlčet, a mají pravdu. Kdybych se domníval, že tě ke mně nepřivedla pouhá náhoda, že něco víš, byl bys už mrtvý. Ale jsem slušný člověk. Nezabil jsi mě, když jsi měl příležitost, takže já ti teď dám taky šanci.“

Něco na Franka spustil francouzsky. Franco se zpočátku tvářil rozmrzele, odmítavě. Ale jak Jassen pokračoval, začal se usmívat.

„Jak to zařídíme?“ zeptal se Franco.

„Máš kontakty. Máš vliv. Jen musíš podplatit ty správné lidi.“

„Nepřežije to.“

„Pak se ti splní tvoje přání.“

„Bezva!“ souhlasil Franco. „S radostí se na to budu dívat!“

Jassen došel k Alexovi a těsně před ním se zastavil. „Máš odvahu, Alexi,“ řekl. „To se mi na tobě líbí. Teď ti dám šanci, abys ji projevil.“ Kývl na Franka. „Odveď ho!“

Bylo devět hodin. Na Saint-Pierre se snesla noc a nad městem visela letní bouřka. Vzduch byl nehybný, těžký a hvězdy zakrýval velký mrak.

Alex stál na písku ve stínu betonového průchodu a nedokázal pochopit, co se s ním děje. Namířenou pistolí ho donutili, aby si vyměnil prázdninové oblečení za oděv tak bizarní, že kdyby si neuvědomoval nebezpečí, které mu hrozí, připadal by si jako šašek.

Musel si obléct bílou košili s černou vázankou, na to sako s vycpávkami, které mu směšně viselo z ramen, a kalhoty, jež mu byly těsné přes stehna a v pase, ale sahaly mu jen ke kotníkům. Celý oblek byl pošitý zlatými flitry a tisíci perliček, takže když Alex přecházel ze světla do stínu, připomínal malý ohňostroj. Nakonec dostal černé boty, podivný zahnutý černý klobouk a jasně červenou látku, kterou mu přehodili přes ruku.

Oblek měl název. Říkalo se mu *traje de luces*. Tenhle světélkující kostým nosili matadoři v býčí aréně. Alex konečně pochopil, jakou zkoušku odvahy pro něj Jassen připravil. Chtěl, aby bojoval s býkem.

Teď stál vedle Alexe a poslouchal jekot davu v aréně. Při klasickém býčím zápase, vysvětlil mu, bývá usmrceno šest býků. Třetího z nich občas dostane na starost nejméně zkušený matador, *novillero*, mladík, který je v ringu poprvé. Dnes večer na programu *novillero* nebyl… dokud Rus nepřišel se svým návrhem. Peníze změnily majitele a Alex mohl nastoupit. Bylo to šílené – ale dav si ho zamiluje. Jakmile se ocitne v aréně, nikdo se nedozví, že neprošel výcvikem. Bude malou postavičkou uprostřed ringu zalitého světly reflektorů. Jeho kostým pravdu zamaskuje. Nikdo nezjistí, že je mu teprve čtrnáct.

V aréně se ozval výbuch výkřiků a jásotu. Alex usoudil, že matador právě zabil druhého býka.

„Proč to děláte?“ zeptal se Alex.

Jassen pokrčil rameny. „Prokazuju ti laskavost, Alexi.“

„Mně to jako laskavost nepřipadá.“

„Franco tě chtěl podříznout. Měl jsem co dělat, abych mu to rozmluvil. Nakonec jsem mu nabídl malou zábavu. Čirou náhodou býčí zápasy zbožňuje – takže on se pobaví a ty dostaneš šanci.“

„Šanci?“

„Jistě. Takhle máš na vybranou mezi býkem a kulkou.“

„Stejně umřu.“

„Ano. Bohužel máš s největší pravděpodobností pravdu. Ale aspoň umřeš jako hrdina. Tvoji smrt bude sledovat tisíc lidí. To poslední, co uslyšíš, budou jejich hlasy.“

„Lepší, než kdybych slyšel váš,“ odsekl Alex.

A vtom přišel jeho čas.

Dva muži v džínách a černých trikách se rozběhli dopředu a otevřeli bránu. Jako by se roztáhla dřevěná opona na jevišti a za ní se objevila úžasná výprava. Alex nejdřív spatřil samotnou arénu, ovál jasně žlutého písku. Jak Jassen slíbil, v přeplněném hledišti sedělo na tisíc lidí. Jedli, pili, mnozí se ovívali programem a snažili se rozvířit nehybný vzduch, strkali se a klábosili. Přestože všichni seděli, nikdo nebyl v klidu. Na opačném konci arény vyhrávala kapela, pět mužů ve vojenských uniformách, kteří vypadali jako starožitné hračky. Alexe oslnila záře reflektorů.

Prázdná aréna působila moderně, ohavně a mrtvě, ale když za téhle horké středozemní noci praskala ve švech, Alex cítil, jak v ní proudí energie, a okamžitě mu došlo, že krutost Římanů s jejich gladiátory a divokou zvěří přežila dlouhá staletí a opět se probudila ze spánku.

K bráně, v níž Alex stál, zamířil traktor a táhl za sebou zdeformovanou černou hroudu, která byla ještě před pár vteřinami hrdým, živým zvířetem. Býkovi trčelo ze zad asi tucet barevných kopí. Když se traktor přiblížil, Alex si všiml, že mrtvé tělo za sebou v písku nechává lesklou červenou stopu. Zvedl se mu žaludek a blesklo mu hlavou, jestli je to strachem z toho, co bude následovat, nebo odporem a nenávistí k tomu, co se odehrálo. On i Sabina se shodli na tom, že by na býčí zápasy za nic na světě nešli. Rozhodně nepočítal s tím, že ten slib tak brzy poruší.

Jassen na něj kývl. „Nezapomeň," varoval ho, „Raoul, Franco a já budeme vedle *barrery* – tedy přímo u ringu. Jestli zápas vzdáš, jestli se pokusíš utéct, zastřelíme tě a zmizíme ve tmě." Povytáhl si tričko, aby ukázal Alexovi pistoli, kterou měl zasunutou za opaskem. „Ale pokud budeš s býkem bojovat, za deset minut odejdeme. Když těch deset minut nějakým zázrakem přežiješ, můžeš udělat, co budeš chtít. Chápeš? Dávám ti šanci."

Opět zazněly trumpety a oznámily následující zápas. Alex cítil, jak se mu na záda přitiskla něčí dlaň, a ochromený strachem popošel dopředu. Jak tohle mohl někdo dopustit? Někdo přece musí poznat, že se pod nablýskaným oděvem skrývá anglický školák, ne matador nebo *novillero* nebo jak tomu říkají. Někdo přece musí ten zápas zastavit.

Ale diváci už ječeli nadšením a do arény dopadlo několik květin. Nikdo si ničeho nevšiml a Franco zaplatil dost peněz na to, aby pravdu zjistili, až už bude pozdě. Bude to muset zvládnout. Srdce mu bušilo jako splašené. Do nosu mu zavanul pach krve a zvířecího potu. Ještě nikdy v životě neměl takový strach.

V davu povstal muž ve zdobeném obleku z černého hedvábí s perleťovými knoflíky a vycpanými rameny a zvedl bílý kapesník. To byl prezident býčí arény a zahajoval další zápas. Jakmile zatroubily trumpety, otevřela se další brána a do ringu se vřítil býk, s nímž měl Alex bojovat. Zvíře bylo obrovské – masa černého, chvějícího se svalstva. Určitě vážil sedm nebo osm set kilogramů. Kdyby do Alexe narazil, bylo by to stejné, jako by ho přejel autobus – až na to, že by ho předtím nabodl na rohy připomínající vývrtky, které mu trčely z hlavy a zužovaly se do dvou smrtelně nebezpečných špicí. Býk Alexe zatím ignoroval a rozzuřený světly a ječícím davem běhal jako šílený v nepravidelném kruhu dokola a vykopával zadní nohy do vzduchu.

Alexe napadlo, proč nedostal meč. Copak matadoři nemají nic, čím by se mohli bránit? Na písku leželo kopí, které tam zůstalo po předchozím zápase – *banderilla*. Bylo asi metr dlouhé a mělo zdobenou pestrobarevnou rukojeť a na konci krátký hák s bodáky. Matador jich do šíje býka zabodne několik desítek, čímž mu poničí svaly a oslabí ho před závěrečným soubojem. I Alex dostane v

průběhu zápasu kopí, ale už se rozhodl. Ať se stane cokoli, bude se snažit býkovi neublížit. Koneckonců, ani on není v aréně dobrovolně.

Musí utéct. Brány se zavřely, ale dřevěná stěna obklopující arénu – *barrera*, jak ji nazval Jassen – byla stejně vysoká jako on. Mohl by se rozběhnout a přeskočit ji. Pohlédl na stěnu, k níž právě došel. Franco seděl v první řadě. Ruku měl pod sakem a Alex dobře věděl, co v ní drží. Na opačném konci řady rozeznal Jassena a Raoula zahlédl o kousek výš, vpravo od něho. Ti tři muži měli pod kontrolou celý ring.

Musí bojovat. Nějak těch deset minut musí přežít. Teď už je to možná jenom devět minut. Měl dojem, že od chvíle, kdy vstoupil do ringu, uplynula celá věčnost.

Dav ztichl. Tisícovka tváří čekala na Alexův pohyb.

Vtom si ho býk všiml.

Náhle přestal běhat v kruhu a vyrazil k němu. Asi dvacet metrů od něho se zastavil, sklonil hlavu a namířil na něj rohy. Alex s jistotou, z níž mu bylo fyzicky špatně, věděl, že se chystá zaútočit. Neochotně uvolnil červenou muletu, takže teď visela těsně nad pískem. Bože – určitě v tom kostýmu vypadá jako hlupák, když netuší, co má dělat. Překvapilo ho, že prezident arény zápas dosud neukončil. Ale Jassen a jeho komplicové určitě sledují každý jeho pohyb. Frankovi postačí sebemenší záminka k tomu, aby vytáhl pistoli. Alexovi nezbývá než hrát svou roli.

Ticho. Dolehlo na něj napětí před blížící se bouří. Nic se nepohnulo.

Býk zaútočil. Alexe ta náhlá změna šokovala. V jednu chvíli stál býk nehybně opodál a teď se na něj řítil, jako by někdo přepnul spínač; rozložité plece se mu vzdouvaly a všechny svaly se soustředily na terč, který tam stál, neozbrojený a sám. Zvíře bylo už tak blízko, že Alex viděl jeho oči: černé, podlité krví a plné zuřivosti.

Všechno se seběhlo velice rychle. Býk byl už téměř u něho. Špičaté rohy mu mířily na žaludek. Obklopil ho odporný puch zvířete. Alex uskočil stranou, současně zvedl muletu a napodobil pohyby, které někde viděl… asi v televizi nebo v kině. Býk se o něj otřel a při tom lehkém kontaktu cítil jeho obrovskou sílu a energii. Prudce zvedl rudou muletu vzhůru. Aréna se s ním roztočila, dav

vyskočil na nohy a zaječel. Býk proběhl kolem a Alex vyvázl bez zranění.

Přestože to Alex netušil, naprosto dokonale napodobil *verónicu.* To je první a nejjednodušší pohyb při býčím zápase, ale poskytne matadorovi zásadní informace o jeho protivníkovi: jak je rychlý, jak je silný, jakým rohem útočí. Jenže Alex se dozvěděl pouze dvě věci. Matadoři jsou statečnější, než si myslel – šíleně stateční, když tohle podstupují dobrovolně! A současně věděl, že bude mít obrovské štěstí, aby přežil druhý útok.

Býk se zastavil na opačné straně ringu. Zatřásl hlavou a z obou stran tlamy mu vytryskly šedivé provazce slin. Diváci na sedadlech stále nadšeně tleskali. Alex mezi nimi zahlédl Jassena Gregoroviče. Seděl nehybně a netleskal. Alex spustil muletu k zemi podruhé a přemítal, kolik minut uplynulo. Ztratil pojem o čase.

Když býk opět zaútočil, Alex cítil, že dav zatajil dech. Prudce bušil kopyty do písku a tentokrát se pohyboval ještě rychleji. Jeho rohy opět mířily na Alexe. Kdyby ho probodly, rozřízly by ho vejpůl.

Alex v posledním okamžiku uskočil a zopakoval stejný pohyb jako před chvilkou. Jenže tentokrát to býk čekal. Přestože běžel příliš rychle na to, aby změnil směr, škubl hlavou a Alex ucítil pronikavou bolest na boku. Vyletěl do vzduchu, udělal přemet vzad a přistál na písku. Dav zaburácel. Alex čekal, že se býk otočí a pustí se do něho. Ale měl štěstí. Zvíře si nevšimlo, že upadl. Řítilo se na opačnou stranu arény a nechalo ho na pokoji.

Alex vstal a přitiskl si ruku na bok. Sako měl roztržené, a když ruku zvedl, spatřil na dlani jasně červenou krev. Při pádu si vyrazil dech, byl otřesený a rána ho pálila jako čert. Naštěstí nebyla hluboká. Svým způsobem to Alexe zklamalo. Kdyby ho býk zranil vážněji, prezident arény by musel zápas ukončit.

Koutkem oka zachytil pohyb, Jassen vstal a začal se prodírat mezi lidmi pryč. Že by už uplynulo těch deset minut? Nebo se Rus rozhodl, že zábava skončila a nemá smysl zůstávat až do krvavého konce? Alex se rozhlédl po aréně. Raoul také odcházel, ale Franco dál seděl na místě – byl v první řadě, pouhých deset metrů od něho. A usmíval se. Jassen mu lhal. Franco v hledišti zůstane. I kdyby se

Alexovi podařilo býkovi uniknout, Franco nakonec vytáhne zbraň a zastřelí ho.

Alex se vyčerpaně sehnul a zvedl muletu. Všiml si, že se látka při posledním střetu protrhla, a v tu chvíli dostal nápad. Všechno mu hrálo do ruky: muleta, býk, jediná banderilla, Franco.

Nevšímal si bolesti v boku a rozběhl se k býkovi. Diváci zašuměli a pak nevěřícně vykřikli. To býk má útočit na matadora, ale najednou to vypadalo, jako by si vyměnili role. Dokonce i býka Alexův útok zaskočil a udiveně si ho změřil, jako by zapomněl pravidla hry nebo se rozhodl švindlovat.

Než se stačil pohnout, Alex hodil muletu dopředu. Do látky byla všitá krátká dřevěná rukojeť a díky své tíze dopadla muleta přesně tam, kam měla – na oči zvířete. Býk se snažil látky zbavit, ale nešlo to. Alexovi se totiž podařilo vrhnout muletu tak, že se trhlinou zachytila o jeden roh, který z ní teď trčel ven. Býk supěl vzteky a rozzuřeně bušil kopyty do písku, ale látka držela na místě.

Všichni teď hulákali jako smyslů zbavení. Polovina diváků byla na nohou a prezident se bezmocně rozhlížel. Alex doběhl k *banderille*, a když ji zdvihl, všiml si, že ohavný hák je pokrytý krví předchozího býka. Jediným pohybem ji obrátil v ruce a hodil.

Jeho cílem nebyl býk. Jakmile si Franco uvědomil, co chce Alex udělat, začal se zvedat ze sedadla; rukou už šátral po zbrani. Jenže bylo pozdě. Buď měl Alex štěstí, nebo mu při míření pomohlo čiré zoufalství. *Banderilla* se ve vzduchu jednou otočila a zabodla se Frankovi do ramene. Franco vyjekl. Hrot nebyl natolik dlouhý, aby ho zabil, ale díky háku s bodáky držela *banderilla* na místě a nedala se vytáhnout. Na rukávu jeho obleku se objevila krev.

Aréna šílela. Něco takového ještě nikdy nezažila. Alex se nezastavil. Všiml si totiž, že býk se červené mulety konečně zbavil a už po něm pátral, rozhodnutý pomstít se mu.

Pomsti se někomu jinému, pomyslel si Alex. Já proti tobě nic nemám.

Když doběhl k *barreře*, vyskočil, chytil se za její horní okraj a přehoupl se na druhou stranu. Franco byl příliš šokovaný a paralyzovaný bolestí, aby nějak zareagoval; navíc ho obklopovali přihlížející a snažili se mu pomoct. Určitě nedokáže vytáhnout zbraň

a zamířit. Všichni byli na pokraji paniky. Prezident zuřivě máchl rukou a kapela opět spustila, ale každý muzikant začal v jinou dobu a hrál jinou melodii.

Jeden muž v džínách a černém tričku se rozběhl k Alexovi a hulákal něco francouzsky. Alex si ho nevšímal. Jakmile se ocitl za *barrerou*, utíkal pryč.

V okamžiku, kdy vyběhl do tmy, se rozpoutala bouřka. Z oblohy se na zem řítily přívaly vody. Dopadaly na město, valily se po chodnících a okamžitě vytvářely řeky, které se hrnuly odtokovými strouhami a zahlcovaly kanály. Nehřmělo. Jen přišla potopa, která jako by hrozila zaplavit celý svět.

Alex se nezastavil. Během několika vteřin měl mokré vlasy. Po obličeji mu tekly proudy vody, takže téměř neviděl. Jak běžel, strhával ze sebe součásti matadorského kostýmu, nejdřív klobouk, potom sako a vázanku, a každou z nich odhodil, aby na všechno co nejdřív zapomněl.

Po levé ruce měl moře, černou, zpěněnou hladinu bičovanou deštěm. Alex seběhl ze silnice a ucítil pod nohama písek. Byl na pláži – na stejné pláži, na které ležel se Sabinou, když to všechno začalo. Za ní se nacházely vlnolam a přístavní hráz.

Skočil na vlnolam a šplhal se po obrovských balvanech nahoru. Košile mu visela z kalhot; byla už úplně mokrá a lepila se mu na tělo.

Jassenova loď zmizela.

Alex si tím nebyl jistý, ale měl dojem, že se ve tmě a dešti vzdaluje neurčitý obrys, takže ji musel zmeškat o pouhých pár vteřin. Zastavil se a namáhavě lapal po dechu. Co si vlastně myslel? Opravdu by znovu vylezl na palubu, kdyby tam *Fer de Lance* pořád kotvil? Samozřejmě že ne. Měl víc štěstí než rozumu, že ten první pokus přežil. Dorazil sem v okamžiku, kdy loď odplouvala, a nic se nedozvěděl.

Ne.

Něco se přece jen dozvěděl.

Zatímco mu déšť stékal po obličeji, ještě chvíli tam stál, potom se otočil a zamířil zpátky do města.

V ulici hned za kostelem objevil telefonní budku. Neměl peníze, takže si musel vyžádat hovor na účet volaného, a byl zvědavý, jestli

ho dotyčný přijme. Vytočil operátora a nadiktoval mu číslo, které našel v Jassenově mobilu.

„Kdo je u telefonu?“ zeptal se operátor.

Alex zaváhal a pak řekl: „Jmenuju se Jassen Gregorovič.“

Rozhostilo se dlouhé ticho, jak ho operátor přepojoval. Zvedne to vůbec někdo? Anglie leží kousek od Francie, ale je pozdě v noci.

Déšť se zmírnil a tiše pleskal na skleněnou střechu budky. Alex čekal. Potom se zase ozval operátor.

„Váš hovor byl přijat, monsieur. Mluvte, prosím…“

Opět ticho. Pak uslyšel hlas. Pronesl pouhá dvě slova.

„Damian Cray.“

Alex mlčel.

Hlas se ozval znovu. „Haló? Kdo je tam?“

Alex se zachvěl. Možná to bylo deštěm; možná to byla reakce na všechno, co právě prožil. Nedokázal promluvit. Slyšel, jak muž na druhém konci linky dýchá.

Potom ve sluchátku cvaklo a telefon oněměl.

PRAVDA A NÁSLEDKY

Londýn přivítal Alexe jako starého dobrého přítele. Červené autobusy, černé taxíky, policisté v modrých uniformách a šedivé mraky… copak by mohl být někde jinde? Kráčel po King's Road a připadal si miliony mil daleko od Camargue – byl nejen doma, ale zpátky ve skutečném světě. Rána na boku ho pořád bolela a cítil na kůži obvaz, ale jinak se už vzpomínka na Jassena a býčí zápasy stávala dávnou minulostí.

Zastavil se před knihkupectvím, které – jako mnoho jiných – lákalo zákazníky vůní čerstvé kávy. Na okamžik zaváhal a pak vešel dovnitř.

Rychle našel, co hledal. V oddělení životopisů měli tři knihy o Damianu Crayovi. Dvě se ani za knihy považovat nedaly – byly to spíš reklamní brožury, jež vydaly nahrávací společnosti, aby propagovaly muže, který jim vydělal tolik milionů. První se jmenovala *Damian Cray – živě!* Vedle ní stála další s názvem *Život Damiana Craye*. Z obálek zíral stejný obličej. Krátce ostříhané vlasy, černé jako uhel. Kulatá tvář s výraznými lícními kostmi a zářivýma zelenýma očima. Malý nos, skoro až moc, umístěný přímo uprostřed obličeje. Masité rty a dokonalé bílé zuby.

Třetí kniha vyšla o pár let později. Tvář na ní byla trochu starší, oči zakrývaly brýle s modrými skly a tenhle Damian Cray vystupoval z bílého rolls-royce a na sobě měl kravatu a oblek od Versaceho. Název knihy naznačoval, že se toho v jeho životě změnilo mnohem víc: *Sir Damian Cray: Muž, hudba a miliony*. Alex nalistoval první stranu, ale těžký, složitý text ho brzy odradil. Na první pohled bylo jasné, že ho napsal někdo, kdo pravděpodobně čte *Financial Times* pro zábavu.

Nakonec si žádnou z knih nekoupil. Chtěl se o Crayovi dozvědět víc, ale usoudil, že tyhle publikace mu neřeknou nic, co by už nevěděl. A rozhodně ne to, proč měl Crayovo soukromé telefonní číslo uložené v mobilním telefonu nájemný vrah.

Alex kráčel zpátky přes Chelsea a zahnul do půvabné ulice s bílými fasádami, kde žil jeho strýc Ian Rider. Alex teď bydlel v domě s Jack Starbrightovou, americkou dívkou, která u nich kdysi dělala

hospodyni, ale po čase se stala jeho oficiální opatrovnicí a nejbližší přítelkyní. Jen kvůli ní Alex poprvé souhlasil, že bude pracovat pro MI-6. Poslali ho v přestrojení sledovat Heroda Sayla a jeho počítače Stormbreaker. Na oplátku získala Jack vízum, díky kterému mohla zůstat v Londýně a starat se o něj.

Když přišel Alex domů, čekala na něj v kuchyni. Slíbil, že se vrátí do jedné, a Jack mu přichystala rychlý oběd. Skvěle vařila, ale odmítala dělat jídla, jejichž příprava trvala déle než deset minut. Bylo jí osmadvacet, měla štíhlou postavu, rozcuchané zrzavé vlasy a obličej, který se usmíval, i když měla jeho majitelka špatnou náladu.

„Všechno v pořádku?“ zeptala se, když vešel do kuchyně.

„Jo.“ Alex si přitiskl ruku na bok a pomalu se posadil.

Jack si toho všimla, ale nekomentovala to. „Doufám, že máš hlad,“ pokračovala.

„Co je k obědu?“

„Smažené maso se zeleninou.“

„Úžasně to voní.“

„Je to starý čínský recept. Aspoň to píšou na krabičce. Nalij si kolu a já ti to zatím nandám.“

Maso se zeleninou bylo chutné a Alex se snažil jíst, ale popravdě řečeno, neměl chuť a brzy to vzdal. Když odnesl napůl nedojedený talíř ke dřezu, Jack nic neřekla, ale pak se zničehonic otočila.

„Alexi, ty přece za to, co se stalo ve Francii, nemůžeš.“

Alex byl právě na odchodu z kuchyně, ale teď se vrátil ke stolu.

„Je načase, abychom si o tom promluvili,“ pokračovala Jack. „Vlastně bychom si měli promluvit o všem!“ Odstrčila od sebe vlastní talíř s jídlem a čekala, až se Alex posadí. „Fajn. Takže vyšlo najevo, že tvůj strýc – Ian – nebyl ředitelem banky. Byl špion. No, mrzí mě, že mi to neřekl, ale na to už je pozdě, protože ho zabili a já tu kvůli tomu zůstala trčet a starám se o tebe.“ Rychle zvedla ruku. „Tak jsem to nemyslela. Ani trochu mi to nevadí. Mám ráda Londýn, a mám ráda dokonce i tebe.

Ale ty *nejsi* špion, Alexi. To dobře víš. I když Ian dostal ten bláznivý nápad, že tě vycvičí. Už třikrát jsi chyběl ve škole a

pokaždé ses vrátil o něco skleslejší. Nechci vědět, cos kde prováděl, ale příšerně jsem se o tebe bála!“

„Neměl jsem na vybranou…“ namítl Alex.

„Já vím. Špioni, kulky a šílenci, kteří chtějí ovládnout svět – to s tebou nemá nic společného. Takže jsi udělal dobře, když ses do toho v Saint-Pierre nemíchal. Bylo to správné.“

Alex zavrtěl hlavou. „Měl jsem něco podniknout. Cokoli. Kdybych to udělal, Sabinin táta by –“

„To nemůžeš vědět. I kdybys zavolal poldy, co by mohli udělat? Jen si vzpomeň – o té bombě nikdo nevěděl. Nikdo netušil, kdo je terčem atentátu. Podle mě by to dopadlo stejně. A ještě bych ráda dodala, Alexi, že pronásledovat toho Jassena na vlastní pěst bylo… no, strašně nebezpečné. Máš štěstí, žes zůstal naživu.“

Pokud šlo o tohle, měla určitě pravdu. Alex si vzpomněl na arénu a opět před sebou spatřil býkovy rohy a krví podlité oči. Natáhl se pro sklenici s kolou a napil se. „Stejně musím něco udělat,“ namítl. „Edward Pleasure psal článek o Damianu Crayovi. Byla tam zmínka o tajné schůzce v Paříži. Možná kupuje drogy nebo tak něco.“

Ale jakmile tu větu vyslovil nahlas, věděl, že je to nesmysl. Cray drogy nenáviděl. Propůjčoval své jméno a tvář protidrogovým kampaním – na plakátech a v televizi. Čtyři písničky na jeho posledním albu *Bílé linky* byly zaměřené proti drogám. Bral to jako životní poslání. „Možná jede v pornu,“ poznamenal nejistě.

„Ať je to, co je to, Alexi, bude těžké mu to dokázat. Damiana Craye všichni zbožňujou.“ Jack si vzdychla. „Možná by sis měl promluvit s paní Jonesovou.“

Alexe bodlo u srdce. Děsil se představy, že by se měl vrátit do sídla MI-6 a setkat se s ženou, která byla zástupkyní šéfa divize zvláštních operací. Ale věděl, že má Jack pravdu. Paní Jonesová může o Damianu Crayovi něco zjistit. „Asi bych za ní měl zajít,“ souhlasil.

„Fajn. Ale dej si pozor, aby tě do toho nechtěla zatáhnout. Jestli Damian Cray *skutečně* v něčem jede, je to její věc – ne tvoje.“

Vtom zazvonil telefon.

V kuchyni měli bezdrátový přístroj, Jack zvedla sluchátko, chvíli poslouchala a pak je podala Alexovi. „To je Sabina," oznámila mu. „Pro tebe."

* * *

Setkali se před Tower Records na Piccadilly Circus a zamířili do nedalekého Starbucksu. Sabina měla na sobě šedivé kalhoty a volný svetr. Alex tušil, že se po tom, co se stalo, nějakým způsobem změní, a opravdu mu připadala mladší, méně jistá sama sebou. Bylo vidět, že je unavená. Opálení z jižní Francie už dávno vybledlo.

„Táta se uzdraví," oznámila, když se se dvěma lahvičkami džusu posadili. „Doktoři jsou o tom přesvědčený. Je silnej a v dobrý kondici. Ale…" Hlas se jí zachvěl. „Bude to trvat dlouho, Alexi. Je pořád v bezvědomí – a má těžký zranění." Odmlčela se a napila se džusu. „Policie tvrdí, že ten výbuch způsobil unikající plyn. Věříš tomu? Máma je chce dát k soudu."

„Koho?"

„Lidi, který nám ten dům pronajali. Plynárenskej podnik. Celou zemi. Zuří…"

Alex mlčel. Unikající plyn. Tohle řekla policie i jemu.

Sabina si vzdychla. „Máma říkala, že bych se s tebou měla sejít. Prej budeš chtít vědět, jak je tátovi."

„Tvůj táta přijel do Saint-Pierre z Paříže, ne?" Alex si nebyl jistý, jestli je na tu otázku vhodná chvíle, ale musel se to dozvědět. „Neříkal něco o tom článku, kterej psal?"

Sabina vypadala překvapeně. „Ne. O svý práci nikdy nemluvil. Ani s mámou. S nikým."

„Kde tenkrát byl?"

„U kamaráda. Je to fotograf."

„Víš, jak se jmenuje?"

„Marc Antonio. Proč se mě na to vyptáváš? Proč to chceš vědět?"

Alex ty otázky ignoroval. „Kde je tvůj táta teď?" zajímal se.

„V jedný francouzský nemocnici. Na převoz není ještě dost silnej. Máma je tam s ním. Přiletěla jsem domů sama."

Alex se na okamžik zamyslel. To nebyl dobrý nápad. Jenže mlčet nedokázal. „Podle mě by ho měla hlídat policie," poznamenal.

„Cože?" Sabina na něj vytřeštila oči. „Proč? Myslíš… že to nebyl plyn?"

Alex neodpověděl.

Sabina se na něj pozorně zadívala a pak se rozhodla. „Vyptával ses mě na spoustu věcí," začala. „Teď je řada na mně. Nevím, co se děje, ale máma mi řekla, že jsi po našem odjezdu do nemocnice od domu utekl."

„Jak se to dověděla?"

„Řekla jí to policie. Prej si myslíš, že se tátu někdo pokusil zabít… a že to byl někdo, koho znáš. A pak jsi zmizel. Všude tě hledali."

„Šel jsem na policejní stanici v Saint-Pierre," vysvětlil Alex.

„Ale tam jsi dorazil až o půlnoci. Byl jsi úplně promočenej, krvácel jsi a měl jsi na sobě divný šaty…"

Když se Alex konečně ohlásil na četnické stanici, asi hodinu ho vyslýchali. Lékař mu udělal na boku tři stehy a převázal zranění obvazem. Potom mu policista přinesl suché šaty na převlečení. Přestali se ho vyptávat, teprve když na stanici dorazil ten muž z britského konzulátu v Lyonu. Byl starší a výkonný a vypadalo to, že o Alexovi všechno ví. Odvezl ho na letiště do Montpellieru, aby stihl první ranní letadlo do Londýna. Nezajímalo ho, co se stalo. Jako by toužil jedině po tom, aby Alex co nejdřív opustil Francii.

„Cos celou tu dobu dělal?" zeptala se Sabina. „Tvrdíš, že táta potřebuje ochranu. Ty něco víš?"

„Fakt ti nemůžu říct –," začal Alex.

„Přestaň!" přerušila ho Sabina. „Samozřejmě že mi to můžes říct!"

„Nemůžu. Nevěřila bys mi."

„Jestli mi to neřekneš, Alexi, půjdu pryč a už mě nikdy neuvidíš. Co o mým tátovi víš?"

Nakonec jí to vyklopil. Bylo to snadné. Nedala mu na vybranou. A svým způsobem byl rád. To tajemství s sebou vláčel už moc dlouho a byl na ně úplně sám; začalo ho tížit jako olovo.

Začal smrtí svého strýce, seznámením s MI-6, výcvikem a prvním setkáním s Jassenem Gregorovičem v továrně na počítače Stormbreaker v Cornwallu. V kostce Sabině vylíčil, jak ho lidé z MI-6 ještě dvakrát přinutili, aby pro ně pracoval – ve francouzských Alpách a na kubánském ostrově. Potom jí prozradil, jak mu bylo v okamžiku, když na pláži v Saint-Pierre uviděl Jassena Gregoroviče, jak ho sledoval do restaurace a proč nakonec nic neudělal.

Měl dojem, že mluví stručně, ale ve skutečnosti mu trvalo půl hodiny, než se dostal k tomu, jak se na *Fer de Lance* setkal s Jassenem. Většinu té doby se vyhýbal pohledu na Sabinu, ale když došel k býčím zápasům a popisoval, jak ho přinutili, aby se oblékl jako matador a vyšel před tisícovku lidí, zvedl oči a upřel je na ni. Dívala se na něj, jako by ho viděla poprvé v životě. Skoro mu připadalo, že ho nenávidí.

„Říkal jsem ti, že mi neuvěříš," dokončil chabě svůj proslov.

„Alexi…"

„Vím, že celá ta věc zní šíleně. Ale přesně takhle se to stalo. Tvýho táty je mi moc líto. Mrzí mě, že jsem tomu nedokázal zabránit. Ale aspoň vím, kdo za to může."

„Kdo?"

„Damian Cray."

„Ten zpěvák?"

„Tvůj táta o něm psal článek. Našel jsem v domě útržek. A Jassen měl jeho číslo uložený v telefonu."

„Takže Damian Cray chtěl zabít mýho tátu."

„Jo."

Rozhostilo se dlouhé ticho. Moc dlouhé, pomyslel si Alex.

Konečně Sabina zase promluvila. „Promiň, Alexi," prohlásila. „Ještě nikdy v životě jsem neslyšela takovou blbost."

„Sab, říkal jsem ti –"

„Já vím, říkal jsi, že ti neuvěřím. Ale jen proto, žes to říkal, to ještě nemusí být pravda!" Zavrtěla hlavou. „Jak si můžeš myslet, že takovýmu blábolu někdo uvěří? Proč mi neřekneš pravdu?"

„To je pravda, Sab."

Najednou mu došlo, co musí udělat.

„A můžu ti to dokázat."

Jeli metrem do stanice Liverpool Street a došli k budově, v níž, jak Alex věděl, sídlila divize zvláštních operací MI-6. Zastavili se před vysokými, černě natřenými dveřmi. Byl to ten typ dveří, který měl udělat na přicházející nebo odcházející lidi dojem. Vedle nich visela mosazná tabule s nápisem:,

KRÁLOVSKÁ VŠEOBECNÁ
BANKA
LONDÝN

Sabina si jí všimla a pochybovačně se zadívala na Alexe.

„Neboj," uklidnil ji Alex. „Královská všeobecná banka neexistuje. Je to jen tabule na dveřích."

Vešli dovnitř. Vstupní hala s vysokým stropem a hnědou mramorovou podlahou byla chladná a působila úředním dojmem. Na jedné straně stála kožená pohovka a Alex si vzpomněl, jak na ní seděl, když sem poprvé přišel, a čekal, až ho pustí do kanceláře jeho strýce v patnáctém patře. Zamířil rovnou ke skleněnému recepčnímu pultu, za nímž seděla mladá žena s mikrofonem u úst, která brala hovory a současně vítala návštěvníky. Vedle ní stál člen bezpečnostní služby v uniformě a čepici s kšiltem.

„Můžu pro vás něco udělat?" zeptala se žena a usmála se na ně.

„Ano," odpověděl Alex. „Rád bych navštívil paní Jonesovou."

„Paní Jonesovou?" Mladá žena se zamračila. „Víte, v jakém oddělení pracuje?"

„Pracuje u pana Blunta."

„Omluvte mě…" Otočila se na člena ochranky. „Znáte nějakou paní Jonesovou?"

„Dělá tady slečna Johnsonová," vzpomněl si strážný. „Je pokladní."

Alex se podíval z jednoho na druhého. „Vy víte, koho myslím," trval na svém. „Jen jí řekněte, že je tu Alex Rider –"

„V téhle bance žádná paní Jonesová nepracuje," přerušila ho recepční.

„Alexi…“ začala Sabina.

Jenže Alex se nemínil vzdát. Naklonil se dopředu a se spikleneckým výrazem prohodil: „Já vím, že tady není banka. Sídlí tu divize zvláštních operací MI-6. Prosím, mohl bych –“

„Ty si z nás střílíš?“ Tentokrát promluvil člen ochranky. „Co to plácáš o MI-6?“

„Alexi, pojď odsud,“ zašeptala Sabina.

„Ne!“ Alex tomu nemohl uvěřit. Nechápal, co se děje. To musí být omyl. Tihle lidé jsou noví. Nebo možná potřebují slyšet nějaké heslo, aby mu dovolili vstoupit do budovy. Jasně. Při svých předchozích návštěvách sem vždycky přišel, jen když ho čekali. Buď to, nebo ho sem přivedli proti jeho vůli. Tentokrát se objevil bez ohlášení. Proto se chovají tak odmítavě.

„Heleďte,“ začal znovu Alex. „Chápu, proč nechcete nikoho pustit dovnitř, ale já nejsem jen tak někdo. Jsem Alex Rider. Pracuju pro pana Blunta a paní Jonesovou. Mohli byste jí prosím oznámit, že jsem tady?“

„Tady žádná paní Jonesová není,“ odpověděla bezmocně recepční.

„A pana Blunta taky neznám,“ dodal člen ochranky.

„Alexi, prosím…“ hlesla Sabina zoufale. Chtěla už být odsud pryč.

Otočil se k ní. „Lžou, Sabino,“ prohlásil. „Dokážu ti to.“

Chytil ji za loket a odvlekl ji k výtahu. Když k němu došli, stiskl dačítko.

„Okamžitě stůjte!“ Člen bezpečnostní služby vstal.

Recepční zvedla ruku a zmáčkla tlačítko – zřejmě aby přivolala pomoc.

Výtah nejel.

Alex viděl, že se strážný vydal jejich směrem. Výtah pořád nikde. Rozhlédl se a všiml si chodby s létacími dveřmi na konci. Snad bude někde v budově schodiště nebo další řada výtahů. Rychle vyrazil po chodbě a táhl Sabinu za sebou. Když slyšel, že se k nim strážný přibližuje, zrychlil krok a pohledem pátral po cestě do vyšších pater.

Konečně prošel dveřmi.

A na místě se zastavil.

Ocitl se v hale banky. Byla obrovská, s klenutým stropem a plakáty na stěnách, které inzerovaly hypotéky, spoření a osobní půjčky. Na jedné straně se nacházelo sedm nebo osm skleněných přepážek, za nimiž pokladní razítkovali dokumenty a šeky, a před nimi čekalo ve frontě asi deset klientů – obyčejných lidí z ulice. U stolů uprostřed místnosti seděli dva mladí muži v elegantních oblecích, osobní finanční poradci. Jeden probíral se starším párem penzijní připojištění. Alex slyšel, že druhý hovoří do telefonu.

„Dobrý den. Tady je Královská všeobecná banka, Liverpool Street. U telefonu Adam. Co pro vás můžu udělat?“

Nad jednou přepážkou se rozsvítil nápis. Číslo čtyři. K okénku přistoupil muž v proužkovaném obleku a fronta se pohnula dopředu.

Alexovi stačil jediný pohled, aby pochopil, jak se věci mají. Podíval se na Sabinu. Rozpačitě ho pozorovala.

A to už byl strážný u nich. „Tudy se do banky nechodí,“ zahartusil. „Tohle je vchod pro zaměstnance. A teď odejděte, než se doopravdy rozzlobím. Myslím to vážně! Přece nechcete, abych na vás musel zavolat policii.“

„Už jdeme,“ prohlásila Sabina chladným, jednoznačným tónem.

„Sab –“

„Odcházíme.“

„Měla bys kamarádovi domluvit,“ poradil jí strážný. „Zřejmě si myslí, že je to vtipné, ale není.“

Alex odešel – nebo spíš Sabině dovolil, aby ho vyvedla. Prošli otáčivými dveřmi a ocitli se na ulici. Alex přemítal, co se stalo. Proč tu banku nikdy předtím neviděl? Pak mu to došlo. Ta budova stála mezi dvěma ulicemi a měla přední a zadní vchod. Vždycky do ní vstupoval z opačné strany.

„Poslouchej –,“ nadechl se.

„Ne, ty poslouchej! Nevím, co se ti honí v hlavě. Možná se takhle chováš, protože nemáš rodiče a potřebuješ na sebe upozorňovat vymýšlením těchhle… nesmyslů! Vždyť se poslouchej, Alexi! Je to totální blbost. Pubertální špioni, ruský zabijáci a celej ten zbytek…“

„S mýma rodičema to nemá nic společnýho,“ protestoval Alex a cítil, že dostává vztek.

„Ale s *mýma* ano. Táta je po výbuchu plynu v nemocnici –“

„To nebyl výbuch plynu, Sab.“ Nedokázal se ovládnout. „Copak seš fakt tak hloupá, že si myslíš, že jsem si to všechno vycucal z prstu?“

„Hloupá? Takže já jsem podle tebe hloupá?“

„Jen jsem si myslel, že jsme kámoši. Myslel jsem si, že mě znáš…“

„Jo! Taky jsem si myslela, že tě znám, ale teď vidím, že jsem se spletla. Já ti povím, co je hloupý. Hloupý je, že jsem ty nesmysly poslouchala. Hloupý je, že jsem se s tebou sešla. A úplně nejhloupější na tom všem je, že jsem se s tebou seznámila.“

Po těch slovech se otočila, zamířila ke stanici metra a během několika vteřin zmizela v davu.

„Alexi…“ ozval se za ním hlas. Byl to hlas, který znal.

Na chodníku stála paní Jonesová. Viděla a slyšela všechno, co se stalo.

„Ať si jde,“ řekla. „Myslím, že si potřebujeme promluvit.“

SVĚTEC, NEBO ZPĚVÁK?

Kancelář vypadala stejně jako vždycky. Stejný běžný, moderní nábytek, stejný výhled, stejný muž sedící za stejným stolem. Alex se jako už mnohokrát přistihl, že přemýšlí o panu Bluntovi, šéfovi divize zvláštních operací MI-6. Jakou měl dneska cestu do práce? Má dům na předměstí s milou, usměvavou ženou a dvěma dětmi, které mu mávají na rozloučenou, když odchází na vlak? Ví jeho rodina, co dělá? Řekl jim někdy, že nepracuje v bance, pojišťovací společnosti nebo něčem takovém a že s sebou nosí – možná v elegantní kožené aktovce, kterou od nich dostal k narozeninám – spisy a dokumenty plné smrti?

Alex se snažil představit si muže v šedivém obleku jako puberťáka. Kdysi muselo být Bluntovi stejně jako jemu. Chodil do školy, potil se u zkoušek, hrál fotbal, zkusil první cigaretu a nudil se o víkendech jako všichni ostatní. Jenže v prázdných šedivých očích, bezbarvých vlasech, flekaté, napjaté pokožce nezbylo po dítěti ani stopy. Kdy k tomu došlo? Kdy se změnil ve státního zaměstnance, dospělého bez jakýchkoli emocí a výčitek svědomí?

A pak Alexe napadlo, jestli takhle jednou dopadne i on. Na to ho MI-6 připravuje? Nejdřív z něj udělali špiona a potom z něj udělají jednoho z nich. Možná na něj už někde čeká kancelář s jeho jmenovkou na dveřích. Okna byla zavřená a v místnosti bylo teplo, a přesto mu přejel mráz po zádech. Udělal chybu, když sem přišel se Sabinou. Kancelář na Liverpool Street je nebezpečná, a jestli se jí nebude vyhýbat, tak či tak ho zničí.

„Nemohli jsme ti dovolit, abys sem tu dívku přivedl, Alexi," říkal pan Blunt. „Moc dobře víš, že se prostě nemůžeš chlubit před kamarády, kdykoli –"

„Nechlubil jsem se," přerušil ho Alex. „Jejího tátu v jižní Francii málem zabila bomba."

„Víme, co se v Saint-Pierre stalo," zamumlal Blunt.

„A víte, že ji tam dal Jassen Gregorovič?"

Blunt si podrážděně vzdychl. „To na věci nic nemění. Tebe se to netýká a s námi to také nemá nic společného!"

Alex na něj nevěřícně zíral. „Sabinin táta je novinář!“ vykřikl. „Psal o Damianu Crayovi. Jestli se ho chtěl Cray zbavit, pak k tomu musel mít důvod. Copak není vaší prací to zjistit?“

Blunt zvedl ruku, aby ho umlčel. Oči měl jako vždycky prázdné. Alexe napadlo, že jestli tenhle muž umře za svým stolem v kanceláři, nikdo si toho nevšimne.

„Dostal jsem zprávu od montpellierské policie a také z britského konzulátu,“ oznámil Blunt. „Je to běžný postup, když jsou do případu zapleteni naši lidé.“

„Já nejsem váš člověk,“ odsekl Alex.

„Mrzí mě, že otec tvé… kamarádky skončil v nemocnici. Ale možná bys měl vědět, že to francouzská police vyšetřila – a máš pravdu. Nešlo o únik plynu.“

„Právě tohle jsem vám chtěl říct.“

„K atentátu se totiž přihlásila místní teroristická organizace CST.“

„CST?“ Alexovi se zatočila hlava. „Co jsou zač?“

„Je to nová organizace,“ ozvala se paní Jonesová. „CST znamená Camargue Sans Touristes, neboli Camargue bez turistů. V podstatě jde o francouzské nacionalisty, kteří chtějí zabránit tomu, aby se domy v Camargue prodávaly kvůli turismu nebo jako letní sídla.“

„Tohle nemělo s CST nic společného,“ trval na svém Alex. „Udělal to Jassen Gregorovič. Setkal jsem se s ním a přiznal se mi. Tvrdil, že terčem atentátu byl Edward Pleasure. Proč neposloucháte, co říkám? Šlo o ten článek, na kterém Edward pracoval. O tu schůzku v Paříži. To Damian Cray chtěl, aby umřel.“

Rozhostilo se krátké ticho. Paní Jonesová se podívala na svého šéfa, jako by k tomu, aby mohla promluvit, potřebovala jeho svolení. Blunt téměř nepostřehnutelně přikývl.

„Jassen se o Damianu Crayovi zmínil?“ zeptala se.

„Ne. Ale našel jsem v jeho mobilním telefonu Crayovo soukromé číslo. Vytočil jsem ho a skutečně se mi ozval.“

„Nemůžeš vědět, že to byl Damian Cray.“

„V každém případě se mi tak představil.“

„To je naprostý nesmysl!“ vybuchl Blunt a Alexe překvapilo, že se tak rozčílil. Poprvé byl svědkem toho, že šéf speciálních operací projevil nějakou emoci, a napadlo ho, že existuje asi jen málo lidí, kteří si s ním troufnou nesouhlasit. Rozhodně ne tváří v tvář.

„Proč je to nesmysl?“

„Protože mluvíš o jedné z nejobdivovanějších a nejváženějších celebrit v zemi. O muži, který věnoval miliony a miliony liber na charitativní účely. Protože mluvíš o Damianu Crayovi!“ Blunt se zhroutil zpátky do křesla. Pár vteřin vypadal nerozhodně, ale pak stroze přikývl. „Tak dobře,“ pronesl. „Protože jsi nám byl už několikrát užitečný a protože chci tuhle záležitost jednou provždy uzavřít, povím ti všechno, co o Crayovi víme.“

„Máme o něm podrobné informace,“ poznamenala paní Jonesová.

„Proč?“

„Sledujeme všechny slavné lidi.“

„Pokračujte.“

Blunt opět kývl a slova se ujala paní Jonesová. Vypadalo to, že zná všechny údaje zpaměti. Buď si záznamy nedávno četla, nebo – což bylo pravděpodobnější – měla dokonalou paměť.

„Damian Cray se narodil 5. října 1950 v severním Londýně,“ spustila. „Mimochodem, Damian Cray není jeho skutečné jméno. Ve skutečnosti se jmenuje Harold Eric Lunt. Jeho otcem byl sir Arthur Lunt, který zbohatl na výstavbě mnohapodlažních parkovišť. Harold měl mimořádné pěvecké nadání, a tak ho v jedenácti letech poslali na Královskou hudební akademii do Londýna. Tam často zpíval s dalším chlapcem, který se také proslavil. Byl to Elton John.

Ale když mu bylo třináct, stalo se strašné neštěstí. Jeho rodiče zahynuli při podivné autonehodě.“

„Co na ní bylo podivného?“

„Zřítilo se na ně auto. Spadlo z horního poschodí jednoho jejich parkoviště. Jak si jistě dokážeš představit, Harold byl na dně. Opustil Královskou akademii a cestoval po světě. Změnil si jméno a na čas se obrátil k buddhismu. Mimo jiné se stal vegetariánem a dosud maso nejí. Vstupenky na jeho koncerty se vyrábějí z recyklovaného papíru. Má velice pevné zásady, které dodržuje za každých okolností.

V sedmdesátých letech se nicméně vrátil do Anglie a založil skupinu – Prásk! Měli okamžitě úspěch. Jsem přesvědčená, že zbytek jeho příběhu znáš, Alexi. Na konci sedmdesátých let se skupina rozpadla a Cray začal vystupovat sólově. Opět měl obrovský úspěch. Za své první sólové album *Světlo ohně* dostal platinovou desku. Od té doby se držel na špičce britské a americké hitparády. Pětkrát získal cenu Grammy a také Cenu akademie za nejlepší původní píseň. V roce 1986 navštívil Afriku a rozhodl se něco udělat pro tamní obyvatele. Zorganizoval koncert na stadionu ve Wembley a veškerý výtěžek věnoval na charitu. *Útok hitparád* – tak se koncert jmenoval. Měl nesmírný úspěch a o Vánocích vydal Cray singl *Něco pro děti*. Prodaly se ho čtyři miliony a Cray opět věnoval celý výtěžek na dobročinné účely.

To byl teprve začátek. Od úspěchu *Útoku hitparád* se Cray neúnavně angažuje v kampaních, které se týkají celé řady světových problémů. Zachraňte deštné pralesy; chraňte ozónovou vrstvu; smažte celosvětový dluh. Vybudoval rehabilitační střediska na pomoc mladým lidem závislým na drogách a dva roky bojoval o to, aby úřady uzavřely laboratoř, ve které se prováděly pokusy na zvířatech.

V roce 1989 vystupoval v Belfastu a mnoho lidí věří, že tenhle koncert byl významným krokem na cestě k míru v Severním Irsku. O rok později dvakrát navštívil Buckinghamský palác. Ve čtvrtek tam zazpíval princezně Dianě k narozeninám; a v pátek byl zpátky, aby obdržel od královny rytířský titul.

A vloni se objevil na obálce časopisu *Time*. Titulek zněl: Muž roku. Světec, nebo zpěvák? A proto jsou tvoje obvinění směšná, Alexi. Celý svět ví, že Damian Cray je něco jako anděl.“

„Přesto jsem v telefonu slyšel jeho hlas,“ namítl Alex.

„Slyšel jsi, jak se někdo představil jeho jménem. Nevíš, jestli to byl on.“

„Já tomu prostě nerozumím!“ To už se Alex zlobil. „Tak dobře, všichni máme Damiana Craye rádi. Já vím, že je slavný. Ale jestli to vypadá, že má něco společného s teroristickým útokem, proč ho aspoň nevyslechnete?“

„Protože nemůžeme,“ prohlásil Blunt nekompromisním, příkrým tónem. Potom si odkašlal. „Damian Cray je multimilionář. Má obrovský střešní byt na břehu Temže a další sídlo ve Wiltshiru, na předměstí Bathu.“

„No a co?“

„Bohatí lidé mají styky a mimořádně bohatí lidé mají mimořádně dobré styky. Od devadesátých let investuje Cray své peníze do mnoha komerčních podniků. Koupil si vlastní televizní stanici a vyrobil nespočet pořadů, které se vysílají po celém světě. Potom rozšířil své zájmy na hoteliérství – a v poslední době se věnuje výrobě počítačových her. Teď se chystá uvést na trh nový herní systém. Říká mu Gameslayer a zřejmě jím zastíní všechny ostatní systémy – PlayStation 2, GameCube, prostě všechny.“

„Pořád nechápu –“

„Zaměstnává spoustu lidí, Alexi. Má nesmírný vliv. A navíc před posledními volbami daroval vládě milion liber. Už chápeš? Kdyby vyšlo najevo, že ho vyšetřujeme, a pouze na základě tvých domněnek, vyvolalo by to obrovský skandál. Ministerský předseda nás stejně nemá rád. Nenávidí všechno, co nemůže kontrolovat. Možná by dokonce využil útok na Damiana Craye jako záminku k tomu, aby naše oddělení zrušil.“

„Cray byl dneska v televizi,“ ozvala se paní Jonesová a zvedla dálkové ovládání. „Podívej se na to, Alexi, a pak mi řekneš, co si o tom myslíš.“

Televizní obrazovka v rohu místnosti se rozzářila a Alex zjistil, že sleduje záznam dopoledního zpravodajství. Usoudil, že paní Jonesová zřejmě nahrává zprávy každý den. Přetočila pásku dopředu a pak pustila videokazetu správnou rychlostí.

Na obrazovce se objevil Damian Cray. Byl dokonale ostříhaný a na sobě měl tmavý společenský oblek, bílou košili a vínovou hedvábnou kravatu. Stál před americkou ambasádou na londýnském Grosvenor Square.

Paní Jonesová zesílila zvuk.

„…bývalý popovy zpěvák, nyní neúnavný vůdce kampaní, které se týkají závažných ekologických a politických problémů, Damian

Cray. Přijel do Londýna, aby se setkal s prezidentem Spojených států, který navštívil Anglii během své letní dovolené.“

Na obrazovce se objevilo velké dopravní tryskové letadlo přistávající na letišti Heathrow. Pak kamera zabrala zblízka prezidenta, který stál v otevřených dveřích letadla, mával a usmíval se.

„Prezident dorazil na Heathrow v Air Force One, prezidentském letounu. Dnes ho čeká oficiální večeře u ministerského předsedy v Downing Street 10…“

Další střih. Teď stál prezident vedle Damiana Craye a oba muži si dlouze – kvůli kamerám, které kolem nich blikaly – potřásali rukou. Cray svíral prezidentovu dlaň oběma rukama a vypadalo to, že ho snad nikdy nepustí. Pak prohodil pár slov a prezident se rozesmál.

„…ale nejdřív měl s Crayem neformální schůzku na americké ambasádě v Londýně. Cray je mluvčím organizace Greenpeace a vede kampaň, která chce zabránit ropným vrtům na Aljašce, protože se obává, že by mohly poškodit životní prostředí. Přestože mu prezident nic konkrétního neslíbil, souhlasil, že prostuduje studii, kterou Greenpeace…“

Paní Jonesová vypnula televizi.

„Vidíš? Nejmocnější muž světa přeruší dovolenou, aby se setkal s Damianem Crayem. A sejde se s ním ještě předtím, než navštíví ministerského předsedu! To by ti mělo jako důkaz o tom, jak je Damian Cray významný, stačit. A teď mi něco pověz! Jaký by mohl mít proboha důvod k tomu, aby vyhodil do vzduchu nějaký dům a možná zabil celou rodinu?“

„To chci právě zjistit.“

Blunt si nesouhlasně odfrkl. „Myslím, že bychom měli počkat, až se na nás obrátí francouzská policie,“ prohlásil. „Vyšetřují CST. Uvidíme, s čím přijdou.“

„Takže vy nic nepodniknete!“

„Myslím, že jsme ti to vysvětlili, Alexi.“

„Tak fajn.“ Alex vstal. Ani se nesnažil zamaskovat vztek. „Udělali jste ze mě před Sabinou totálního idiota. Připravili jste mě o moji nejlepší kamarádku. To je fakt skvělý. Když mě potřebujete,

vytáhnete mě prostě ze školy a pošlete na opačnou stranu zeměkoule. Ale když potřebuju já vás, jedinkrát v životě, předstíráte, že neexistujete, a jednoduše mě vyhodíte na ulici…“

„Jsi přecitlivělý,“ utrousil Blunt.

„Ne, nejsem. A něco vám řeknu. Jestli po Crayovi nepůjdete vy, já ano. Možná je Santa Claus, Johanka z Arku a papež v jedné osobě, ale v tom telefonu jsem slyšel jeho hlas a vím, že je v tom, co se v jižní Francii stalo, nějak zapletený. A dokážu vám to.“

Alex vstal, a aniž počkal na odpověď, vyšel z místnosti.

V kanceláři se rozhostilo dlouhé ticho.

Blunt vytáhl propisovací tužku a udělal si pár poznámek na list papíru. Potom se zadíval na paní Jonesovou. „Takže?“ prohodil.

„Možná bychom měli ještě jednou projít záznamy,“ navrhla paní Jonesová. „Koneckonců Herod Sayle taky předstíral, že je přítelem britského lidu, a kdyby nebylo Alexe…“

„Udělejte, jak myslíte,“ rezignoval Blunt. Poslední větu, kterou si napsal, zakroužkoval. Paní Jonesová spatřila vzhůru nohama slova *Jassen Gregorovič*. „Divné, že na Jassena zase narazil,“ zamumlal.

„A ještě divnější je, že ho Jassen, když měl příležitost, nezabil.“

„Ani bych neřekl, vzhledem k okolnostem.“

Paní Jonesová přikývla. „Možná bychom měli Alexovi o Jassenovi povědět,“ navrhla.

„V žádném případě.“ Blunt zvedl list papíru a zmačkal ho. „Čím méně toho Alex o Jassenu Gregorovičovi ví, tím lépe. Jen doufám, že se ti dva už nikdy nepotkají.“ Potom hodil papírovou kuličku do odpadkového koše pod stolem. Na konci pracovního dne bude všechno, co je v koši, spáleno.

„A basta,“ dodal.

Jack si dělala starosti.

Alex se vrátil z Liverpool Street v mizerné náladě a od té doby na ni sotva promluvil. Když vstoupil do obývacího pokoje, kde si četla knížku, podařilo se jí zjistit, že schůzka se Sabinou dopadla špatně a že se s ní Alex už nebude vídat. Ale během odpoledne z něj vymámila další a další podrobnosti, až si nakonec poskládala celý obrázek.

„Všichni jsou idioti!“ vykřikl Alex. „Vím, že se pletou, ale nevěří mi jen proto, že jsem mladší než oni.“

„Už jsem ti to říkala, Alexi. Neměl by ses s nimi stýkat.“

„Nebudu. Už nikdy. Jsem jim naprosto ukradený.“

Zadrnčel zvonek u dveří.

„Půjdu otevřít,“ houkl Alex.

Venku stála bílá dodávka. Dva muži právě otevírali zadní dveře, a zatímco je Alex sledoval, vytáhli z auta zbrusu nové kolo a odvedli je k domu. Alex si je prohlédl. Slo o Cannondale Bad Boy, horské kolo upravené do městského provozu, s odlehčeným hliníkovým rámem a jednopalcovými pneumatikami. Bylo stříbrné a zdálo se, že má všechny doplňky, po kterých vždycky toužil: světla Digital Evolution, minipumpičku Blackburn… všechno špičkové výrobky. Jen stříbrný zvonek na řídítkách mu připadal staromódní a nepatřičný. Přejel rukou po koženém sedle s klikatým keltským vzorem, pak po rámu a obdivoval jeho mistrovské zpracování. Nikde neviděl žádné svary. Kolo bylo vyrobené ručně a muselo stát několik set liber.

Jeden muž k němu došel. „Alex Rider?“ zeptal se.

„Ano. Ale asi jste se spletli. Já si kolo neobjednal.“

„Je to dárek. Tady…“

Druhý muž opřel kolo o zábradlí. Alex zjistil, že drží v ruce objemnou obálku. Mezi dveřmi za jeho zády se objevila Jack. „Co to je?“ podivila se.

„Někdo mi poslal kolo.“

Alex otevřel obálku. Uvnitř byly brožura s návodem a dopis.

MilýAlexi,

pravděpodobně za to dostanu vynadáno, ale nelíbí se mi představa, že se pustíš do pátrání bez jakékoli podpory. To kolo jsem stejně vyráběl pro Tebe, a tak je klidně můžeš dostat už teď. Doufám, že je upotřebíš.

Dávej na sebe pozor, starý brachu. Nerad bych slyšel, že se ti něco stalo.

S pozdravem

Smithers

P. S. Tenhle dopis se sám zničí deset vteřin poté, co přijde do kontaktu se vzduchem, takže doufám, že sis ho stačil přečíst!

V okamžiku, kdy Alex dočetl poslední větu, písmenka na stránce vybledla a papír se sám od sebe zmačkal a proměnil se v popel. Alex rozevřel prsty a to, co z dopisu zbylo, odnesl vítr. Mezitím oba muži nastoupili zpátky do dodávky a odjeli. Jakmile Alex zůstal s kolem sám, rychle přeletěl první stránky příručky s instrukcemi.

PUMPIČKA – KOUŘOVÁ STĚNA
MAGNÉZIOVÉ PŘEDNÍ SVĚTLO
ŘÍZENÁ STŘELA V ŘÍDÍTKÁCH
CYKLISTICKÝ DRES (NEPRŮSTŘELNÝ)
MAGNETICKÉ KLIPSNY

„Kdo je Smithers?“ zeptala se Jack. Alex jí o něm nikdy nevyprávěl.

„Spletl jsem se,“ řekl Alex. „Myslel jsem, že nemám v MI-6 žádné kamarády, ale vypadá to, že jsem se mýlil.“

Potom odvedl kolo do domu a Jack s úsměvem zavřela dveře.

PALÁC ZÁBAVY

Teprve za studeného ranního světla začalo Alexovi docházet, jak nemožný je úkol, který si předsevzal. Jak má něco zjistit o muži, jako je Cray? Blunt se zmínil, že má dům v Londýně a sídlo ve Wiltshiru, ale nedal mu adresy. Alex dokonce ani nevěděl, jestli je Cray ještě v Anglii.

Ale kde má začít, mu nakonec řekly ranní noviny.

Když vešel do kuchyně, Jack seděla u druhého šálku kávy a listovala jimi. Zvedla hlavu a pak mu je přisunula přes stůl. „Po tomhle přestaneš mít na lupínky chuť."

Alex noviny otočil – a na druhé straně to spatřil: díval se na něj Damian Cray. Pod obrázkem byla krátká zpráva:

CRAY UVÁDÍ NA TRH GAMESLAYER ZA 100 MILIONŮ LIBER

Tohle je rozhodně nejžhavější londýnská zpráva. Dnes uvidí počítačoví hráči dychtivě očekávaný Gameslayer, vyrobený amsterodamskou firmou Cray Software Technology, jehož vývoj prý stál více než sto milionů liber. Špičkový herní systém představí pozvaným novinářům, přátelům, celebritám a počítačovým odborníkům sám sir Damian Cray.

V jednu hodinu odpoledne začne v Paláci zábavy, který nechal Cray postavit v Hyde Parku, propagační akce, na niž se nešetřilo penězi a zahrnuje opulentní studené pohoštění se šampaňským. Královský park bude poprvé v životě využit k čistě komerční záležitosti, a když Cray dostal nedávno po volení, ozvalo se několik kritických hlasů.

Jenže Damian Cray není obyčejný byznysmen. Oznámil již, že dvacet procent zisku z prodeje Gameslayeru půjde na charitu, tentokrát na pomoc postiženým dětem ve Velké Británii. Včera se Cray setkal s prezidentem Spojených států, aby si s ním pohovořil o ropných vrtech na Aljašce. Říká se, že provizorní stavbu Paláce zábavy z hliníku a materiálu PTFE (stejný použili

konstruktéři na Millennium Dome) schválila sama královna. Její futuristický design bude pro kolemjdoucí Londýňany určitě příjemným překvapením.

Alex přestal číst. „Musíme tam jít," prohlásil.

„Chceš míchaná vajíčka, nebo vařená?"

„Jack…"

„Alexi, ta akce je jen pro zvané. Jak to chceš udělat?"

„Něco vymyslím."

Jack se zamračila. „Jsi si tím opravdu jistý?"

„Já vím, Jack. Je to Damian Cray. Všichni ho zbožňujou. Ale možná si něčeho nevšimli." Složil noviny a posunul je po stole zpátky k ní. „Ta teroristická skupina, která se přihlásila k té bombě ve Francii, se jmenovala Camargue Sans Touristes."

„Já vím."

„A tuhle novou počítačovou hru vyvinula firma Cray Software Technology."

„No a co, Alexi?"

„Možná je to jen další náhoda, ale CST… Mají stejný iniciály."

Jack přikývla. „Tak dobře," povzdychla si. „Takže jak se tam dostaneme?"

* * *

Autobusem dojeli ke Knightsbridge a přešli po něm do Hyde Parku. Ještě než Alex prošel bránou do parku, uvědomil si, kolik peněz Cray do propagační akce investoval. Po cestičkách proudily stovky lidí, vystupovaly z taxíků a limuzín a korzovaly v davu, který pokrýval téměř každý centimetr trávníku. Na každém rohu stáli policisté, z nichž někteří byli na koních, radili návštěvníkům a snažili se je zformovat do přehledných řad. Alex žasl, že koně dokážou zůstat v takovém zmatku klidní.

A pak se objevil samotný Palác zábavy: černá gondola obklopená lesklou hliníkovou kostrou, jejíž stříbrné tyče se křížily v úchvatných obrazcích. Vypadalo to, jako by uprostřed jezera v Hyde Parku přistála fantastická vesmírná loď a vznášela se na hladině.

Osvětlovaly ji pohybující se modré a bílé reflektory a jejich paprsky byly vidět dokonce i ve dne. Ze břehu vedl k Paláci jediný kovový most, který hlídalo asi deset strážných. Nikdo nesměl přejít přes vodu, aniž ukázal vstupenku. Jiná cesta dovnitř neexistovala.

Ze skrytých reproduktorů vyřvávala hudba: Cray zpíval písničky ze svého posledního alba *Bílé linky*. Alex došel k jezeru. Slyšel výkřiky a dokonce i v zamženém odpoledním slunci ho téměř oslepovaly stovky bleskových žárovek, které se současně rozsvěcovaly a zhasínaly. Právě dorazil starosta Londýna a zdravil asi stohlavou smečku novinářů, shromážděnou za zátarasy u mostu. Alex se rozhlédl a uvědomil si, že hodně lidí směřujících do Paláce zábavy zná. Byli tu herci, televizní moderátoři, modelky, dýdžejové, politici… a všichni mávali pozvánkami a řadili se do fronty, aby je ochranka vpustila do Paláce. Tohle bylo víc než první představení nového herního systému. Byla to ta nejexkluzivnější party, jakou kdy Londýn zažil.

A Alex se nějak musí dostat dovnitř.

Obešel policistu, který se mu snažil zabránit v cestě, a dál sebejistě kráčel k mostu, jako by měl pozvánku, Jack šla pár kroků za ním a Alex na ni kývl.

Umění kapesních krádeží ho samozřejmě naučil Ian Rider. Tehdy, krátce po Alexových desátých narozeninách, kdy se spolu vydali na výlet do Prahy, to byla jen hra. Povídali si o *Oliveru Twistovi* a strýc mu vysvětloval fígle kapsářů, a dokonce je synovci názorně předvedl. Teprve mnohem později Alex zjistil, že celá ta věc byla jen další součástí jeho výcviku; že tímhle vším ho strýc nenápadně proměnil v někoho, kým nikdy nechtěl být.

Ale teď se mu to bude hodit.

Alex se nacházel kousek od mostu. Viděl, jak urostlí muži v uniformách bezpečnostní služby kontrolují pozvánky: stříbrné kartičky s černým logem Gameslayeru. Jak se dav blížil k zúženému místu a lidé se řadili do fronty, aby mohli přejít most, vznikla přirozeně tlačenice. Alex se naposledy ohlédl na Jack. Byla připravená.

Zastavil se.

„Někdo mi ukradl lístek!“ vykřikl.

Dokonce i v ohlušující hudbě byl jeho výkřik natolik hlasitý, že ho lidé před mostem zaslechli. Šlo o klasický trik kapsářů. O něj se nikdo nestaral, ale všichni si najednou začali kontrolovat vstupenky. Alex viděl, že jeden muž si rozepnul sako a podíval se do vnitřní kapsy. Žena vedle něho otevřela a zavřela kabelku. Několik lidí vytáhlo lístky a pevně je sevřeli v ruce. Zavalitý, vousatý muž natáhl paži a poklepal si na zadní kapsu kalhot. Alex se usmál. Už věděl, kde jsou vstupenky.

Dal Jack znamení. Vybral si zavalitého muže s plnovousem – ten bude jako oběť ideální. Stál totiž jen několik kroků od Alexe a roh lístku mu vykukoval z kapsy, Jack udělá zeď a Alex mu vstupenku vytáhne. Všechno bylo připravené.

Jack popošla dopředu a na tváři se jí objevil výraz, jako by vousáče poznala. „Harry!“ zajásala a vrhla se mu kolem krku.

„Já nejsem…“ začal muž.

V tu chvíli Alex udělal dva kroky vpřed, obešel ženu, kterou znal z televizního seriálu, a nenápadně muži lístek vytáhl. Pak si ho rychle zasunul pod bundu a přidržel si ho paží. Celá akce netrvala déle než tři vteřiny, a Alex si dokonce ani nedával obzvlášť velký pozor. Takhle to při kapesních krádežích chodilo. Vyžadovaly organizaci a zručnost. Stačilo jen odlákat pozornost oběti. Muž se soustředil na Jack, která ho stále objímala. Štípni někoho do ruky, a když se současně dotkneš jeho nohy, nevšimne si toho. Tohle Ian Rider před pár lety Alexe naučil.

„Ty si mě nepamatuješ?“ zvolala Jack. „Potkali jsme se v Savoyi!“

„Ne, lituji. Musela jste si mě s někým splést.“

To už Alex procházel kolem nich a mířil k mostu. Za okamžik sáhne muž po vstupence a zjistí, že zmizela, ale i kdyby Jack zadržel a obvinil ji z krádeže, nebude mít důkaz. Alex s lístkem bude pryč.

Ukázal vstupenku strážnému a vstoupil na most. Měl z toho, co provedl, špatné svědomí a doufal, že vousatý muž ostrahu nějak umluví, aby ho pustili dovnitř. V duchu proklel Damiana Craye, že kvůli němu kradl, ale od chvíle, kdy Cray přijal jeho hovor z jižní Francie, věděl, že není cesty zpátky.

Přešel most a ukázal vstupenku na druhé straně. Před sebou měl trojúhelníkový vchod do Paláce. Alex udělal krok dopředu a vešel dovnitř: spatřil obrovskou plochu obklopenou špičkovým osvětlením a vyvýšené pódium s obří plazmovou obrazovkou, na níž zářila písmena CST. Před ní už postávalo asi pět set hostů, popíjeli šampaňské a ochutnávali občerstvení. Mezi nimi se proplétala obsluha s láhvemi a podnosy. Celá budova pulzovala vzrušením.

Za chvilku hudba utichla. Osvětlení se změnilo a obrazovka potemněla. Potom se ozvalo tiché hučení a na pódium se začala valit oblaka bílého dýmu. Na obrazovce se rozsvítilo jediné slovo – GAMESLAYER – a hučení zesílilo. Pak se písmena rozpadla a místo nich se objevila kreslená postavička nindži, od hlavy k patám v černém, která visela na obrazovce jako zmenšená verze Spidermana. Teď byl hukot, burácející pouštní vítr s orchestrem kdesi v pozadí, ohlušující. Musely se roztočit ukryté větráky, protože Palácem náhle zadul skutečný vítr a odnášel umělý dým pryč. Na pódiu se objevil Damian Cray – v bílém obleku s širokou kravatou s růžovostříbrnými proužky – a za ním jeho obraz, mnohonásobně zvětšený na obrazovce.

Obecenstvo se k němu s potleskem vrhlo. Cray zvedl ruku, aby se utišili.

„Vítejte, vítejte!“ zvolal.

Alex zjistil, že ho to stejně jako všechny ostatní táhne k pódiu. Chtěl se dostat ke Crayovi co nejblíž. Už cítil ten zvláštní pocit, kdy se ocitnete v jedné místnosti s člověkem, kterého znáte celý život… ale kterého jste nikdy nepotkali osobně. Ze všeho nejdřív blesklo Alexovi hlavou, že Damian Cray je ve skutečnosti menší, než vypadá na fotografiích. Nicméně patřil už třicet let k největším světovým celebritám. Měl obrovské charizma a sálalo z něho sebevědomí a autorita.

„Dnes vám chci představit Gameslayer, svou novou herní konzoli,“ pokračoval Cray s lehkým americkým přízvukem. „Chtěl bych vám všem poděkovat, že jste sem přišli. Ale jestli je tady někdo od firmy Sony nebo Nintendo, obávám se, že pro vás mám špatnou zprávu.“ Odmlčel se a s úsměvem dodal: „Jste minulostí.“

Z davu se ozval smích a nadšený potlesk. I Alex se usmíval. Cray uměl komunikovat s lidmi tak, jako by znal všechny osobně.

„Gameslayer má tak dokonalou grafiku jako žádný jiný systém na téhle planetě," mluvil dál. „Díky svému výkonu, který je jedním slovem obrovský, dokáže vytvořit světy, postavy a naprosto komplexní simulace prostředí v reálném čase. Jiné systémy vám předvedou umělohmotné panenky bojující v papundeklových kulisách. V Gameslayeru vypadají oči, vlasy, odstín pleti, voda, dřevo, kov a kouř, prostě všechno, jako skutečné. Řídili jsme se zákony gravitace a tření. Víc než to, zabudovali jsme do systému něco, čemu říkáme syntéza bolesti. Co to znamená? Hned uvidíte."

Odmlčel se a diváci opět zatleskali.

„Než vám ho názorně předvedu, zajímalo by mě, jestli nemá některý z novinářů mezi vámi nějaké otázky?"

Jeden muž vpředu zvedl ruku. „Kolik her letos uvedete na trh?"

„V současné době máme pouze tuhle jednu hru," odpověděl Cray. „Ale do Vánoc jich bude v obchodech dalších dvanáct."

„Jak se ta hra jmenuje?" zajímal se někdo.

„Opeřený had."

„Je to střílečka?" chtěla vědět jedna žena.

„Ano. Je to bojová hra," připustil Cray.

„Takže se v ní bude zabíjet."

„Ano."

Žena se usmála, ale beze stopy humoru. Bylo jí přes čtyřicet, měla prošedivělé vlasy a přísný výraz učitelky. „Všichni vědí, že násilí nenávidíte," poznamenala. „Jak nám tedy vysvětlíte, že prodáváte dětem hry plné násilí?"

Diváci se rozpačitě zavlnili. Ta žena byla zřejmě novinářka, ale připadalo jim nevhodné, aby se Craye vyptávala tímhle způsobem. Ne když pila jeho šampaňské a jedla jeho jídlo.

Cray se však neurazil. „To je dobrá otázka," odpověděl svým měkkým, zpěvavým hlasem. „A řeknu vám, že když jsme s Gameslayerem začínali, vyvinuli jsme hru, kde hrdina musel natrhat na zahradě květiny různých barev a pak je naaranžovat do váz. Byli v ní také zajíčci a sendviče s vajíčky. Ale víte, co se stalo? Náš

výzkumný tým zjistil, že současní teenageři ji nechtějí hrát. Chápete to? Sdělili mi, že neprodáme jediný exemplář!“

Všichni se rozesmáli. Teď vypadala stísněně novinářka.

Cray opět zvedl ruku. „Vaše připomínka byla správná,“ pokračoval. „Máte pravdu – násilí nenávidím. Skutečné násilí… válku. Ale dobře víte, že současné děti v sobě mají spoustu agresivity. To je fakt. Podle mě je to přirozená lidská vlastnost. A mě napadlo, že bude lepší, když si tu agresivitu vybijí při hraní neškodných počítačových her, jako je ta moje, než venku na ulici.“

„Přesto vaše hry podněcují násilí!“ trvala na svém žena.

Damian Cray se zamračil. „Myslím, že jsem váš dotaz zodpověděl, takže byste snad mohla přestat moji odpověď zpochybňovat,“ opáčil.

To lidé ocenili dalším potleskem a Cray čekal, až se utiší. „Ale teď už dost řečí,“ prohlásil. „Chci, abyste viděli Gameslayer na vlastní oči, a nejlepší způsob, jak to udělat, je, když si ho sami zahrajete. Zajímalo by mě, jestli jsou mezi vámi nějací teenageři, i když mě teď napadá, že jsem asi žádného nepozval…“

„Tady je jeden!“ vykřikl někdo a Alex cítil, jako ho diváci postrkují dopředu. Najednou se na něj všichni dívali a sám Cray na něj shlížel z pódia.

„Ne…“ začal Alex protestovat.

Ale obecenstvo už tleskalo a pobízelo ho, aby šel ke Crayovi. Vytvořili před ním uličku. Alex neochotně klopýtal dopředu, a než si stačil uvědomit, co se děje, šplhal na pódium. Připadalo mu, že se místnost naklonila. Vzápětí na něj zamířil reflektor a oslnil ho. A pak to přišlo.

Stál vedle Damiana Craye na pódiu.

OPEŘENÝ HAD

Něco takového Alex nečekal.

Stál tváří v tvář muži, který – pokud měl pravdu – si objednal smrt Sabinina otce. Ale měl pravdu? Poprvé si mohl prohlédnout Craye zblízka. Byl to podivně zneklidňující zážitek.

Cray měl jednu z nejznámějších tváří na světě. Alex ji vídal na obalech cédéček, na plakátech, v novinách a časopisech, v televizi… dokonce i na zadní straně krabic s lupínky. A přesto ho tvář, kterou měl teď před sebou, nějak zklamala. Byla méně skutečná než všechny ty obrázky, které dosud viděl.

Cray, vzhledem k tomu, že mu bylo už přes padesát, vypadal překvapivě mladě, ale měl napjatou, lesklou pleť, takže bylo jasné, že podstoupil plastickou operaci. A upravené, jako uhel černé vlasy musely být obarvené. Dokonce i jasně zelené oči vypadaly nějak uměle. Cray byl velice malý. Alex se přistihl, že myslí na panáčka z hračkářství. Právě toho mu Cray připomínal. Jeho hvězdná sláva a miliony liber z něho udělaly umělou kopii sebe sama.

A přesto…

Cray ho uvítal na jevišti a rozzářeně se na něj usmíval jako na starého přítele. Byl zpěvák, a jak objasnil, odmítal násilí. Chtěl svět zachránit, ne ho zničit. MI-6 ho monitorovalo a nic nepatřičného o něm nezjistili. Alexe sem přivedl hlas, několik slov pronesených na opačném konci telefonní linky. Začal litovat, že sem přišel.

Připadalo mu, že stojí na jevišti – s Crayem a stovkami diváků čekajících na předvedení počítačové hry – celou věčnost. Ve skutečnosti uplynulo pouze několik vteřin. Potom k němu Cray natáhl ruku. „Jak se jmenuješ?“ zeptal se.

„Alex Rider.“

„Rád tě poznávám, Alexi Ridere. Já jsem Damian Cray.“

Potřásli si rukou. Alex si pomyslel, že na světě existují miliony lidí, kteří by dali cokoli za to, kdyby teď mohli být na jeho místě.

„Kolik je ti let, Alexi?“ zajímal se Cray.

„Čtrnáct.“

„Jsem ti vděčný, že jsi sem přišel. Díky, že ses nám rozhodl pomoct.“

Jeho slova se díky mikrofonu hlasitě rozléhala Palácem. Alex si koutkem oka všiml, že teď je na obří obrazovce i jeho obraz. „Máme velké štěstí, že je mezi námi teenager," pokračoval Cray a opět se otočil k divákům. „Takže se teď podívejme, jak se… Alex… vypořádá s první úrovní Gameslayeru 1: s Opeřeným hadem."

Zatímco Cray mluvil, na pódium přišli tři technici a přinesli s sebou televizní monitor, herní konzoli, stůl a židli. Alex si uvědomil, že bude muset hrát před diváky – a jeho postup bude vidět na plazmové obrazovce.

„Hra Opeřený had je založena na aztécké civilizaci," vysvětlil Cray obecenstvu. „Aztékové přišli do Mexika v roce 1195, ale někteří lidé tvrdí, že ve skutečnosti přiletěli z jiné planety. Právě na téhle planetě se Alex ocitne. Jeho úkolem je najít čtyři zmizelá slunce. Ale nejdřív musí vstoupit do chrámu Tlaloc, probojovat se pěti komnatami a pak se vrhnout do posvátného ohně. Tak se dostane do další úrovně."

Na pódium přišel čtvrtý technik a přinesl webovou kameru. Zastavil se před Alexem, rychle ho naskenoval, pak stiskl tlačítko na boku kamery a odešel. Cray čekal, dokud nezmizel.

„Možná přemýšlíte o té černě oblečené postavě, kterou jste viděli na obrazovce," obrátil se opět k obecenstvu. „Jmenuje se Omni a bude hrdinou všech her na Gameslayeru. Asi vám připadá až moc obyčejný a nenápaditý. Ale Omni představuje každého kluka a každé děvče v Británii. Je každé dítě na tomhle světě… a teď vám ukážu proč!"

Obrazovka potemněla a pak se na ní rozvířil digitální kolotoč barev. Náhle se ozvala ohlušující fanfára – ne trumpety, ale nějaký elektronický ekvivalent – a objevila se brána chrámu, na níž byla vyřezána obrovská aztécká tvář. Alex okamžitě poznal, že grafika Gameslayeru je lepší než všechno, co dosud viděl. Vzápětí obecenstvo vydechlo překvapením a Alex naprosto jasně chápal proč. Na obrazovku vešel chlapec, zastavil se před bránou a čekal na jeho pokyn. Ten chlapec byl Omni, ale změnil se. Teď měl naprosto stejné oblečení jako Alex. Víc než to, byl to sám Alex, včetně hnědých očí a pramínku blond vlasů na čele.

Palácem zaburácel potlesk. Alex si všiml, že novináři si něco škrábou do poznámkového bloku nebo chvatně hovoří do mobilního telefonu a doufají, že s tímhle neuvěřitelným sólokaprem přijdou jako první. Na šampaňské a jídlo všichni zapomněli. Crayova technologie vytvořila jeho kopii, elektronického dvojníka, díky kterému bude moct každý hráč hru nejen hrát, ale být její součástí. Alex věděl, že takhle se bude Gameslayer prodávat po celém světě a Cray vydělá miliony.

A dvacet procent z nich půjde na charitu, připomněl si.

Skutečně může být tenhle muž jeho nepřítelem?

Cray počkal, až se všichni utiší, a potom se obrátil k Alexovi. „Je načase začít hrát," prohlásil.

Alex se posadil před počítačovou obrazovku, kterou mu připravili technici. Uchopil joystick a stiskl ho levým palcem. Jeho druhé já se před ním na monitoru a na obří plazmové obrazovce vydalo vpravo. Zastavil se a vydal se opačným směrem, joystick byl neuvěřitelně citlivý. Alex si téměř připadal jako aztécký bůh, který bezvýhradně ovládá jeho pozemské já.

„Neboj se, když při prvním pokusu zahyneš," uklidnil ho Cray. „Ta konzola je ze všech prodávaných konzolí nejrychlejší a asi ti bude chvíli trvat, než si na ni zvykneš. Ale my ti budeme držet palce, Alexi. Takže – pusť se do toho! Uvidíme, jak daleko se dokážeš dostat!"

Brána chrámu se otevřela.

Alex pohnul joystickem dolů a jeho dvojník na obrazovce vstoupil do kulis hry, které působily cize a zvláštně a byly úžasně ztvárněné. Chrám v sobě spojoval primitivní umění a sci-fi: nacházely se v něm vysokánské sloupy, planoucí pochodně, stěny popsané hieroglyfy a přikrčené aztécké sochy, ale podlahu měl stříbrnou, nikoli kamennou. Všude se klikatila zvláštní ocelová schodiště a chodby a za hustě zamřížovanými okny blikalo elektrické svědo. Bezpečnostní kamery sledovaly každý Alexův pohyb.

„Musíš začít v první komnatě, kde najdeš dvě zbraně," poradil mu Cray, který se mu díval přes rameno. „Možná je budeš později potřebovat."

První komnata byla obrovská. Rozléhaly se v ní velebné tóny varhan a měla vitrážová okna, za kterými byla vidět kukuřičná pole, sklizené kruhové plochy a vznášející se vesmírné lodě. Alex první zbraň snadno našel. Byl to meč, který visel vysoko na stěně. Jenže brzy mu došlo, že jsou všude nastražené pasti. Když pro meč začal šplhat, část zdi se rozpadla, a jakmile po něm natáhl ruku, aktivoval zbraň, která vystřelila přímo na něj. Byl to bumerang s hranami ostrými jako břitva a bleskurychle se k němu blížil. Alex věděl, že jestli ho bumerang zasáhne, přeřízne ho na dvě půlky.

Udeřil palci do ovladače, jeho miniaturní dvojník se přikrčil a bumerang prosvištěl kolem něho. Ale jak ho míjel, jedno ostří ho seklo do paže. Diváci zděšeně vykřikli. Na rukávu postavičky se objevil pramínek krve a její obličej – *Alexův* obličej – se zkřivil bolestí. Vypadalo to tak realisticky, že Alex měl téměř nutkání podívat se na vlastní, skutečnou paži. Musel si připomenout, že bumerang zasáhl pouze jeho naskenovanou kopii.

„Syntéza bolesti!“ opakoval Cray svá slova a Palácem zábavy se hlasitě rozlehl jeho hlas. „Ve světě Gameslayeru sdílíme všechny hrdinovy pocity. A kdyby Alex zemřel, procesor zařídí, abychom prožili jeho smrt.“

Alexův dvojník se sešplhal zpátky na zem a pátral po druhé zbrani. Ranka se už hojila a krvácení sláblo. Když mu kolem ramene proletěl další bumerang, sehnul se, ale druhou zbraň stále nikde neviděl.

„Zkus se podívat za ten břečťan,“ poradil mu Cray divadelním šeptem a diváci se usmáli, protože je pobavilo, že Alex potřebuje nápovědu tak brzy po zahájení hry.

Ve výklenku ležela kuše. Cray už Alexovi ovšem neprozradil, že břečťan zakrývající výklenek je pod napětím deseti tisíc voltů. Vzápětí to zjistil sám. V okamžiku, kdy se dvojník břečťanu dotkl, vyšlehl modrý blesk, dvojník hlasitě vykřikl a odletěl s vytřeštěnýma očima dozadu. Nebyl mrtvý, ale těžce raněný.

Cray poklepal Alexovi na rameno. „Příště musíš být opatrnější,“ poznamenal pobaveně.

A v ten moment se v Alexovi něco zlomilo. MI-6, Jassen, Saint-Pierre… na tohle všechno okamžitě zapomněl. Cray ho schválně

navedl, aby se dotkl břečťanu. Chtěl, aby se zranil. Jasně, je to jen hra. Elektrický proud zasáhl pouze jeho dvojníka. Ale Cray tím ponížil jeho – a Alex se v tu chvíli rozhodl, že nad Opeřeným hadem zvítězí. Nenechá se porazit. Nebude prožívat svou smrt spolu s ostatními.

Odhodlaně sebral kuši ze země a poslal svého dvojníka dál do aztéckého světa.

Druhou komnatu tvořila obrovská díra v podlaze. Ve skutečnosti šlo o padesát metrů hlubokou jámu, z jejíhož dna trčely až do úrovně podlahy úzké sloupy. Přeskákat po sloupech byl jediný způsob, jak se na opačnou stranu jámy dostat. Jestli sloup mine nebo ztratí rovnováhu, zabije se – a aby to bylo ještě obtížnější, v komnatě pršelo, takže mu klouzaly boty. Ten déšť byl fantastický. Jak Cray sdělil divákům, dokonalá technologie Gameslayeru umožňuje znázornit jednotlivé kapky. Alexův dvojník byl promočený, oblečení měl nasáklé vodou a vlasy přilepené k hlavě.

Náhle se ozvalo elektronické zaskřehotání. Ze stropu se snesl tvor s motýlími křídly, s dračí hlavou a drápy a pokusil se Alexova dvojníka srazit ze sloupu. Ten zvedl kuši, vystřelil a pak udělal poslední tři skoky na opačnou stranu jámy.

„Vedeš si dobře," poznamenal Damian Cray. „Ale jsem zvědavý, jak si poradíš ve třetí komnatě."

Alex si věřil. Opeřený had měl nádhernou grafiku. Realisticky zachycovala povrch materiálů i okolní prostředí. Postava Omniho byla bezkonkurenční. Ale přes to všechno šlo jen o další počítačovou hru podobnou těm, které Alex hrál na Xboxu nebo na PlayStationu 2. Věděl, co dělá. Dokáže vyhrát.

Třetí komnatu, vysokou, úzkou chodbu s vyřezanými obličeji po obou stranách, snadno zvládl. Dřevěná ústa chrlila krupobití oštěpů a šípů, ale Alexův dvojník při běhu uhýbal a kličkoval, takže ho žádný z nich nezasáhl. Přes chodbu se klikatila bublající řeka s kyselinou místo vody. Dvojník ji přeskočil, jako by to byl neškodný potůček.

Nyní vstoupil do neuvěřitelné džungle, kde se mezi stromy a liánami skrýval obrovský mechanický had pokrytý bodlinami. Vypadal děsivě. Alex lepší grafiku ještě nikdy neviděl. Ale jeho

dvojník hada oběhl a nechal ho za zády tak rychle, že ho diváci sotva zahlédli.

Crayův výraz se nezměnil, ale teď se nakláněl přes Alexe, upřeně zíral na obrazovku a klouby na ruce, kterou mu položil na rameno, měl téměř bílé.

„Díky tobě vypadá ta hra jednoduše," zamumlal lehkým tónem, ale hlas se mu chvěl napětím.

Diváci totiž Alexovi fandili. Vývoj softwaru Opeřeného hada stál miliony liber, ale porazil ho první teenager, který se s ním pustil do křížku. Když dvojník uskočil před druhým hadem, jeden divák se rozesmál. Alex ucítil, že stisk ruky na jeho rameni zesílil.

Vstoupil do páté komnaty. Tvořilo ji zrcadlové bludiště plné dýmu, které střežilo deset aztéckých bohů zdobených peřím, šperky a zlatými maskami. Každý bůh byl opět malým mistrovským dílem grafického umění. Ale i když na Alexova dvojníka útočili, unikal jim a náhle se smálo v obecenstvu stále víc lidí, tleskali a pobízeli Alexe, aby pokračoval.

Jeden z bohů s drápy a ocasem aligátora stál mezi Alexem a posvátným ohněm, který ho dovede do další úrovně. Musí jen boha obejít. A v tu chvíli udělal Cray nenápadný pohyb. Byl opatrný. Nikdo si nevšimne, a i kdyby ano, jednoduše si bude myslet, že se Cray nechal unést hrou. Jenže ten pohyb byl úmyslný. Zničehonic pevně sevřel Alexovi paži a odtáhl ji od ovladače. Alex na okamžik ztratil nad hrou kontrolu. To stačilo. Aztécký bůh máchl rukou a zabořil Omnimu drápy do břicha. Alex slyšel, jak mu trhá tričko; téměř cítil bolest, když se z rány vyřinula krev. Jeho dvojník klesl na kolena, potom se svalil na obličej a zůstal nehybně ležet. Obrazovka zamrzla a objevila se na ní červená písmena KONEC HRY.

V Paláci se rozhostilo ticho.

„Škoda, Alexi," poznamenal Cray smutně. „Obávám se, že to nebylo tak snadné, jak sis myslel."

Tu a tam někdo zatleskal. Těžko říct, jestli diváci tleskali technologii hry, nebo tomu, jak si s ní Alex poradil a téměř ji porazil. Ale současně byli všichni trochu stísnění. Není Opeřený had až moc realistický? Opravdu měli dojem, jako by tam, na obrazovce, část Alexe zahynula.

Alex se otočil ke Crayovi. Byl rozzuřený k nepříčetnosti. Jen on věděl, co ten muž provedl. Ale Cray se opět usmíval.

„Vedl sis skvěle," pochválil ho. „Poprosil jsem tě o předvedení hry a ty ses zhostil úkolu na výbornou. Nech u některé z mých asistentek svoji adresu. Za odměnu ti pošlu Gameslayer a všechny úvodní hry zdarma."

Když to diváci uslyšeli, zatleskali o něco nadšeněji. Cray k němu podruhé natáhl ruku. Alex na okamžik zaváhal, a pak mu ji stiskl. Svým způsobem to nemohl mít Crayovi za zlé. Ten muž si nemohl dovolit, aby se stal Gameslayer při svém prvním představení terčem posměchu. Nicméně Alexovi se to, co se stalo, nelíbilo.

„Rád jsem tě poznal, Alexi. Dobrá práce…"

Alex slezl z pódia, kde pak členové Crayova týmu předvedli další ukázky. Nakonec se podával oběd. Alex však nejedl. Viděl dost. Opustil Palác zábavy, přeběhl most, prokličkoval parkem a pěšky došel až do King's Road.

Doma na něj čekala Jack.

„Tak jak to šlo?" zeptala se.

Alex jí všechno vylíčil.

„To je ale lump!" zamračila se Jack. „Netrap se tím, Alexi. Spousta boháčů neumí prohrávat a Cray je opravdu příšerně bohatý. Fakt si myslíš, že tohle něco dokazuje?"

„Nevím, Jack." Alex byl zmatený. Znovu si to musel připomenout: dvacet procent zisku z prodeje Gameslayeru půjde na charitu. Obrovská částka. A on stále nemá důkaz. Několik slov v telefonu. Stačí to, aby Craye obvinili z toho, co se v Saint-Pierre stalo? „Možná bychom měli jet do Paříže," prohodil. „Tam to všechno začalo. Tam se odehrála ta tajná schůzka. Tam byl Edward Pleasure. Pracoval s nějakým fotografem. Sabina mi řekla jeho jméno. Marc Antonio."

„S takovým jménem by nemělo být těžké ho najít," poznamenala Jack. „A já Paříž zbožňuju."

„Asi to k ničemu nebude." Alex si vzdychl. „Damian Cray mi nikdy nebyl sympatický, ale teď, když jsem ho poznal osobně…" odmlčel se. „Je to celebrita. Vyrábí počítačové hry. Nevypadal jako člověk, který by chtěl někomu ublížit."

„Je to na tobě, Alexi.“

Alex potřásl hlavou. „Já nevím, Jack. Prostě nevím…“

Ve večerním zpravodajství se objevil šot z Paláce zábavy. Kvalita grafiky a výkon nového systému prý ohromily celý počítačový průmysl. O tom, že Alex divákům Opeřeného hada názorně předvedl, nepadlo jediné slovo. Ale zmínili se o něčem jiném.

Došlo k tragédii, která vrhla na jinak dokonalý den stín. Vypadalo to, že někdo zemřel. Na obrazovce se objevil snímek, ženská tvář, a Alex ji okamžitě poznal. Byla to ta žena s přísným výrazem, která Craye zahnala do úzkých, když se ho vyptávala na násilí v počítačových hrách. Policista oznámil, že ji při odchodu z Hyde Parku srazilo auto. Řidič z místa činu ujel.

Druhý den ráno se Alex s Jack vydali na nádraží Waterloo a koupili si dva lístky na Eurostar.

Před polednem byli v Paříži.

RUE BRITANNIA

„Uvědomuješ si, Alexi," prohodila Jack, „že Picasso sedával přesně tam, kde teď sedíš ty? A taky Chagall a Salvador Dali…"

„U tohohle stolu?"

„V téhle kavárně. Chodili sem všichni slavní umělci."

„Co se mi snažíš naznačit, Jack?"

„Jen mě napadlo, jestli bys nechtěl na celou tu věc zapomenout a nešel se mnou do Picassova muzea. V Paříži je toho tolik k vidění. A mně vždycky připadalo mnohem zábavnější dívat se na obrazy než se nechat zastřelit."

„Nikdo po nás nestřílí."

„Zatím."

Než dorazili do Paříže a ubytovali se v hotýlku naproti Notre-Dame, který Jack znala, uběhl celý den. Jack znala město jako své boty. Kdysi strávila rok na Sorbonně, kde studovala umění. Nebýt smrti Iana Ridera a jejího pocitu zodpovědnosti vůči Alexovi, možná by se do Paříže odstěhovala.

V jedné věci měla pravdu. Najít Marka Antonia bylo snadné. Zastupovala ho už třetí agentura, do níž zavolala, nicméně musela uplatnit veškerý svůj šarm – a oprášit francouzštinu –, aby z dívky v telefonní centrále vymámila jeho číslo. Ukázalo se však, že sejít se s ním bude obtížnější.

Během dopoledne vytočila jeho číslo snad desetkrát, než telefon někdo zvedl. Ozval se mužský hlas. Ne, není Marc Antonio. Ano, je to dům Marka Antonia, ale nemá tušení, kde Marc je. Ten hlas byl plný podezíravosti. Alex hovor vyslechl s uchem u sluchátka spolu s Jack.

„Poslyšte," řekl francouzsky. Mluvil tím jazykem skoro stejně dobře jako Jack, protože se ho začal učit, když mu byly tři roky. „Jmenuju se Alex Rider. Jsem přítelem Edwarda Pleasura. To je anglický novinář –"

„Já vím, kdo to je."

„Víte, co se mu stalo?"

Ticho. „Pokračuj…"

„Musím s Markem Antoniem mluvit. Mám pro něj důležité informace.“ Alex na okamžik zaváhal. Má tomu muži říct, co ví? „Jde o Damiana Craye,“ dodal nakonec.

Zdálo se, že to na muže udělalo dojem. Opět se rozhostilo ticho, tentokrát delší. Potom…

„Přijďte do Palette. To je kavárna na Rue de Seine. V jednu tam na vás budu čekat.“

Ve sluchátku cvaklo a muž zavěsil.

Teď bylo deset minut po jedné. Palette byla malá, rušná kavárna na rohu ulice, obklopená uměleckými galeriemi. Mezi stolky se proplétala obsluha v dlouhých zástěrách a vysoko nad hlavou nosila podnosy s nápoji. Podnik byl plný, ale Alexovi s Jack se podařilo najít stůl hned na kraji, kde je každý okamžitě uvidí, Jack popíjela pivo; Alex si objednal jasně červený ovocný džus – *sirop de grenadine* – s ledem. Dával si ho vždycky, když byl ve Francii.

Začal být zvědavý, jestli se muž, se kterým mluvil po telefonu, ukáže. Nebo už je tady? Jak se mezi tolika lidmi najdou? Pak si na opačné straně ulice všiml motocyklisty na otlučeném mopedu Piaggio 125; byl to mladík v kožené bundě, s černými kudrnatými vlasy a strništěm na tváři. Přijel před několika minutami, ale zůstal sedět na sedadle, jako by na někoho čekal. Alex se na zlomek vteřiny střetl s jeho pohledem. Mladík vypadal zmateně, ale potom slezl z mopedu a ostražitě, jako by se bál nějaké pasti, k nim zamířil.

„Ty jsi Alex Rider?“ zeptal se. Mluvil anglicky s půvabným přízvukem, jako filmový herec.

„Ano.“

„Nevěděl jsem, že jsi ještě dítě.“

„Záleží na tom?“ opáčila Jack, aby se Alexe zastala. „Vy jste Marc Antonio?“ zeptala se,

„Ne. Já jsem Robert Guppy.“

„Víte, kde je?“

„Požádal mě, abych vás k němu zavezl.“ Guppy se ohlédl na moped. „Ale můžu vzít jen jednoho.“

„Na to zapomeňte. Alex sám nikam nepojede.“

„Neboj se, Jack,“ přerušil ji Alex a usmál se na ni. „Vypadá to, že přece jen to Picassovo muzeum uvidíš.“

Jack si vzdychla. „Tak dobře," souhlasila. „Ale dávej na sebe pozor."

Robert Guppy řídil skrz Paříž jako někdo, kdo město dobře zná – nebo kdo v něm chce zemřít. Kličkoval mezi dopravními prostředky, ignoroval červenou na semaforech a řítil se přes křižovatky za troubení automobilových klaksonů, které se hlasitě rozléhalo kolem. Alex se ho držel kolem pasu jako klíště. Neměl tušení, kam jedou, ale došlo mu, že Guppy má pro svou riskantní jízdu důvod. Nechtěl, aby je někdo sledoval.

Na opačné straně Seiny, na okraji čtvrti Marais nedaleko Forum des Halles, zpomalili. Alex tu oblast znal. Když tu byl posledně, říkal si Alex Friend a děsivá paní Stellenboschová ho doprovázela na Akademii Point Blanc. Po chvíli zastavili v ulici typických pařížských domů – šestipodlažních, s masivními dveřmi a vysokými okny s mléčným sklem. Alex si všiml tabulky s názvem ulice: Rue Britannia. Ulice byla slepá a vypadalo to, že polovina budov je prázdná a zchátralá. Ty na opačném konci byly obehnané lešením a obklopené kolečky a míchačkami na beton, s umělohmotnou skluzavkou na suť. Žádné dělníky ale neviděl.

Guppy slezl z mopedu a ukázal na jedny dveře. „Tudy," řekl. Naposledy se rozhlédl na obě strany a pak Alexe doprovodil dovnitř.

Dveře vedly do dvora se starým nábytkem a haldou zrezivělých kol v rohu. Alex Guppyho sledoval po krátkém schodišti k dalším dveřím. Když jimi prošel, ocitl se v prostorné místnosti s vysokým stropem, bílými stěnami, okny po obou stranách a tmavou dřevěnou podlahou. Byl to fotografický ateliér. Uvnitř spatřil zástěny, složité lampy na kovových nohách a stříbrné deštníky, ale navíc tu někdo bydlel. Na jedné straně se nacházel kuchyňský kout s hromadou plechovek a špinavých talířů.

Robert Guppy zavřel dveře a zpoza jedné zástěny se vynořil muž. Byl bos a na sobě měl pletenou vestu a volné džíny. Alex odhadl, že je mu kolem padesáti. Byl štíhlý, neoholený, s prošedivělými vlasy. Kupodivu měl pouze jedno oko; druhé bylo zakryté páskou. Jednooký fotograf? Alex na tom neviděl nic zvláštního.

Muž se na něj zvědavě zadíval a pak se obrátil na svého přítele.

„*Cest lui qui a téléphoné?*“

„*Oui*…“

„Vy jste Marc Antonio?“ zeptal se Alex.

„Ano. Říkáš, že jsi přítel Edwarda Pleasura. Nevěděl jsem, že se kamarádí s dětmi.“

„Znám jeho dceru. Byl jsem s ním ve Francii, když…“ Alex zaváhal. „Víte, co se mu stalo?“

„Samozřejmě že vím, co se mu stalo. Proč myslíš, že se tady schovávám?“ Tázavě se na Alexe podíval a jedním okem ho studoval. „Do telefonu jsi říkal, že bys mi mohl něco říct o Damianu Crayovi. Ty ho znáš?“

„Setkal jsem se s ním před dvěma dny. V Londýně…“

„Cray už v Londýně není,“ poznamenal Robert Guppy, který se opíral o dveře. „Má na předměstí Amsterodamu závod na výrobu počítačového softwaru. V Sloterdijku. Dorazil tam dneska dopoledne.“

„Jak to víte?“

„Sledujeme ho.“

Alex se otočil k Marku Antoniovi. „Musíte mi říct, co jste o něm s Edwardem Pleasurem zjistili,“ řekl. „Na jakém článku jste pracovali? Proč tu měl tajnou schůzku?“

Fotograf se na okamžik zamyslel, potom se usmál a odhalil zuby zažloutlé od nikotinu. „Alexi Ridere,“ zamumlal, „ty jsi zvláštní kluk. Tvrdíš, že pro mě máš informace, a když sem přijdeš, jen se vyptáváš. Ty máš ale drzost. Ale mně se to líbí.“ Vytáhl cigaretu – gauloisku – a vložil si ji do úst. Pak si zapálil a vyfoukl do vzduchu modrý kouř. „Tak dobře. Vím, že bych to neměl dělat, ale povím ti, co vím.“

Vedle kuchyně stály dvě barové židle. Na jednu se uvelebil a ukázal Alexovi, aby si sedl na druhou. Robert Guppy zůstal u dveří.

„Článek, na kterém Ed pracoval, neměl s Damianem Crayem nic společného,“ začal. „Přinejmenším ze začátku. Eda zábavní průmysl nikdy nezajímal. Pracoval na něčem mnohem důležitějším… na článku o NSA. Víš, co to je? To je Národní bezpečnostní agentura Spojených států. Tahle organizace se zabývá terorismem v zemi,

špionáží a ochranou informací. Většina její činnosti podléhá přísnému utajení. Odborníci na šifrování. Odborníci na dešifrování. Špioni…

Ed se začal zajímat o muže jménem Charlie Roper, vysoce postaveného důstojníka NSA. Měl informace – nevím odkud –, že tenhle Roper je možná zrádce. Topil se v dluzích. Byl závislý…“

„Drogy?“ zeptal se Alex.

Marc Antonio zavrtěl hlavou. „Gambler. Někdy to může být stejně tak destruktivní. Ed se dozvěděl, že Roper je tady v Paříži, a byl přesvědčený, že sem přijel prodat informace – buď Číňanům, nebo, s větší pravděpodobností, lidem ze Severní Koreje. Edward se u mě objevil asi před týdnem. Pracovali jsme spolu často. On psal články; já dělal fotky. Byli jsme tým. Víc než to – byli jsme přátelé.“ Marc Antonio pokrčil rameny. „Zjistili jsme, kde Roper bydlí, a sledovali jsme ho z jeho hotelu. Neměli jsme tušení, s kým se má setkat, a kdyby mi to někdo řekl, nevěřil bych tomu.“

Odmlčel se a dlouze potáhl z gauloisky. Konec cigarety rudě žhnul a před zdravým okem mu stoupal dým.

„Roper si zašel na oběd do restaurace jménem Tour d’Argent. To je jeden z nejdražších podniků v Paříži. A účet platil Damian Cray. Viděli jsme je spolu. Restaurace je v nejvyšším poschodí, ale má velká okna s výhledem na Paříž. Vyfotil jsem je teleskopickým objektivem. Cray předal Roperovi obálku. Myslím, že v ní byly peníze, a jestli ano, bylo jich tam spoustu, protože ta obálka byla strašně tlustá.“

„Počkejte,“ přerušil ho Alex. „Co by chtěl popovy zpěvák po někom z NSA?“

„Přesně to chtěl Ed zjistit,“ odpověděl fotograf. „Začal se vyptávat. Ty otázky asi byly někomu nepříjemné, protože pak jsem se dozvěděl, že se ho někdo pokusil v Saint-Pierre zabít, a ten samý den přišli i za mnou. V mém případě uložili bombu do auta. Kdybych nastartoval, už bych nebyl mezi živými.“

„Proč jste tím klíčkem neotočil?“

„Jsem opatrný. Všiml jsem si drátku.“ Zamáčkl cigaretu. „Někdo se mi taky vloupal do bytu. Spoustu věcí ukradl, včetně

fotoaparátu a všech snímků, které jsem v Tour d'Argent udělal. Nebyla to náhoda."

Odmlčel se.

„Ale proč ti to všechno vykládám, Alexi Ridere? Teď jsi na řadě ty, abys mi řekl, co víš."

„Byl jsem na prázdninách v Saint-Pierre –," začal Alex.

Dál se nedostal.

Někde venku před domem zastavilo auto. Alex je neslyšel přijet, zaregistroval je, teprve když ztichl motor. Robert Guppy udělal krok dopředu a zvedl ruku. Marc Antonio prudce otočil hlavu. Na okamžik se rozhostilo ticho – a Alex věděl, že nevěstí nic dobrého. Bylo prázdné. Definitivní.

A pak zarachotila série výstřelů, okna se jedno po druhém roztříštila a na podlahu dopadly velké úlomky skla. Robert Guppy zemřel okamžitě. Zásahy ho srazily k zemi a přes hrudník se mu táhla řada několika krvavých otvorů. Kulky zasáhly žárovku, která explodovala; ze zdi se odlouply kusy omítky. Do místnosti začal proudit vzduch a vzápětí se ozvaly výkřiky a dusot nohou na dvoře.

Marc Antonio se vzpamatoval jako první. Protože seděl stranou, nacházel se mimo směr palby a kulky ho minuly. Alex byl v šoku, ale vyvázl bez zranění.

„Tudy!" vykřikl fotograf a vlekl Alexe na opačnou stranu místnosti. V tu chvíli Alex uslyšel ránu doprovázenou praskáním dřeva a dveře se rozlétly dokořán. Stačil ještě zahlédnout muže v černém se samopalem v ruce. Pak ho Marc Antonio zatáhl za jednu zástěnu, které si dříve všiml. Tam byl další východ z místnosti – ne dveře, ale rozeklaná díra ve zdi. Marc Antonio se jí protáhl ven a Alex proklouzl za ním.

„Utíkej nahoru!" Marc Antonio strkal Alexe před sebou. „To je jediná cesta!"

V chodbě se nacházelo dřevěné schodiště, zjevně nepoužívané, staré a pokryté vrstvou prachu. Alex se rozběhl po schodech… tři patra, čtyři, a Marc Antonio mu byl celou dobu v patách. V každém poschodí byly jedny dveře, ale Marc Antonio ho popoháněl dopředu. Slyšel za zády muže se samopalem a ještě jednoho dalšího. Oba zabijáci je pronásledovali nahoru.

Když dorazil do nejvyššího patra, v cestě mu bránily další dveře. Natáhl ruku, otočil koulí a v tu chvíli zarachotila nová série výstřelů. Marc Antonio zachroptěl, zapotácel se a zhroutil se na zem. Alex věděl, že je mrtvý. Dveře se před ním milosrdně otevřely. Klopýtavě jimi proběhl a každým okamžikem čekal, že v zádech ucítí krupobití kulek. Ale fotograf, ležící mezi ním a pronásledovateli, ho zachránil. Alex se vyřítil na střechu budovy a patou za sebou zabouchl dveře.

Ocitl se v krajině střešních oken a komínů, nádrží na vodu a televizních antén. Po celé délce Rue Britannia se táhly střechy s nízkými zídkami a tiustými rourami, které oddělovaly jednotlivé domy od sebe. Co měl Marc Antonio v úmyslu, když sem běžel? Nacházel se šest pater nad zemí. Byla tu úniková cesta? Požární schodiště vedoucí dolů?

Alex to nestačil zjistit. Dveře se rozlétly a oba muži jimi, teď už pomaleji, proběhli, protože věděli, že je v pasti. Někde hluboko v Alexovi zašeptal hlásek – třeba ho nechají na pokoji. Přišli zabít Marka Antonia, ne jeho. Nemá s tím nic společného. Věděl ale, že ti muži mají své rozkazy. Zabijte fotografa a všechny, kteří jsou s ním spojeni. Nezáleželo na tom, kdo Alex je. Byl prostě součástí balíčku.

A pak si vzpomněl na něco, co zahlédl, když vjeli do Rue Britannia, a najednou se rozběhl, aniž si byl doopravdy jistý, že utíká správným směrem. Uslyšel rachocení samopalu a pár centimetrů za jeho nohama se rozlétly černé dlaždičky. Další série výstřelů. Cítil, že ho těsně minula sprška kulek, a část komínu se skácela v oblaku dýmu. Přeskočil zbylý pahýl. Okraj střechy se zužoval. Muži za jeho zády se zastavili, protože usoudili, že nemá kam utéct. Alex běžel dál, a když dorazil na konec střechy, vymrštil se do vzduchu.

Muži se zbraněmi si určitě mysleli, že se skokem z šestého patra zabil. Jenže Alex viděl stavební práce: lešení, míchačky – a oranžovou rouru, kterou dělníci dopravovali suť z jednotlivých podlaží dolů na chodník.

Rouru vlastně tvořila řada kbelíků bez dna, nepropustně spojených jako žlábek v plaveckém bazénu. Alex si nemohl skok předem vypočítat – ale měl štěstí. Jednu dvě vteřiny padal s roztaženýma rukama a nohama, potom zahlédl ústí roury a podařilo se mu k ní zakormidlovat. Nejdřív do tubusu vklouzl nataženýma

nohama, potom boky a rameny. Roura byla plná bílého prachu, který Alexe oslepil. Rozeznal jen, že se kolem něho míhají oranžové stěny. Při jízdě dolů do nich týlem hlavy, stehny a rameny nemilosrdně narážel. Nemohl dýchat a s hrůzou si uvědomil, že jestli bude konec tubusu uzavřený, poláme si všechny kosti v těle.

Roura měla tvar protaženého J, a když Alex dorazil dolů, cítil, že zpomaluje. Zničehonic se opět ocid na denním světlě. Vedle jedné míchačky ležela hromada písku a Alex dopadl přímo na ni. Vyrazil si dech, ústa měl plná písku a cementu, ale přežil to.

Celý bolavý se zvedl a podíval se nahoru. Jeho pronásledovatelé pořád stáli na střeše, vysoko nad ním. Rozhodli se, že ten kaskadérský kousek nebudou riskovat. Alex se do oranžové roury vešel jen tak tak; muži by v ní uvízli dřív, než by dorazili do poloviny. Alex se podíval na ulici. Před vchodem do ateliéru Marka Antonia stálo auto, ale jinak nikoho nespatřil.

Odplivl si a hřbetem ruky si přejel rty; pak se začal vysíleně belhat pryč. Marc Antonio byl mrtvý, ale poskytl Alexovi další dílek skládačky. A Alex věděl, kde najít následující. Sloterdijk. Závod na výrobu počítačového softwaru na předměstí Amsterodamu. Jen pár hodin jízdy vlakem z Paříže.

Došel na konec Rue Britannia a zabočil za roh. Teď už kráčel rychleji. Byl samá modřina, špinavý, ale šťastný, že je naživu. Jen dumal, jak to všechno vysvětlí Jack.

KRVAVÉ PENÍZE

Alex ležel na břiše a pozoroval, jak strážní kontrolují čekající vůz. V ruce držel hranolový dalekohled Bausch 6c Lomb s třicetinásobným zvětšením, a přestože byl víc než sto metrů od hlavní brány, všechno zřetelně viděl… až po poznávací značku na autě a šoférův knírek.

Byl tu už víc než hodinu a nehybně ležel před stěnou z borovic, skrytý za řadou keřů. Měl na sobě šedivé džíny, tmavé tričko a khaki bundu, kterou si koupil ve stejném obchodě s vojenskými potřebami jako dalekohled. Počasí se opět změnilo a odpoledne začalo drobně mrholit, takže byl promočený až na kůži. Litoval teď, že si s sebou nevzal termosku s horkou čokoládou, kterou mu Jack nabízela. V tu chvíli měl pocit, že se k němu chová jako k malému dítěti – ale dokonce i příslušníci SAS vědí, jak je důležité neprochladnout. To ho naučili během výcviku.

Jack s ním odjela do Amsterodamu a opět to byla ona, kdo je přihlásil do hotelu, tentokrát na Herengrachtu, jednom ze tří hlavních kanálů. Teď na něj čekala na pokoji. Samozřejmě že chtěla jít s ním. Po tom, co se stalo v Paříži, se o něj bála ještě víc než kdykoli předtím. Jenže Alex ji přesvědčil, že kdyby sem jeli oba, riziko, že je někdo uvidí, by bylo dvakrát větší, a to nemluví o jejích nápadných zrzavých vlasech. Neochotně souhlasila.

„Jen chci, aby ses vrátil do hotelu, než se setmí," řekla. „A jestli půjdeš kolem obchodu s tulipány, udělalo by mi radost, kdybys mi jich pár koupil."

Když si na to Alex vzpomněl, usmál se. Změnil polohu a ucítil pod lokty vlhkou trávu. Přemítal, co vlastně během poslední hodiny zjistil.

Nacházel se uprostřed zvláštní průmyslové zóny na předměstí Amsterodamu. Sloterdijk tvořila aglomerace továren, skladišť a zpracovatelských závodů. Většinou šlo o nízkopodlažní budovy, které od sebe oddělovaly pruhy asfaltu, ale tu a tam byly také skupinky stromů a trávníky, jako by se někdo snažil – bohužel marně – místo oživit. Za sídlem Crayovy technologické říše se tyčily tři větrné mlýny. Ale nešlo o tradiční holandské větrné mlýny, které

se objevují na pohlednicích. Tohle byly moderní vysoké sloupy ze šedivého betonu s trojitými lopatkami, které vytrvale krájely vzduch. Byly obrovské a hrozivé, jako vetřelci z jiné planety.

Samotný areál Alexovi připomínal vojenské ubikace… nebo možná vězení. Kolem se táhl dvojitý plot, ten vnější s ostnatým drátem nahoře. Každých padesát metrů se nacházely strážní věže a celý obvod objektu střežily hlídky. V Holandsku, zemi, kde policie nosí zbraně, Alexe nepřekvapilo, že jsou strážní ozbrojeni. Za plotem rozeznal osm nebo devět nízkých, obdélníkových budov z bílých cihel a s umělohmotnou střechou. Po areálu se pohybovali lidé, někteří v elektrických autech. Alex slyšel kvílení motorů, které mu připomínalo mlékařské vozíky. Areál měl vlastní komunikační centrum s pěti velikánskými satelitními talíři. Jinak to vypadalo, že se zde nacházejí laboratoře, kanceláře a obytné domy. Uprostřed toho všeho bila do očí jedna budova: krychle ze skla a oceli s prudce moderním designem. To by mohlo být ústředí, pomyslel si Alex. Snad najde Damiana Craye tam.

Ale jak se dostane dovnitř? Celou předchozí hodinu pozoroval vjezd.

K bráně vedla jediná silnice se semafory na obou koncích. Dostat se do areálu nebylo snadné. Když přijelo osobní auto nebo nákladní vůz, zastavily se na začátku silnice a čekaly. Teprve potom, co na prvním semaforu naskočila zelená, mohly pokračovat ke strážnímu domku ze skla a cihel, který stál vedle brány. V tu chvíli se objevil muž v uniformě a vzal si od řidiče doklady, zřejmě aby je prověřil na počítači. Další dva muži zatím prohlédli vozidlo a zkontrolovali, zda neveze další pasažéry. A to nebylo všechno. Vysoko na plotu visela bezpečnostní kamera a Alex si všiml, že je ve vozovce zabudovaný panel, který vypadal jako z tvrzeného skla. Když auto zastavilo, ocitlo se přímo nad ním, a Alex usoudil, že pod sklem se nachází druhá kamera. Vypadalo to, že do areálu nelze nepozorovaně proklouznout. Cray Software Technology se proti tomu dobře pojistilo.

Zatímco Alex pozoroval areál, vjelo dovnitř několik nákladních vozů. Alex si všiml, že jako součást loga Gameslayeru mají na bocích namalovanou černě oděnou postavu Omniho v životní

velikosti. Napadlo ho, jestli by se nemohl nenápadně dostat do některého náklaďáku v okamžiku, kdy bude čekat na prvních semaforech. Jenže silnice byla moc přehledná a v noci bude osvědená. Kromě toho budou dveře téměř jistě zamčené.

Ploty přelézt nemohl. O to se postaral ostnatý drát. A pochyboval, že by si do areálu dokázal prokopat tunel. Nemůže se nějak přestrojit a proklouznout dovnitř s odpolední směnou? Ne. Prozradily by ho jeho věk a výška. Možná by se o to mohla pokusit Jack, převlečená za zaskakující uklízečku nebo techničku. Ale Alex v žádném případě nedokáže přesvědčit strážné, aby ho pustili dovnitř, zejména když neumí ani slovo holandsky. Zabezpečení bylo příliš dokonalé.

A pak to uviděl. Přímo před sebou.

Zastavil další náklaďák, a zatímco strážný prohledával kabinu, položil řidiči pár otázek. Dokáže to? Vzpomněl si na kolo, které nechal připoutané ke sloupu pouliční svítilny jen pár set metrů odsud. Než odjel z Anglie, prostudoval návod, který k němu dostal, a užasl, kolik šikovných věciček dokázal Smithers do tak obyčejné věci ukrýt. Dokonce i klipsny byly magnetické! Alex sledoval, jak se brána odsunula a nákladní vůz projel na opačnou stranu.

Ano. Určitě to vyjde. Musí počkat do tmy – ale něco takového nikoho nenapadne. Alex náhle zjistil, že se navzdory všemu usmívá.

Jen doufal, že najde v Amsterodamu nějaký obchod s maškarními kostýmy.

V devět hodin se konečně setmělo, ale reflektory kolem areálu se rozzářily už dávno předtím a proměnily ho v místo, kde ostře kontrastovala černá a bílá. Brány, ostnatý drát, strážní se zbraněmi… to bylo vidět na míli daleko – ale teď tohle všechno vrhalo jasné stíny, které mohly poskytnout úkryt každému, kdo měl odvahu se přiblížit.

K hlavní bráně se blížil osamocený nákladní vůz. Řidič byl Holanďan a jel z rotterdamského přístavu. Neměl tušení, co veze, a bylo mu to jedno. Od prvního dne, kdy začal pracovat pro Cray Software Technology, věděl, že bude lepší se nevyptávat. Na prvním semaforu svítila červená, proto zpomalil a nakonec úplně zastavil.

Jiná vozidla v dohledu nebyla a řidiče rozladilo, že musí čekat, ale bylo lepší si nestěžovat. Náhle uslyšel zaklepání, a tak se podíval z okna do bočního zrcátka. Snaží se snad někdo upoutat jeho pozornost? Ale venku nikdo nebyl. Za pár vteřin naskočila na semaforu zelená, zařadil tedy jedničku a opět se rozjel.

Jako obvykle zastavil nad skleněným panelem a stáhl okno. Před bránou stál strážný a řidič mu podal průkaz totožnosti, plastovou kartu s fotografií, jménem a zaměstnaneckým číslem. Věděl, že další strážní budou prohlížet auto. Občas ho napadlo, proč mají tak důkladná bezpečnostní opatření. Koneckonců vyrábějí jen počítačové hry. Ale slyšel o průmyslové špionáži… firmách, které si vzájemně kradou výrobní tajemství. Usoudil, že zřejmě půjde o tohle.

Zatímco seděl uvnitř a mlčky přemítal, dva strážní obcházeli nákladďák. Třetí si prohlížel záběry, které přenášela kamera pod vozem. Nákladní vůz byl nedávno v myčce. Na jeho boku bilo do očí slovo GAMESLAYER s postavou Omniho, která se krčila vedle. Jeden strážný natáhl ruku a pokusil se otevřít zadní dveře. Byly – podle předpisů – zamčené. Mezitím nakoukl oknem do kabiny další strážný. Ale bylo jasné, že řidič je v autě sám.

Bezpečnostní kontrola proběhla hladce a profesionálně. Kamery ukázaly, že se pod nákladďákem ani na střeše nikdo neskrývá, zadní dveře byly zamčené a řidič měl doklady v pořádku. Jeden strážný dal znamení a brána se elektronicky otevřela, aby vůz mohl projet. Řidič věděl, kam má jet, aniž mu to někdo musel říkat. Asi po padesáti metrech odbočil z příjezdové komunikace a vydal se po úzké cestě, která ho zavedla ke skladištím. Tam stálo asi deset dalších nákladních aut. Řidič vypnul motor, vystoupil a zamkl dveře kabiny. Musí vyřídit papíry. Pak předá klíče a dostane orazítkovanou zbožovou průvodku s časem příjezdu. Další den skladníci náklad vyloží.

Řidič odešel za svými povinnostmi. Všude panoval klid. Ulice byla zcela opuštěná.

Ale kdyby šel někdo kolem, možná by si všiml zajímavé věci. Černě oblečená postava Omniho na boku nákladního vozu otočila hlavu. Přinejmenším to tak vypadalo. Jenže kdyby se kolemjdoucí podíval pozorněji, zjistil by, že jsou na nákladďáku dvě postavy: jedna

namalovaná a druhá skutečná, která nepochopitelně visí na kovové stěně v naprosto stejné pozici jako postavička pod ní.

Alex Rider se tiše spustil na zem. Svaly na pažích a nohou ho příšerně bolely a blesklo mu hlavou, jak dlouho by ještě dokázal na autě viset. Smithers vybavil kolo čtyřmi silnými magnetickými klipsnami, a právě ty Alex použil, aby se udržel na plechové stěně nákladáku: dvě na ruce, dvě na nohy. Rychle si svlékl černý oblek nindži, který si odpoledne koupil v Amsterodamu, zmuchlal ho a strčil do popelnice. Když nákladní vůz projížděl bránou, strážní ho měli přímo před očima, jenže si vůz moc důkladně neprohlíželi. Čekali, že uvidí vedle loga Gameslayeru černou postavu, a tu také viděli. Tentokrát je však oči oklamaly.

Alex prozkoumal okolí. Dostal se sice do areálu, ale štěstí mu nevydrží donekonečna. Určitě tu budou další strážní na obchůzce a další bezpečnostní kamery. Co vlastně hledá? Popravdě řečeno, neměl zdání. Ale něco mu říkalo, že když Damian Cray zavedl tak přísná bezpečnostní opatření, pak určitě něco tají. Samozřejmě, pořád existovala možnost, že se Alex mýlí a Cray je nevinný. Ta myšlenka ho uklidňovala.

Vydal se přes areál a zamířil k velké krychli, která stála v jeho středu. Když uslyšel kvílení, schoval se do stínu u zdi a kolem projelo elektrické auto se třemi pasažéry a ženou v modré kombinéze za volantem. Alex si všiml, že někde před ním panuje čilý ruch. Za jedním skladištěm se rozkládala plocha zalitá jasným světlem. Nocí se náhle rozlehl hlas zesílený reproduktory. Mluvil nějaký muž – ale holandsky. Alex mu nerozuměl jediné slovo. Přidal do kroku, protože chtěl zjistit, co se tam děje.

Mezi dvěma budovami objevil úzkou uličku a rychle jí proběhl, vděčný za stíny, které na ni vrhaly zdi. Na konci objevil únikovou požární cestu, spirálovité kovové schodiště vedoucí vzhůru, a celý udýchaný se za ním přikrčil. Tady se může schovat. Mezi schody jasně viděl na to, co se na ploše odehrávalo.

Díval se na čtverec černého asfaltu, který ze všech stran obklopovaly kancelářské budovy ze skla a oceli. Největší z nich byla krychle, kterou Alex viděl zvenku. Před ní stál Damian Cray s dalšími třemi muži za zády a zaujatě hovořil s pracovníkem v bílém

plášti. Dokonce i z téhle dálky Craye jasně poznal. Byl ze všech nejmenší a na sobě měl značkový oblek. Vyšel ven, aby se podíval na nějakou názornou ukázku. Na obvodu plochy čekalo asi půl tuctu strážných a ze dvou kovových věží, kterých si Alex předtím nevšiml, zářila tvrdá bílá světla.

Skrz požární schodiště viděl, že uprostřed plochy stojí nákladní letoun. Chvilku mu trvalo, než uvěřil vlastním očím. To letadlo tady v žádném případě nemohlo přistát. Stěží se na plochu vešlo, a pokud Alex věděl, v areálu nebyla ranvej. Museli ho sem přivést na nákladním autě a na místě smontovat. Ale co tady dělá? Šlo o starý typ letadla. Mělo spíš vrtule než trysky a křídla umístěná skoro až nahoře. Na trupu a ocasu zářila červeně napsaná slova MILLENNIUM AIR.

Cray se podíval na hodinky. O chvilku později reproduktor opět zapraskal a ozvalo se z něj další hlášení v holandštině. Všichni přestali mluvit a upřeli pohled na letadlo, stejně jako Alex. V hlavní kabině začalo hořet. Viděl, jak za okny šlehají plameny. Z trupu se začal valit šedivý dým a náhle vzplála jedna vrtule. Vypadalo to, jako by se požár během několika vteřin vymkl kontrole, zachvátil motor a pak se rozšířil na křídlo. Alex čekal, že někdo něco udělá. Jestli je v letadle nějaké palivo, určitě každou chvíli vybuchne. Ale nikdo se nepohnul. Cray krátce přikývl.

Všechno skončilo stejně rychle, jako to začalo. Muž v bílém plášti něco pronesl do vysílačky a oheň zmizel. Uhasí tak rychle, že kdyby ho Alex neviděl na vlastní oči, nevěřil by, že vůbec hořelo. Nepoužili na něj vodu ani pěnu. Nikde nebyla vidět ožehlá místa ani kouř.

V jednu chvíli letadlo hořelo; vzápětí ne. Bylo to jednoduché jako facka.

Cray a tři muži, kteří ho doprovázeli, spolu prohodili pár slov, potom se otočili a zamířili zpátky do krychle. Strážní stojící na ploše odpochodovali. Letadlo zůstalo na místě. Alex přemítal, do čeho se to proboha zapletl. Tohle nemá s počítačovými hrami nic společného. Nedávalo to absolutně žádný smysl.

Ale aspoň našel Damiana Craye.

Alex čekal, až strážní odejdou, potom vylezl zpoza požárního schodiště a co nejrychleji obešel asfaltovou plochu. Celou cestu se držel ve stínu. Cray udělal chybu. Dostat se do areálu bylo vlastně nemožné, a tak na bezpečnost uvnitř už tolik nedbal. Alex nespatřil žádné kamery a strážní na věžích sledovali spíš dění za plotem než v objektu. Prozatím mu nic nehrozilo.

Vešel za Crayem do budovy a ocitl se v obrovské skleněné kostce s bílou mramorovou podlahou. Nad sebou viděl noční oblohu, na níž se v dálce tyčily tři větrné mlýny. Budova byla úplně prázdná, jen v jednom rohu spatřil v podlaze kruhový otvor a schodiště vedoucí dolů.

Alex zaslechl hlasy.

Opatrně se vydal dolů po schodišti, které končilo ve velké podzemní místnosti. Na posledním schodě se přikrčil a schovaný za širokým ocelovým zábradlím sledoval, co se bude dít.

Místnost byla prostorná, s bílou mramorovou podlahou a chodbami, které vedly několika směry. Její architektura Alexovi připomínala trezor v ultramoderní bance, ale nádherné koberce, krb, italský nábytek a oslnivě bílé křídlo Bechstein mohly pocházet i ze zámku. U jedné stěny stál zaoblený stůl s řadou telefonů a počítačových obrazovek.

Veškeré osvětlení se nacházelo na úrovni podlahy a vytvářelo v místnosti bizarní, zneklidňující atmosféru, protože vrhalo stíny nečekaným směrem. Celou jednu zeď zaujímal portrét Damiana Craye zalitý bílým kuželem světla.

Samotný Cray seděl na pohovce a popíjel ostře žlutý nápoj. Na koktejlové slámce měl třešeň a Alex sledoval, jak ji dokonalými bílými zuby stáhl a pomalu snědl. Byla tu s ním trojice mužů z nádvoří a Alex okamžitě pochopil, že měl pravdu – že Cray je skutečně hlavou celé sítě.

Jedním z mužů byl Jassen Gregorovič. Měl na sobě džíny a rolák a s nohou přes nohu seděl na klavírní stoličce. Druhý muž stál vedle něho a opíral se o klavír. Byl starší, se stříbrnými vlasy a povadlou tváří s dolíčky po neštovicích; v modrém saku s proužkovanou kravatou připomínal spíše bankovního úředníka nebo činovníka kriketového klubu. Měl obrovské brýle, které se mu

propadly do obličeje, jako by byl z vlhké hlíny. Vypadal nervózně; neustále pomrkával za skleněnými ovály. Třetí muž byl snědý, pohledný, asi padesátiletý, s černými vlasy, zelenýma očima a hranatou, seriózní bradou. Na sobě měl ležérní polokošili a koženou bundu a vypadalo to, že se dobře baví.

Cray na něj mluvil. „Jsem vám nesmírně vděčný, pane Ropere. Díky vám může Orlí úder pokračovat podle plánu."

Roper! S tímhle mužem se Cray setkal v Paříži. Alex měl pocit, že se všechno vrátilo na začátek. Natáhl uši, aby slyšel, co si muži povídají.

„Prosím. Říkejte mi Charlie," prohodil muž s americkým přízvukem. „A nemusíte mi děkovat, Damiane. Pracovat pro vás mi bylo ctí."

„Rád bych vám položil pár otázek," zamumlal Cray a Alex spatřil, že zvedl ze stolku vedle pohovky nějaký předmět. Bylo to lesklé kovové pouzdro, které velikostí a tvarem připomínalo mobilní telefon. „Jak jsem pochopil, kódy se každý den mění. Dejme tomu, že v paměti USB jsou teď kódy dnešní. Ale když se má Orlí úder uskutečnit za dva dny…"

„Stačí, když paměť připojíte. Aktualizuje se sama," vysvětlil Roper s nenuceným lenivým úsměvem. „V tom je ten vtip. Nejprve překoná bezpečnostní systémy a pak si stáhne nové kódy…je to stejně snadné jako vzít dítěti bonbon. Jakmile získáte kódy, vyšlete je přes Milstar zpátky a je to. Jediným problémem je, jak už jsem vám říkal, ten prst na tlačítku."

„No, to už jsme vyřešili," namíd Cray.

„V tom případě se můžu rozloučit."

„Věnujte mi ještě pár minut svého drahocenného času, pane Ropere… Charlie…" požádal ho Cray. Napil se koktejlu, olízl si rty a sundal si brýle. „Jak si můžu být jistý, že paměť bude skutečně fungovat?"

„Máte mé slovo," odpověděl Roper. „A navíc jste mi slušně zaplatil."

„To jistě. Půl milionu dolarů předem a dva miliony teď. Nicméně…" Cray se odmlčel a stiskl rty. „Přesto mě něco trápí."

Alexovi, který tu scénu sledoval přikrčený za schodištěm, zdřevěněla noha. Opatrně si ji natáhl. Litoval, že tomu, co říkají, tak málo rozumí. Věděl, že paměť USB je zařízení, které se používá v počítačové technologii. Ale kdo nebo co je Milstar? A co je Orlí úder?

„V čem je problém?“ zeptal se Roper nenucené.

„Obávám se, že ve vás, pane Ropere.“ Zelené oči v Crayově kulatém, dětském obličeji náhle ztvrdly. „Nejste tak spolehlivý, jak jsem doufal. Když jste přijel do Paříže, někdo vás sledoval.“

„To není pravda.“

„Jeden anglický novinář odhalil vaši hráčskou vášeň. Sledoval vás s fotografem do Tour d’Argent.“ Cray zvedl ruku, aby ho Roper nepřerušoval. „Už se jich nemusíme obávat. Ale vy jste mě zklamal, pane Ropere. Nevím, jestli vám můžu ještě důvěřovat.“

„Teď poslouchejte vy mě, Damiane!“ vybuchl Roper rozzlobeně. „Uzavřeli jsme dohodu. Pracoval jsem tady s vašimi odborníky. Poskytl jsem jim informace, které potřebovali, čímž moje úloha skončila. Jak se dostanete do prostoru pro V. I. P. a jak ten systém aktivujete… to je vaše věc. Ale dlužíte mi dva miliony dolarů a ten novinář – ať to byl kdokoli – na věci nic nemění.“

„Krvavé peníze,“ prohodil Cray. „Cože?“

„Tak se říká penězům, které člověk zaplatí zrádci.“

„Nejsem zrádce!“ ohradil se Roper. „Ty peníze jsem potřeboval, to je všechno. Já svoji zemi nezradil. Takže nechte těch keců a zaplaťte mi, co mi dlužíte, ať odsud můžu vypadnout.“

„Samozřejmě že vám zaplatím, co vám dlužím,“ usmál se Cray. „Tak se na mě už nezlobte, Charlie. Jen jsem přemýšlel nahlas.“ Zvedl ruku a ukázal za sebe. Američan se ohlédl a Alex spatřil na jedné straně místnosti výklenek. Měl tvar obrovské láhve se zaoblenou zadní stěnou a skleněnými dveřmi vpředu. Uvnitř stál stůl a na stole ležel kožený kufřík. „Vaše peníze jsou tam,“ oznámil Cray.

„Díky.“

Jassen Gregorovič ani muž s brýlemi za celou dobu nepromluvili, ale pozorně sledovali, jak se Američan blíží k výklenku. Ve dveřích muselo být zabudované nějaké čidlo, protože

se automaticky otevřely. Roper přistoupil ke stolu a otevřel kufřík. Alex uslyšel, jak oba zámky cvakly.

Potom se Roper otočil. „Doufám, že to myslíte jako žert," pronesl. „Kufřík je prázdný."

Cray se na něj z pohovky usmál. „Nebojte se," prohodil. „Naplním ho." Natáhl ruku a stiskl tlačítko na stolku před sebou. Ozvalo se zasyčení a dveře výklenku se zavřely.

„Hej!" vykřikl Roper.

Cray stiskl tlačítko podruhé.

Chvilku se nic nedělo. Alex si uvědomil, že zatajil dech. Srdce mu bušilo dvakrát rychleji než obvykle. Potom se ze stropu uzavřené místnosti sneslo něco lesklého a stříbrného a přistálo to v kufříku. Roper sáhl dovnitř a zvedl minci. Byl to čtvrťák – pětadvacet pencí.

„Crayii Co to na mě hrajete?" chtěl vědět.

Do kufříku začaly padat další mince. Alex přesně neviděl, co se děje, ale usoudil, že místnost je skutečně jako láhev, naprosto uzavřená až na otvor ve stropě. Pramínek čtvrťáků se brzy změnil ve vodopád. Během několika vteřin byl kufřík plný, ale mince se stále sypaly, řinuly se na hromadu, kutálely se po stole a pršely na zem.

Charliemu Roperovi zřejmě došlo, co se stane. Prodral se krupobitím mincí ke dveřím a naléhavě na ně zabušil. „Zastavte to!" zahulákal. „Pusťte mě odsud!"

„Ale ještě jsem vám nezaplatil všechny peníze, pane Ropere," namítl Cray. „Myslel jsem, že vám dlužím dva miliony dolarů."

Náhle se stal z vodopádu příval. Do místnosti se valily tisíce a tisíce mincí. Roper vykřikl, dal si paži přes hlavu a snažil se před nimi chránit. Alex v duchu rychle počítal. Dva miliony dolarů ve čtvrťácích. Cray mu zaplatil tou nejmenší mincí ze všech. Kolik jich bude celkem? Už zakryly celou podlahu a sahaly Američanovi ke kolenům. Příval zesílil. Teď se čtvrťáky řítily v jednolitém proudu a jejich cinkání téměř přehlušovalo Roperovy výkřiky. Alex se na to nechtěl dívat, ale byl jako hypnotizovaný a nedokázal od té hrůzy odtrhnout pohled.

Muže už skoro neviděl. Mince dál pršely ze stropu a Roper se je snažil odhánět, jako by šlo o roj včel. Z hromady mu vykukovaly paže a ruce, ale hlava a tělo zmizely. Rozmáchl se pěstí a Alex si

všiml, že se na dveřích objevila krvavá čmouha – jenže tvrzené sklo je nerozbitné. Krupobití mincí neustávalo a postupně zaplňovaly veškerý volný prostor ve výklenku. Zvedaly se výš a výš. Ropera, zasypaného blýskavou masou, už nebylo vidět. Jestli pořád křičel, nikdo ho neslyšel.

A pak, zničehonic, vše skončilo. Ze stropu se snesly poslední mince. Hrob z osmi milionů čtvrťáků. Alex se zachvěl a snažil se představit si pocity člověka uvězněného uvnitř. Jak ten Američan zemřel? Udusily ho padající mince, nebo ho rozdrtila jejich váha? Nicméně věděl, že je Roper mrtvý. Krvavé peníze! Crayův ohavný vtip nemohl být pravdivější.

Cray se rozesmál.

„Báječně jsem se pobavil!“ řekl do ohromeného ticha.

„Proč jste ho zabil?“ ozval se poprvé za celou dobu muž v brýlích. Měl holandský přízvuk a hlas se mu slyšitelně třásl.

„Protože se choval neopatrně, Henryku,“ odpověděl Cray. „Teď si chyby nemůžeme dovolit, v téhle poslední fázi rozhodně ne. A navíc jsem žádný slib neporušil. Slíbil jsem, že mu zaplatím dva miliony dolarů, a jestli chcete otevřít dveře a přepočítat si to, zjistíte, že nechybí jediný čtvrťák.“

„Neotvírejte je!“ zajíkl se Henryk.

„Neotevřu. Myslím, že by to bylo trochu složité,“ usmál se Cray. „No, o Ropera jsme se postarali. Máme paměť USB. Můžeme tedy pokračovat. Co kdybychom si dali další drink?“

Alex, který se stále krčil u schodiště, zaťal zuby a snažil se nepropadnout panice. Instinkt mu říkal, aby vzal nohy na ramena a utíkal pryč, ale věděl, že se musí chovat opatrně. Právě byl svědkem něčeho téměř neuvěřitelného – ale jeho úkol je teď přinejmenším jasný. Musí se vyplížit z areálu, ze Sloterdijku, a vrátit se do Anglie. A ať se mu to líbí, nebo ne, musí se spojit s MI-6.

Věděl už, že měl celou dobu pravdu a že Damian Cray je šílenec a ďábel v jedné osobě. Jeho chování – veškeré charitativní akce a vystoupení proti násilí – bylo jen přetvářkou, fasádou. Chystal něco, co se nazývalo Orlí úder, a ať to bylo cokoli, odehraje se to za dva dny. Souviselo to s bezpečnostním systémem a prostorem pro V. I. P. Chce se vloupat na ambasádu? Na tom nezáleží. Nějak musí Alana

Blunta a paní Jonesovou přimět, aby mu uvěřili. Je tu mrtvý muž jménem Charlie Roper. Spojení s Národní bezpečnostní agenturou. Alex má rozhodně dost informací na to, aby je přesvědčil, že musí Damiana Craye zatknout.

Ale nejdřív se odsud musí dostat.

Když se Alex otočil, spatřil nad sebou postavu. Byl to strážný, který scházel ze schodů. Než stačil Alex zareagovat, bylo pozdě. Strážný si ho všiml. V ruce držel zbraň. Alex pomalu zvedl ruce. Strážný kývl hlavní a Alex pomalu vstal. Když ho Damian Cray na opačné straně místnosti spatřil, tvář se mu rozzářila nadšením.

„Alex Rider!“ vykřikl. „Doufal jsem, že tě zase uvidím. To je ale překvapení! Pojď sem a dej si něco k pití – a já ti mezitím povím, jak zemřeš.“

SYNTÉZA BOLESTI

„Jassen mi o tobě všechno vyprávěl," oznámil Cray. „Prý jsi pracoval pro MI-6. Musím říct, že je to velice originální nápad. Pořád pro ně děláš? Poslali tě za mnou?" Alex mlčel.

„Jestli mi neodpovíš, budu muset začít přemýšlet, co ošklivého ti provedu. Nebo řeknu Jassenovi, aby si tě vzal do parády. Za to ho ostatně platím. Špendlíky, jehly… prostě něco takového."

„MI-6 o ničem neví," ozval se Jassen. Jassen a Cray byli s Alexem v místnosti sami. Strážný a muž jménem Henryk odešli. Alex seděl na pohovce se sklenicí čokoládového mléka, kterou mu Cray vnutil. Cray teď seděl na klavírní stoličce. Nohy měl přehozené přes sebe, popíjel další koktejl a vypadal naprosto uvolněně.

„Tajná služba o nás určitě nic neví," pokračoval Jassen. „A kdyby ano, neposlali by sem Alexe."

„Tak proč byl v Paláci zábavy? Proč je tady?" Cray se obrátil k Alexovi. „Přece jsi nejel takovou dálku jen proto, abych ti dal autogram. Upřímně řečeno, Alexi, moc rád tě vidím. Stejně jsem měl v plánu tě jednou vyhledat. Totálně jsi pokazil uvedení Gameslayeru na trh. Moc chytře! Byl jsem na tebe příšerně naštvaný, a i když mám právě plné ruce práce, hodlal jsem zařídit malou nehodu…"

„Jako pro tu ženu v Hyde Parku?" zeptal se Alex.

„Byla otravná. Kladla mi drzé otázky. Nenávidím novináře a taky přemoudřelé parchanty, jako jsi ty. Jak říkám, jsem moc rád, že jsi mě našel. Velice jsi mi usnadnil život."

„Nemůžete mi nic udělat," namítl Alex. „MI-6 ví, že jsem tady. Vědí o Orlím úderu. Možná máte kódy, ale nebudete je moct použít. A jestli se jim dneska večer neozvu, zítra bude celé tohle místo obklíčené a vy budete sedět ve vězení…"

Cray pohlédl na Jassena. Rus zavrtěl hlavou. „Lže. Musel na schodišti slyšet, o čem mluvíme. Nic neví."

Cray si olízl rty. Alexovi došlo, že se baví. Teprve teď pochopil, jak je Cray šílený. Ten muž ztratil kontakt s reálným světem a Alex věděl, že ať má v plánu cokoli, bude to něco velkého – a pravděpodobně smrtelně nebezpečného.

„To je jedno," prohlásil Cray. „Za osmačtyřicet hodin se uskuteční Orlí úder. Souhlasím s vámi, Jassene. Ten kluk nic neví. Nezáleží na něm. Můžu ho zabít a nic se na věci nezmění."

„Nemusíte ho zabít," protestoval Jassen. To Alexe překvapilo. Ten Rus zavraždil Iana Ridera. Byl to Alexův největší nepřítel. Ale už podruhé se ho snažil zachránit. „Stačí ho někam zamknout, než bude po všem."

„Máte pravdu," přisvědčil Cray. „Nemusím ho zabít. Ale chci. Už se nemůžu dočkat." Zvedl se z klavírní stoličky a došel k Alexovi. „Vzpomínáš si, co jsem ti říkal o syntéze bolesti?" zeptal se. „V Londýně. V Paláci zábavy… Syntéza bolesti umožňuje, aby hráč cítil hrdinovy emoce – všechny jeho emoce, zejména ty, které souvisejí s bolestí a smrtí. Asi tě zajímá, jak jsem to do softwaru naprogramoval. Odpověď zní, drahý Alexi, pomocí dobrovolníků, jako jsi ty."

„Já jsem nebyl dobrovolník," zamumlal Alex.

„Ani ti ostatní. A přesto mi pomohli. Stejně jako mi pomůžeš ty. A tvojí odměnou bude konec bolesti. Útěcha a klid smrti…" Cray od něho odvrátil pohled. „Můžete ho odvést."

Do místnosti vstoupili dva strážní. Alex je neslyšel přicházet, ale teď se vynořili ze stínu a chytili ho za ruce. Snažil se jim vytrhnout, jenže na něj byli moc silní. Zvedli ho z pohovky a táhli ho k jedné chodbě vedoucí z místnosti.

Alexovi se podařilo naposledy se ohlédnout. Cray už na něj zapomněl; v ruce držel paměť USB a obdivně si ji prohlížel. Ale Jassen ho sledoval pohledem a tvářil se ustaraně. Pak se automatické dveře se zasyčením stlačeného vzduchu zavřely, a zatímco se Alexovi bezmocně smýkaly nohy po podlaze, strážní ho vlekli vstříc osudu, který mu Damian Cray přichystal.

Cela se nacházela na konci další podzemní chodby. Strážní do ní Alexe strčili a počkali, až se otočí čelem k nim. Strážný, který ho objevil na schodišti, pronesl s těžkým holandským přízvukem několik slov.

„Dveře se zavřou a zůstanou zavřené. Buď najdeš cestu ven, nebo umřeš hlady."

A bylo to. Dveře se zabouchly a Alex slyšel, jak zapadly dvě zástrčky. Když kroky strážných zmizely v dálce, všude se rozhostilo ticho. Alex byl sám.

Rozhlédl se. Cela byla holá kovová krabice asi pět metrů dlouhá a dva metry široká, s kavalcem, bez vody a bez okna. Dveře těsně přiléhaly ke zdi. Kolem nich nespatřil sebemenší mezeru a chyběla i klíčová dírka. Alex věděl, že v horší šlamastyce ještě nikdy nebyl. Cray jeho historce nevěřil; dokonce o ní ani nepřemýšlel. Bylo mu srdečně jedno, jestli Alex pracuje pro MI-6, nebo ne… a popravdě řečeno, teď se Alex skutečně do něčeho zapletl, aniž ho zpovzdálí jistilo MI-6. Tentokrát s sebou neměl žádné „věcičky“, které by mu pomohly dostat se z cely ven. Kolo, které mu poslal Smithers, si odvezl z Londýna do Paříže a posléze do Amsterodamu. Ale právě teď stálo před hlavním nádražím a zůstane tam, dokud ho někdo neukradne nebo tam nezreziví. Jack věděla, že chce vniknout do areálu, ale i kdyby spustila poplach, jak by ho tu mohli najít? Zmocnilo se ho zoufalství. Už proti němu neměl sílu bojovat.

A pořád skoro nic nevěděl. Proč Cray investoval tolik času a peněz do herního systému, který nazval Gameslayer? K čemu potřebuje paměť USB? Co dělá na nádvoří to letadlo? A především, co má Cray za lubem? Za dva dny se uskuteční Orlí úder – ale kde a co to obnáší?

Alex se snažil ovládnout. Není zamčený poprvé v životě. Musí bojovat – ne si připustit prohru. Cray už udělal pár přehmatů. Dokonce i to, že se do telefonu představil vlastním jménem, když mu Alex ze Saint-Pierre volal, byla obrovská chyba. Možná má moc, slávu a značné finanční prostředky a určitě plánuje obrovskou věc, ale není tak chytrý, jak si myslí. Alex ho stejně dokáže porazit.

Ale kde začít? Cray ho dal zavřít do téhle cely, aby na vlastní kůži zažil, co je syntéza bolesti. Alexovi se ten název ani trochu nelíbil. A co to řekl strážný? „Buď najdeš cestu ven – nebo umřeš hlady.“ Jenže odtud žádná cesta ven není. Alex přejel rukama po stěnách. Byly z pevné oceli. Přistoupil ke dveřím a znovu je zkontroloval. Nic. Byly neprodyšně uzavřené. Zadíval se na strop na jedinou žárovku, která zářila za tlustou skleněnou tabulí. Zbýval jedině kavalec…

Objevil pod ním dvířka zabudovaná do zdi. Připomínala průlez pro kočku a byla natolik velká, aby se do nich vešel člověk. Alex opatrně natáhl ruku, protože ho napadlo, že by to mohla být past, a strčil do nich. Plechová dvířka se zhoupla dovnitř. Na opačné straně spatřil nějaký tunel, ale nic v něm neviděl. Jestli vleze dovnitř, ocitne se v úzkém otvoru a naprosté tmě – navíc nemá ani jistotu, že ten tunel někam vede. Najde odvahu se do něj nasoukat?

Neměl na vybranou. Alex naposledy prozkoumal celu, klekl si a vydal se do tunelu. Kovová deska se před ním otevřela, a jak se plazil dovnitř, klouzala mu po zádech. Po chvilce ucítil, že ho bouchla do pat, a potom se ozvalo tiché cvaknutí. Co to bylo? Nic neviděl. Zvedl ruku a zamával si jí před očima. Jako by tam nebyla. Natáhl paži před sebe a nahmatal pevnou stěnu. Bože! Vešel – vlezl – do pasti. Tohle rozhodně nebyla cesta ven.

Začal couvat a vzápětí mu došlo, že past sklapla. Když totiž vykopl nohu dozadu, dvířka se nevyklopila. Zmocnila se ho totální, nekontrolovatelná panika. Je pohřbený zaživa, v naprosté tmě a bez přívodu vzduchu. Tohle Cray myslel syntézou bolesti: smrt tak strašlivou, že si ji člověk ani nedokázal představit. Alex se přestal ovládat.

Hystericky vřískal a bušil pěstmi do stěn své kovové rakve. Začal mu docházet kyslík.

V tu chvíli udeřil rukou na jedno místo ve stěně a to povolilo. Druhá dvířka! Zalapal po dechu a nasoukal se do dalšího tunelu, stejně temného a mrazivého jako ten první. V Alexovi se nicméně rozhořel plamínek naděje. Dostane se odsud. Jestli se dokáže vzchopit, určitě najde cestu ven.

Druhý tunel byl delší. Alex se plazil dopředu a pod rukama cítil studený kov. Přinutil se zpomalit. Pořád si neviděl ani na špičku nosu. Jestli je před ním nějaká díra, propadne jí dřív, než si stačí uvědomit, co se děje. Cestou šátral po stěnách a hledal další průlez. Najednou do něčeho praštil hlavou a hlasitě zaklel. Ta nadávka mu pomohla. Ulevilo se mu, když obrátil svou nenávist vůči Damianu Crayovi, a zvuk vlastního hlasu mu připomněl, že je pořád naživu.

Narazil do žebříku. Oběma rukama se ho chytil a snažil se najít otvor, který musel mít přímo nad sebou. Ležel na břiše, ale pomalu

se otočil na záda a začal šplhat nahoru. Rukou si osahával cestu pro případ, že by byl nahoře strop. V tu chvíli se něčeho takového dotkl a zatlačil na to. K jeho obrovské úlevě zaplavilo tunel světlo. Otevřel padací dvířka, na jejichž opačné straně se nacházela velká, jasně osvětlená místnost. S úlevou zdolal poslední příčky žebříku a protáhl se otvorem dovnitř.

Obklopil ho teplý vzduch. Alex se zhluboka nadechl a čekal, až z něho vyprchají panika a klaustrofobie. Potom zvedl hlavu.

Klečel na podlaze pokryté slámou, v místnosti, která se koupala v žlutém světle. Tři zdi byly vytvořeny z obrovských kamenných bloků; k Alexovi se nakláněly planoucí pochodně, upevněné v železných držácích; a přímo před ním se tyčila dřevěná, minimálně deset metrů vysoká brána s železnými zámky, zdobená obrovským vyřezávaným obličejem. Šlo o nějakého mexického boha s očima jako talíře a mohutnými, pravidelnými zuby. Alex tu tvář už někde viděl, ale chvíli mu trvalo, než si vzpomněl kde. A vzápětí mu došlo, co ho čeká. Už věděl, jak Cray do své hry naprogramoval syntézu bolesti.

Stejná brána se objevila na začátku Opeřeného hada, hry, kterou Alex hrál v Paláci zábavy v Hyde Parku. Tehdy se jednalo o počítačový obraz promítaný na obrazovku – a Alexe představoval Omni, jeho dvojrozměrná kopie. Ale Cray také postavil skutečnou, realistickou verzi hry. Alex natáhl ruku a dotkl se jedné stěny. Samozřejmě, nebyla z kamene, ale z nějakého tvrzeného plastu. Alexovi celá ta věc připomínala jednu z okružních tras v Disneylandu… starobylý svět vytvořený pomocí špičkové moderní technologie. Kdysi by nevěřil, že je to možné, ale teď bohužel naprosto jistě věděl, že jakmile se brána otevře, ocitne se v dokonalé rekonstrukci hry – a to znamenalo, že na něj čekají stejné úkoly. Jenomže tentokrát bude všechno skutečné: plameny, kyselina, šípy – a když udělá chybu – i smrt.

Cray mu řekl, že použili při vývoji hry „dobrovolníky“. Zřejmě je natáčeli, když cestou plnili nejrůznější úkoly; a po celou dobu nahrávali jejich pocity a pak je nějak digitálně převedli a naprogramovali do systému Gameslayeru. Bylo to šílené. Alex si

uvědomil, že temnota podzemních chodeb neměla se skutečným bojem o život nic společného. Ten začal teprve teď.

Nepohnul se. Potřeboval čas na rozmyšlenou, aby si o hře, kterou hrál v Paláci zábavy, vybavil co nejvíc podrobností. Ve hře bylo pět zón. Nejdřív jakýsi chrám, s kuší a mečem ukrytými na stěnách. Nabídne mu Cray zbraně i v téhle rekonstrukci? To se teprve uvidí. Co přišlo po chrámu? Jáma s létajícím stvořením: napůl motýlem, napůl drakem. Potom Alex utíkal chodbou, kde ze stěn vystřelovaly šípy, a prodíral se džunglí s nebezpečnými mechanickými hady. Poté ho čekalo zrcadlové bludiště, které střežili aztéčtí bohové, a nakonec posvátný oheň, jenž představoval vstup do další úrovně.

Oheň. Jestli bude stejný jako v počítačové hře, Alex v něm uhoří. Pamatoval si, co Cray řekl. *Útěcha a klid smrti*. Z téhle šílené hry není úniku. Pokud se mu podaří všech pět zón ve zdraví projít, bude se moct vrhnout do plamenů. Absurdní!

Alex cítil, jak v něm roste nenávist. Skutečně ji cítil. Damian Cray byl horší než samotný ďábel.

Co mu zbývá? Cesta zpátky tunely byla nesmysl a Alex si navíc nebyl jistý, jestli k ní má odvahu. Zbývala mu jediná možnost – pokračovat. Jednou v té hře skoro zvítězil. To mu dávalo alespoň malou naději. Na druhé straně, mezi ovladačem a skutečností je velký rozdíl. Nemůže se pohybovat nebo reagovat stejnou rychlostí jako elektronická postavička. Ani nebude mít životy navíc. Jestli jednou zemře, zůstane mrtvý.

Vstal. Brána se okamžitě tiše otevřela a před Alexem se objevil chrám, který už viděl ve hře. Napadlo ho, jestli ho natáčejí. Může spoléhat alespoň na moment překvapení?

Pomalu prošel bránou. Chrám vypadal přesně tak, jak si ho pamatoval z obrazovky v Paláci zábavy: rozlehlý prostor s kamennými stěnami, které pokrývaly zvláštní obrazce, a s vysokánskými sloupy, pod nimiž se krčily podivné sochy. Byla tu dokonce i vitrážová okna, za nimiž se nad poli se zlatavým obilím vznášela vesmírná plavidla. A také si všiml kamer, které se za ním otáčely a zřejmě zaznamenávaly každý jeho krok. Všude kolem něho

duněla varhanní hudba, spíš moderní než církevní. Alex se zachvěl, protože se stále nedokázal smířit s tím, že je to skutečnost.

Postupoval dál do chrámu. Všechny smysly měl v pohotovosti, protože očekával útok, který, jak věděl, může přijít odkudkoli. Litoval teď, že se při hře Opeřeného hada víc nesoustředil. Probíhal zónami takovou rychlostí, že polovinu nástrah pravděpodobně minul. Jeho kroky na stříbrné podlaze se hlasitě rozléhaly chrámem. Před sebou uviděl točitá zrezivělá schodiště, která mu připomněla ponorku nebo potopenou loď. Napadlo ho, že jedno z nich vyzkouší. Ale když hrál hru v Paláci zábavy, vyhnul se jim, a tak to radši udělal i teď. Bude lepší držet se toho, co zná.

Výklenek s kuší se nacházel pod dřevěnou kazatelnou, vyřezanou do podoby draka. Skoro celou ho zakrývala rostlina připomínající zelený břečťan – jenže Alex věděl, že zkroucené šlahouny jsou pod vysokým napětím. Všiml si, že kuše leží na kamenném podstavci a v břečťanu je úzká mezera. Má to risknout? Alex se napjal a chystal se sáhnout dovnitř. Vzápětí se vrhl na podlahu. Kdyby se o vteřinu opozdil, byl by už mrtvý. Na bumerang ostrý jako břitva si vzpomněl až v okamžiku, kdy uslyšel blížící se svištění. Neměl čas se připravit. Dopadl na zem tak prudce, že si vyrazil dech. V břečťanu se zablesklo a vyletěl z něj gejzír jisker. Alex ucítil na zádech palčivou bolest a věděl, že nebyl dost rychlý. Bumerang mu rozsekl tričko a spolu s ním i kůži. Unikl jen o vlásek. Stačilo pár milimetrů a nedostal by se ani do druhé zóny.

Kamery tiše přihlížely a všechno nahrávaly. Jednoho dne technici naládují záznamy do Crayova softwaru – pravděpodobně do Opeřeného hada 2.

Alex se posadil a snažil se upravit si roztržené tričko. Alespoň v něčem mu bumerang pomohl. Když narazil do břečťanu, usekl a zkratoval elektrické dráty. Alex natáhl paži do výklenku a zvedl kuši. Byla starožitná – ze dřeva a železa –, ale připadala mu funkční. Stejně ho Cray podvedl. Šíp neměl hrot. Na to, aby jím něco zasáhl, byl příliš tupý.

Přesto se rozhodl, že kuši i šíp vezme s sebou. Od výklenku zamířil ke stěně, na které, jak věděl, najde meč. Visel mu asi dvacet metrů nad hlavou, ale mezi kameny byly spáry a výčnělky

vyznačující cestu vzhůru. Alex se už chystal, že začne šplhat, ale pak si to rozmyslel. Už jednou unikl smrti jen o vlásek. Ta stěna je téměř jistě past. Bude v polovině a nějaký kámen se uvolní. Jestli spadne na zem, zlomí si nohu. Cray si ho vychutná, až bude bezmocně ležet na stříbrné podlaze a čekat, než na něj vystřelí nějaká další zbraň a dorazí ho. A kromě toho, ten meč asi stejně nebude ostrý. Ale jak o tom tak Alex uvažoval, najednou mu došlo, že zná řešení. Věděl už, jak ten umělý svět, který Cray vytvořil, porazí.

Každá počítačová hra je řadou naprogramovaných dějů, kde není nic nahodilé, nic není ponecháno náhodě. Když Alex hrál tu hru v Paláci zábavy, získal kuši a pak jí zabil okřídleného tvora, který na něj zaútočil. Stejně tak ke každým zamčeným dveřím existují klíče; k jedům protijedy. Nezáleží na tom, jak velkou šanci na první pohled máte, vždycky se řídíte skrytým souborem pravidel.

Jenže Alex není naprogramovaný. Je lidská bytost a může si dělat, co chce. Stálo ho to roztržené tričko a jako zázrakem unikl jisté smrti – ale poučil se z toho. Kdyby se nepokusil získat kuši, bumerang by na něj nevystřelil. Kdyby se šplhal po stěně pro meč, vystavil by se nebezpečí, protože by udělal přesně to, co se od něho očekává.

Aby se vymanil ze světa, který pro něj Cray vytvořil, musí dělat to, co se od něho nečeká.

Jinými slovy, musí improvizovat.

A začne hned teď.

Došel k jedné planoucí pochodni a pokusil se ji sundat ze stěny. Ani ho nepřekvapilo, že je tam přibitá. Cray myslel na všechno. Ale i když má pod kontrolou držáky, plameny ovládat nemůže. Alex si sundal tričko a omotal je kolem konce dřevěného šípu. Potom provizorní pochodeň zapálil. V duchu se usmál. Teď má zbraň, která není v programu.

Východ se nacházel na opačném konci chrámu. Alex by k němu měl nejkratší cestou zamířit. Místo toho se držel u sten, čímž se vyhnul všem pastím, které na něj na trase pravděpodobně čekaly. Spatřil před sebou druhou komnatu – jámu skrápěnou deštěm, z jejíhož dna se zvedaly sloupy, které končily na úrovni podlahy. Prošel dveřmi a zastavil se na úzké římse; konce sloupů – stěží větší

než polévkové talíře – mu nabízely cestu přes prázdný prostor. Alex si vzpomněl na létajícího tvora, který na něj zaútočil. Zvedl hlavu. Ano, tamhle to je, v šeru téměř neviditelné: z protější strany jámy vedla nad jeho hlavou ke dveřím nylonová struna. Alex na ni zamířil a vymrštil hořící šíp vzhůru.

Vyšlo to. Struna se vzňala a praskla. Alex věděl, že Cray vyrobil mechanickou verzi tvora, který ho napadl ve hře. Jakmile by se ocitl v polovině cesty přes jámu, drak by se snesl dolů a srazil by ho ze sloupu na dno. Teď spokojeně sledoval, jak se tvor bezmocně řítí ze stropu dolů a houpe se před ním, změť kovu a peří, která připomíná spíš mrtvého papouška než mytickou stvůru.

Cesta vpřed byla volná, ale z nějakého skrytého kropícího systému stříkala voda, takže pořád pršelo. Vršky sloupů budou kluzké. Alex věděl, že jeho dvojník by se nemohl zout, aby mu neujížděly nohy. Rychle si sundal sportovní boty, svázal je za tkaničky a pověsil si je kolem krku. Ponožky si nacpal do kapsy. Potom skočil. Věděl, že musí skákat co nejrychleji: nezastavit se a nedívat se dolů. Než se odrazil, zhluboka se nadechl. Déšť ho oslepoval. Vrcholky sloupů byly právě tak velké, aby se mu na ně vešla bosá chodidla. Na posledním ztratil rovnováhu. Ale on nemusel používat jen nohy – mohl se pohybovat jiným způsobem než jeho dvojník. Vrhl se dopředu, natáhl paže a kinetická energie ho dopravila do bezpečí. Když dopadl hrudníkem na zem, přitiskl se k podlaze a vytáhl nohy přes okraj jámy. Byl na opačné straně.

Chodba zahýbala doleva, byla úzká a zdobená děsivými tvářemi Aztéků. Alex si vzpomněl, jak tudy jeho dvojník běžel a vyhýbal se krupobití dřevěných oštěpů. Podíval se na podlahu a všiml si něčeho, co vypadalo jako kouřící potok.

Kyselina! Co teď?

Potřeboval další zbraň a dostal nápad, jak ji získat. Vytáhl ponožky, sroloval je do klubíčka a hodil je do chodby. Jak doufal, ten pohyb stačil k tomu, aby aktivoval čidla, která řídila ukryté zbraně. Z úst aztéckých bohů vylétávaly šílenou rychlostí krátké dřevěné oštěpy a narážely do protějších stěn. Jeden z nich se zlomil na polovinu. Alex ho zvedl a spatřil hrot špičatý jako jehla. Přesně tohle

potřeboval. Zasunul si ho za opasek. Pořád měl kuši; a teď měl šíp, který se do ní bude hodit.

Počítačová hra byla naprogramována tak, že existovala pouze jedna cesta vpřed. Když Alex hrál Opeřeného hada, dokázal se oštěpům i řece s kyselinou snadno vyhnout. Věděl ale, že v téhle groteskní trojrozměrné verzi to nezvládne. Pokud udělá jediný chybný krok, zemře. Představil si, jak šlápne do kyseliny a pak zpanikaří. Jakmile se pokusí projít do následující zóny, ocitne se ve sprše oštěpů. Ne. Musí najít jiný způsob.

Alex se snažil soustředit. Ignoruj pravidla! Převracel ta dvě slova v hlavě stále dokola. Po zemi jít nemůže. Ale co to vzít horem? Obul si boty a zkusmo udělal krok dopředu. Ústa hned za vchodem už všechny oštěpy vystřílela. Pokud nepůjde po chodbě dál, nic mu nehrozí. Chytil se výstupku na stěně a s kuší přes rameno začal šplhat vzhůru. Hlavy Aztéků tvořily perfektní stupínky. Teprve když se ocitl úplně pod stropem, začal se pohybovat vpřed, vysoko nad podlahou a v naprostém bezpečí. Pomalu, krok za krokem, postupoval na opačnou stranu chodby. Když míjel kameru připevněnou ke stropu, s úsměvem z ní vytrhl kabel. Byl dlouhý a Alex se rozhodl, že si ho také nechá.

Konečně dorazil na konec chodby a sešplhal do čtvrté zóny, do džungle. Překvapilo ho, že vegetace, která ho ze všech stran obklopila, je skutečná. Domníval se, že bude z umělé hmoty a papíru. Vzduch byl horký a země pod nohama měkká a vlhká. Jaké nástrahy na něj čekají? Vzpomněl si na mechanické hady – když hrál hru, nestačili se k němu přiblížit – a ostražitě pátral po kolejnicích, které by k němu mohly něco podobného dopravit.

Žádné kolejnice ale neviděl. Udělal další krok dopředu a pak se ochromený hrůzou zastavil.

Spatřil hada – a stejně jako listy a liány byl skutečný. Byl tlustý jako mužský pas, přinejmenším pět metrů dlouhý a nehybně ležel ve vysoké trávě. Oči měl jako dva černé korálky. Na zlomek vteřiny Alex zadoufal, že je mrtvý. Jenže had náhle zakmital jazykem, zavlnil se a Alex pochopil, že stojí tváří v tvář živému tvoru – tvoru z nejděsivějších nočních můr.

Had měl na sobě podivné pouzdro. Alex netušil, jak dlouho musel v tomhle obalu žít. Přestože mu plaz naháněl hrůzu, když viděl, co mu udělali, bylo mu ho trochu líto. Pouzdro tvořil drát, který měl omotaný kolem celého těla, a od krku až k ocasu se táhly nebezpečné ostny a žiletky. V měkké půdě za ocasem Alex zahlédl desítky vyrytých čar. Čeho se had dotkl, to rozřízl. Nemohl tomu zabránit. A teď se plazil jeho směrem.

Alex by se nedokázal pohnout, ani kdyby chtěl, ale něco mu říkalo, že zůstat v klidu je jeho jediná šance. Ten had byl nějaký škrtič z čeledi hroznýšovitých. Zčistajasna se mu vybavila neužitečná informace, kterou si pamatoval z hodiny biologie. Tihle plazi se živili hlavně ptáky a opicemi, nacházeli oběti čichem, potom je omotali a udusili je. Nicméně Alex věděl, že jestli na něj had zaútočí, zemře jiným způsobem. Žiletky a ostny ho rozřežou na kusy.

A had se k němu nezadržitelně blížil. Při každém pohybu se za ním zvedaly vlny blýskavého stříbra. Teď se nacházel metr od něho. Alex si nesmírně pomalu sundal kuši z ramene, natáhl tětivu a sáhl za opasek kalhot. Zlomený oštěp byl stále na svém místě. Alex ho opatrně umístil do drážky a celou dobu se snažil, aby hada prudkým pohybem nevyprovokoval k útoku. Přálo mu štěstí. Oštěp měl přesně tu správnou délku.

V téhle zóně neměl mít žádnou zbraň. Nebylo to součástí programu. Ale přes všechno, co mu Cray připravil, měl pořád kuši a teď byla připravená k výstřelu.

Alex vykřikl. Nemohl si pomoct. Had náhle vyrazil dopředu a plazil se mu po botě. Žiletky se zařízly do měkkého materiálu jen pár milimetrů od chodidla. Alex nohu instinktivně vykopl do vzduchu. Had se okamžitě stáhl a Alex si všiml, že se mu v očích roztančily černé plamínky. Divoce kmital jazykem a očividně se na něj chystal zaútočit. Alex zvedl kuši a vystřelil. Nic jiného udělat nemohl. Oštěp se zabodl hadovi do tlamy a projel mu hlavou. Alex uskočil dozadu, aby se vyhnul smrtelným křečím hadího těla. Jak se plaz zmítal a svíjel, cupoval trávu a okolní keře na cáry. Potom znehybněl. Alex věděl, že ho zabil, ale ani trochu toho nelitoval. To, co hadovi provedli, bylo odporné. Měl radost, že ho těch útrap zbavil.

Zbývala mu poslední zóna – zrcadlové bludiště. Alex věděl, že tam na něj čekají aztéčtí bohové – pravděpodobně strážní v převlecích. I kdyby prošel kolem nich, ocitl by se tváří v tvář ohni. Měl toho plné zuby. K čertu s Damianem Crayem. Zvedl hlavu. Jednu bezpečnostní kameru vyřadil z provozu a další neviděl. Objevil v těchhle šílených kulisách slabinu. To mu dokonale vyhovovalo.

Bylo načase odsud vypadnout.

PRAVDA O ALEXOVI

Neexistují krutější a lítější bohové než aztéčtí. Proto si je Damian Cray do své počítačové hry vybral.

Tři z nich střežili zrcadlové bludiště, pátou a poslední zónu v obrovské aréně, kterou pod objektem vybudoval. Tlaloc, bůh deště, byl napůl člověk, napůl aligátor, s rozeklanými zuby, pařáty a tlustým, šupinatým ocasem, který tahal za sebou po zemi. Xipe Totec, vládce jara, si vyrval vlastní oči a dosud se mu houpaly před jeho příšernou, bolestí znetvořenou tváří. A Xolotl, pán ohně, pajdal, protože měl rozdrcené nohy, špičkami otočené dozadu. Z rukou mu šlehaly plameny, které se mnohonásobně odrážely v zrcadlech a stoupala z nich oblaka hustého kouře.

Samozřejmě, na těch třech stvořeních, která na Alexe čekala, nebylo nic nadpřirozeného. Za groteskními maskami, umělou pokožkou a make-upem se skrývali zločinci, které nedávno propustili z Bijlmeru, největší věznice v Holandsku. Nyní pracovali jako strážní pro Cray Software Technology, ale měli také zvláštní povinnosti. Tohle byla jedna z nich. Trojice mužů měla šavle, kopí, kovové drápy a plamenomety. Už se nemohli dočkat, až své zbraně použijí.

Xolotl zahlédl Alexe jako první.

Kamera v zóně 3 přestala fungovat, takže neměli tušení, zda se k nim Alex blíží, nebo jestli ho zardousil had. Ale Xolotl náhle spatřil pohyb. Strážný uviděl, jak zpoza rohu vyklopýtala do pasu nahá postava. Chlapec se nesnažil skrývat a strážnému okamžitě došlo proč.

Alex Rider byl samá krev. Celou hruď měl jasně červenou. Ústa se mu otevírala a zavírala, ale nevycházel z nich žádný zvuk. Pak si strážný všiml, že mu z hrudníku trčí dřevěný oštěp. Chlapec se evidentně pokusil proběhnout chodbou, ale nepodařilo se mu to. Jeden oštěp našel svůj cíl.

Když Alex strážného uviděl, zastavil se a svezl se na kolena. Jednu ruku zvedl chabě k oštěpu a pak ji nechal klesnout. Podíval se nahoru a snažil se promluvit. Z úst mu vytekl pramínek krve. Potom zavřel oči a svalil se na bok. Od té doby se nepohnul.

Strážný se uvolnil. Bylo mu jedno, že chlapec zemřel. Sáhl do kapsy drátěné košile a vytáhl z ní vysílačku.

„Je konec," oznámil holandsky. „Toho kluka zasáhl oštěp a zabil ho."

V celém herním areálu se rozzářily neonové panely. V tvrdém bílém svědě vyhlížely zóny primitivněji, spíš jako atrakce v zábavním parku. Také strážní vypadali ve svých převlecích směšně. Houpající se oči byly namalované pingpongové míčky. Tělo aligátora tvořil gumový trikot. Chodidla otočená dozadu zřejmě pocházela z obchodu se žertovnými předměty. Strážní se shromáždili kolem Alexe.

„Ještě dýchá," poznamenal jeden.

„Dlouho nebude." Druhý strážný pohlédl na oštěp, který pokrývala rychle se srážející krev.

„Co s ním uděláme?"

„Necháme ho tu. To není naše práce. Pošlu sem úklidovou četu."

Po těch slovech odkráčeli. Jeden se zastavil u stěny natřené tak, aby vypadala jako drolící se kámen, a otevřel nenápadný panel, za nímž se skrývalo tlačítko. Když ho stiskl, stěna se odsunula. Na opačné straně se nacházela jasně osvědená chodba. Trojice mužů se odešla převléknout. Alex otevřel oči.

Tenhle fígl, který právě použil, byl tak starý, až se za něj skoro styděl. Kdyby ho předvedl na jevišti, neoklamal by jím ani šestiletého kluka. Usoudil ale, že tady jsou okolnosti trochu jiné.

Když v miniaturní džungli osaměl, vytáhl hadovi z hlavy zlomený oštěp. Pomocí kabelu, který vytrhl z bezpečnostní kamery, si ho připevnil k hrudníku. Potom se pomazal krví z mrtvého hada. To bylo nejhorší, ale musel udělat všechno pro to, aby byla iluze dokonalá. Sebral odvahu, nachytal do dlaně ještě trochu krve a nalil si ji do úst. Dosud cítil její chuť a měl co dělat, aby se mu nezvedl žaludek. Ale totálně strážné oklamal. Ani jeden z nich si ho moc důkladně neprohlížel. Viděli, co chtěli vidět.

Alex čekal, dokud si nebyl jistý, že je sám, pak se posadil a odvázal si oštěp. Teď jen musí doufat, že když hra skončila, jsou všechny kamery vypnuté. Východ byl stále otevřený. Alex jím

proklouzl a nechal uměle vytvořený svět za zády. Ocitl se v dlouhé, obyčejné chodbě s kachlíky na stěnách a jednoduchými dřevěnými dveřmi po obou stranách. Věděl, že i když mu už nehrozí bezprostřední nebezpečí, pořád se musí mít na pozoru. Byl polonahý a pomazaný krví a stále se nacházel v srdci objektu. Bylo jen otázkou času, než někdo zjistí, že jeho tělo zmizelo, a fígl prokoukne.

Otevřel první dveře. Vedly do skladu. Druhé a třetí dveře byly zamčené, ale v polovině chodby objevil šatnu se sprchami, skříňkami a košem na špinavé prádlo. Alex věděl, že ho to připraví o vzácné minuty, ale musel se umýt. Svlékl se a osprchoval, potom se utřel a opět se oblékl. Než vyšel z místnosti, prozkoumal koš s prádlem a objevil v něm náhradní tričko za to, které nechal shořet. Tričko bylo špinavé a o dvě čísla větší, ale vděčně si je natáhl.

Pak opatrně otevřel dveře – a rychle je zase zavřel, protože kolem procházeli dva muži a něco si holandsky povídali. Vypadalo to, že míří do zrcadlového bludiště, a Alex doufal, že nejsou členy úklidové čety. Pokud ano, za chvíli spustí poplach. Počítal vteřiny, než muži zmizí, potom se vyplížil ven a chvatně se vydal opačným směrem.

Dorazil ke schodišti. Neměl tušení, kam vede, ale byl přesvědčený, že musí jít nahoru.

Schodiště končilo v kruhové zóně, z níž se rozbíhalo několik chodeb. Nebyla tu okna a jediné světlo vycházelo z průmyslových lamp, rozmístěných v pravidelných rozestupech na stropě. Podíval se na hodinky. Bylo čtvrt na dvanáct. Od chvíle, kdy vstoupil do areálu, uplynulo dvě a čtvrt hodiny; připadalo mu to mnohem déle. Vzpomněl si na Jack, která na něj čeká v hotelu v Amsterodamu. Bude šílená strachem.

Všude panovalo ticho. Alex usoudil, že většina Crayových lidí spí. Vydal se po jedné chodbě a dorazil k dalšímu schodišti. Opět po něm vyšplhal nahoru a ocitl se v místnosti, kterou už znal. Crayova pracovna. V téhle místnosti viděl zemřít muže jménem Charlie Roper.

Alex měl skoro strach do ní vejít. Ale místnost byla prázdná a všiml si, že výklenek ve tvaru láhve někdo uklidil a peníze i tělo odstranil. Připadalo mu zvláštní, že tuhle místnost, centrum Crayovy

sítě, nehlídá strážný. Ale na druhé straně, proč by tu měl být? Veškerá bezpečnostní opatření se soustředila na hlavní bránu. Alex byl údajně mrtvý. Cray se neměl čeho bát.

Spatřil před sebou schodiště, které, jak věděl, vede do skleněné krychle a ven na nádvoří. Přestože po něm toužil vyběhnout nahoru, uvědomil si, že podobná příležitost se mu už nikdy nenaskytne. Někde v koutku mysli věděl, že i kdyby ho sem vyslalo MI-6, pořád nemá skutečný důkaz, že Cray není jen hudební celebrita a byznysmen, jak si všichni myslí. Alan Blunt a paní Jonesová mu při jejich posledním setkání nevěřili. Určitě by mu nevěřili ani teď.

Alex svoje původní nutkání utéct ignoroval a přistoupil ke stolu. Na desce stálo asi deset zarámovaných fotografií a na všech byl Damian Cray. Nevšímal si jich a zaměřil se na zásuvky. Byly odemčené. V těch spodních se povalovaly desítky různých dokumentů, ale většinou šlo o soupisy čísel a nevypadaly moc slibně. Když otevřel poslední zásuvku, nevěřícně zalapal po dechu. Ležela v ní kovová krabička, kterou Cray držel, když mluvil s Američanem. Alex ji zvedl a potěžkal ji v ruce. Paměť USB. Obsahovala počítačové kódy. Jejím úkolem bylo prolomit nějaký bezpečnostní systém. Měla hodnotu dvou a půl milionu dolarů a Ropera stála života.

A teď ji má Alex! Chtěl ji prozkoumat, ale to může udělat později. Zasunul si ji do kapsy kalhot a rozběhl se ke schodišti.

O deset minut později se v areálu rozječely sirény. Ti dva muži, které Alex zahlédl na chodbě, skutečně šli do zrcadlového bludiště pro jeho tělo, a zjistili, že zmizelo. Měli ihned vyhlásit poplach, ale došlo ke zdržení. Muži usoudili, že tělo už zřejmě odnesli jejich kolegové, a vydali se je najít. Teprve když objevili mrtvého hada a oštěp omotaný kabelem, došlo jim, co se stalo.

Mezitím opustila areál dodávka. Ani unavení strážní u brány, ani řidič si nevšimli postavy, která ležela s roztaženýma rukama a nohama na střeše. Ale proč by taky měli? Dodávka odjížděla, nepřijížděla. Dokonce se ani nezastavila před bezpečnostními kamerami. Strážní pouze zkontrolovali řidiči doklady a otevřeli bránu. Poplach vypukl pár vteřin potom, co auto projelo bránou.

V Cray Software Technology platila jistá pravidla. Během bezpečnostního poplachu nesměl nikdo vstoupit do objektu ani z něho odejít. Každá dodávka byla vybavená vysílačkou a strážný u brány se s řidičem okamžitě spojil a nařídil mu, aby se vrátil. Řidič téhle dodávky zastavil, než stačil dorazit k semaforům, a unaveně poslechl. Jenže už bylo pozdě.

Alex sklouzl ze střechy, seskočil na zem a rozběhl se do tmy.

Damian Cray byl opět v kanceláři, seděl na pohovce a v ruce držel sklenici mléka. Když strážní spustili poplach, dávno spal, a teď měl na sobě stříbrný župan, tmavomodré pyžamo a pantofle z měkké bavlny. Vypadal pod psa. Z obličeje mu vyprchal veškerý život a zůstala jen chladná, prázdná maska, jakoby vytesaná ze skla. Nad jedním skelným okem mu tepala žíla.

Cray právě zjistil, že mu někdo ukradl ze stolu paměť USB. Prohledal všechny zásuvky, převrátil je vzhůru nohama a vyházel jejich obsah na podlahu. Pak se s neartikulovaným zavytím vrhl na stůl a mlátil kolem sebe rukama, až telefony, desky a zarámované fotografie létaly vzduchem. Mrštil těžítko na počítačový monitor a rozbil ho. Nakonec se posadil na pohovku a požádal o sklenici mléka.

Jassen Gregorovič ho beze slova sledoval. Také jeho vyhnaly z pokoje poplašné sirény, ale narozdíl od Craye ho neprobudily, Jassen nikdy nespal déle než čtyři hodiny. Noc byla tak cenná. Mohl si jít zaběhat nebo zacvičit do posilovny. Mohl poslouchat klasickou hudbu. Tuhle noc seděl u magnetofonu a ohmataného sešitu. Učil se japonsky, jeden z devíti jazyků, které si naplánoval zvládnout.

Jakmile Jassen uslyšel sirény, okamžitě věděl, že Alex Rider utekl. Vypnul magnetofon a usmál se.

Teď čekal, až Cray promluví. To Jassen Crayovi tiše navrhl, že by se měl podívat po paměti USB. Byl zvědavý, jestli mu tu krádež vyčte.

„Měl být mrtvý!“ zasténal Cray. „Řekli mi, že umřel!“ Zničehonic se naštvaně zadíval na Jassena. „Vy jste věděl, že tady byl.“

„Napadlo mě to,“ přisvědčil Jassen.

„Proč?“

Jassen se zamyslel. „Protože je to Alex,“ vysvětlil prostě. „Tak mi o něm něco povězte!“

„Řeknu vám o něm všechno, co vím.“ Jassen se zadíval do dálky. Na tváři měl neproniknutelný výraz. „Pravda o Alexovi je, že žádný takový kluk jako on na světě neexistuje,“ začal pomalu tichým hlasem. „Chvíli o tom uvažujte. Dneska jste se ho pokusil zabít – a ne jednoduše kulkou nebo nožem, ale způsobem, který ho měl vyděsit. Přežil to a našel z bludiště cestu sem. Musel vidět ty schody. Každý jiný kluk – dokonce každý dospělý muž – by po nich okamžitě vyšplhal nahoru a snažil by se dostat co nejdřív ven. Jenže Alex ne. Zastavil se; pátral. Tím je jedinečný, a proto je pro MI-6 tak cenný.“

„Jak se sem dostal?“

„Nevím. Kdybyste mi ho dovolil vyslechnout, než jste ho poslal do té své hry, možná bych to zjistil.“

„Já za to nemůžu, pane Gregoroviči! Měl jste ho zabít v té jižní Francii, když se vám naskytla příležitost.“ Cray vypil mléko a postavil sklenici na stůl. Nad horním rtem měl bílý knírek. „Proč jste to neudělal?“ zeptal se. „Snažil jsem se…“

„Ten nesmysl v býčí aréně! To byla hloupost. Podle mě jste věděl, že se odtud dostane.“

„Doufal jsem v to,“ přisvědčil Jassen. Začal mít Craye plné zuby. Nesnášel, když po něm někdo chtěl, aby mu vysvětlil svoje chování, a když znovu promluvil, téměř jako by to říkal sobě stejně jako Crayovi. „Znal jsem ho…“ dodal.

„Chcete říct… před Saint-Pierre?“

„Jednou jsem se s ním setkal. Ale už tenkrát… už tenkrát jsem ho znal. V okamžiku, kdy jsem ho uviděl, věděl jsem, kdo to je a jaký je. Kopie svého otce…“ Jassen se odmlčel. Už prozradil víc, než měl v úmyslu. „O tomhle nic neví,“ zamumlal. „Nikdo mu neřekl pravdu.“

Ale Craye to už nezajímalo. „Bez té paměti nemůžu nic dělat,“ zasténal a náhle se mu v očích objevily slzy. „Je konec! Orlí úder! Celý ten plán. Tolik promarněných let. Milionů liber. A je to *vaše* vina!“

Takže ho konečně obvinil.

Jassen Gregorovič několik vteřin vážně přemítal o tom, že Damiana Craye zabije. Bylo by to raz dva: úder třemi prsty do bledého, povadlého krku. Jassen pracoval pro mnoho špatných lidí – ne že by o nich někdy z hlediska dobra a zla uvažoval. Záleželo mu jen na tom, kolik mu jsou ochotni zaplatit. Někteří z nich – například Herod Sayle – chtěli zavraždit miliony lidí. Pro Jassena bylo to množství nepodstatné. Lidé stále umírali. Věděl, že pokaždé, když se nadechne, přesně v ten okamžik, někde na světě naposledy vydechne sto nebo tisíc lidí. Smrt byla všude; nedala se změřit.

Ale nedávno se někde hluboko v něm něco změnilo. Možná to způsobilo opětovné setkání s Alexem; možná za to mohl jeho věk. Přestože Jassen vypadal, jako by mu táhlo na třicet, ve skutečnosti mu bylo třicet pět. Stárnul. V každém případě byl moc starý na své povolání. Začal uvažovat, že je možná načase skončit.

A proto se teď rozhodl, že Damiana Craye nezabije. Za dva dny se odehraje Orlí úder. Bude pak bohatší, než si kdy dokázal představit, a díky těm penězům se bude moct konečně vrátit do své vlasti, do Ruska. Koupí si dům v Petrohradě a bude pohodlně žít, možná dělat příležitostné kšefty pro ruskou mafii. Městem hýbe zločin a pro muže s jeho bohatstvím a zkušenostmi nebude nic nemožné.

Jassen napřáhl ruku, stejnou ruku, kterou chtěl srazit svého zaměstnavatele k zemi. „Děláte si zbytečné starosti," prohlásil. „Alex je zřejmě pořád ještě v objektu. Ale i kdyby se mu podařilo projít bránou, daleko neuteče. Musí se dostat ze Sloterdijku zpátky do Amsterodamu. Už jsem dal pokyny všem mužům, které máme, aby ho vyrazili hledat. Jestli se pokusí dostat do města, zabrání mu v tom."

„Jak víte, že zamíří do města?" zeptal se Cray.

„Je hluboká noc. Kam jinam by měl jít?" Jassen vstal a zívl. „Do východu slunce tu bude Alex Rider zpátky a vy budete mít svoji paměť USB."

„Bezva." Cray se podíval na nepořádek na podlaze. „A až se mi znovu dostane do ruky, postarám se, aby už nikdy neutekl. Vyřídím ho sám."

Jassen neodpověděl. Otočil se k Damianu Crayovi zády a pomalu vyšel z místnosti.

DIVOKÁ JÍZDA

Lokálka vjela na hlavní amsterodamské nádraží a začala zpomalovat. Alex seděl v oddělení sám, obličej tiskl na sklo a téměř nevnímal dlouhá, prázdná nástupiště ani vysokou klenbu, která se mu táhla nad hlavou. Blížila se půlnoc a on byl příšerně unavený. Věděl, že Jack, která na něj čeká v hotelu, je šílená strachem. Nemohl se dočkat, až ji uvidí. Náhle potřeboval, aby se o něj někdo staral. Toužil po vaně s teplou vodou, horké čokoládě… a posteli.

Když se vydal do Sloterdijku poprvé, cestu tam i zpátky absolvoval na kole. Ale podruhé si šetřil síly a nechal kolo na nádraží. Zpáteční cesta trvala krátce, ale užíval si ji, protože věděl, že se každou vteřinu od Craye a jeho podniku o pár metrů vzdaluje. Také si potřeboval promyslet to, co právě zažil, aby pochopil, co to všechno znamenalo. Hořící letadlo. Prostor pro V. I. P. Něco s názvem Milstar. Muž s podobaným obličejem…

A pořád neznal odpověď na nejdůležitější otázku z toho všeho. Proč to Cray všechno dělá? Je přece pohádkově bohatý. Má fanoušky po celém světě. Před pár dny si potřásal rukou s prezidentem Spojených států. Jeho písničky se pořád hrají v rádiu a každé jeho vystoupení přiláká davy fanoušků. Systém Gameslayer mu vydělá další miliony. Jestli někde existuje člověk, který nemá potřebu kout pikle a vraždit, pak je to on.

Orlí úder.

Co ta dvě slova znamenají?

Vlak zastavil, dveře zasyčely a otevřely se. Alex zkontroloval, že má paměť USB stále v kapse, a vystoupil.

Po nástupišti se pohybovalo jen pár lidí, ale v hlavní hale panoval čilý ruch. Mezinárodními spoji přijížděli studenti a další mladí cestovatelé. Někteří seděli na zemi a opírali se o obrovské ruksaky. Všichni vypadali v tvrdém umělém osvětlení trochu omámeně. Alex odhadl, že cesta do hotelu na Herengrachtu mu zabere asi deset minut. Tedy pokud se vzpamatuje natolik, aby si vzpomněl, kde hotel stojí.

Prošel těžkými skleněnými dveřmi a našel kolo tam, kde je připoutal k zábradlí. V okamžiku, kdy je odemkl, se zarazil, protože

vycítil nebezpečí dřív, než ho spatřil. Nikdy to nepochopil. Dokonce ani jeho strýc, který ho dlouhá léta trénoval, aby se stal špionem, to nedokázal vysvětlit; instinkt mu teď říkal, že se musí pohnout – a rychle. Rozhlédl se a spatřil širokou dlážděnou plochu vedoucí k vodě, za níž se rozkládalo město. Stánek s hotdogy byl ještě otevřený. Na grilu ležely párky, ale prodavač se někde toulal. Po mostech přes kanály kráčelo několik dvojic a vychutnávaly si teplou noc. Obloha nebyla černá, spíš temně modrá.

Někde v dálce začaly odbíjet hodiny a jejich vyzvánění se hlasitě rozléhalo městem.

Alex si všiml auta zaparkovaného čelem k nádraží. Reflektory zamrkaly a vrhly jeho směrem paprsek světla. O pár vteřin později udělalo totéž druhé auto. Potom třetí. Všechna tři auta byla stejná; dvousedadlové smarty. Rozsvítila se další světla. V půlkruhu kolem něho stálo šest vozidel a osvětlovaly každý centimetr prostoru před nádražím. Všechna byla černá a díky krátké kapotě a lehce baňatému oddělení pro pasažéry vypadala skoro jako hračky. Jenže Alex s mrazivou jistotou věděl, že tu nejsou pro zábavu.

Dveře se otevřely a vystoupili z nich muži, které vlastní reflektory proměnily v černé siluety. Zlomek vteřiny se nikdo nepohnul. Dostali ho. Neměl kam utéct.

Alex natáhl levý palec a pomalu ho sunul ke zvonku, který mu stále připadal na řídítkách kola nepatřičný. Trčela z něj malá stříbrná páčka. Když ji člověk zmáčkne, zvonek obvykle zacinká. Alex ji stiskl. Vrchní část zvonku odskočila a pod ní se objevilo pět barevných tlačítek. Smithers mu je popsal v příručce. Každé mělo jinou barvu, aby se dala lehce rozlišit. Teď nastal čas zjistit, jestli fungují.

Černé stíny, jako by tušily, že se něco chystá, se začaly přibližovat. Alex stiskl oranžové tlačítko. Když z konců řídítek vyletěly dvě malé řízené střely naváděné teplem, cítil, jak se mu řídítka zachvěla v rukou. Rakety se s chvostem oranžových plamenů v závěsu nezadržitelně řítily přes plochu. Alex viděl, že se muži nejistě zastavili. Střely vylétly do vzduchu a v dokonale synchronizovaném oblouku se obrátily zpátky k zemi. Jak Alex předpokládal, nejteplejší věcí na náměstí byl gril s párky. Obě střely

na něj dopadly ve stejném okamžiku. Došlo k obrovské explozi; ze stánku vyšlehly plameny a odrážely se na hladině kanálu. Na zem dopadaly hořící úlomky dřeva a kousky párků. Výbuch nebyl natolik silný, aby někoho zabil, ale perfektně odvedl pozornost. Alex chytil kolo za řídítka a vlekl je zpátky do nádražní haly. Před dlážděnou plochu nemohl. Tohle byla jediná cesta.

Jakmile opět vešel do haly, spatřil další muže, kteří běželi jeho směrem. V tuhle noční dobu se hloučky lidí pohybovaly pomalu. Každý, kdo utíkal, k tomu musel mít pádný důvod, a Alex naprosto jistě věděl, že tím důvodem je on. Crayovi muži spolu určitě komunikovali přes vysílačku. Stačí, aby ho objevila jedna skupina, a všichni budou vědět, kde je.

Alex skočil na kolo a co nejrychleji ujížděl po mramorové podlaze – kolem pokladen, novinových stánků, informací a ramp vedoucích k nástupištím –, aby získal před svými pronásledovateli co největší náskok. Když mu do cesty vkročila žena, která tlačila elektrický přístroj na mytí podlah, strhl kolo stranou a málem srazil vousatého muže s obrovským ruksakem. Muž na něj německy vykřikl nadávku. Alex uháněl dál.

Na samém konci haly byly dveře, ale než k nim stačil dojet, rozlétly se dokořán, dovnitř vpadli další muži a postavili se mu do cesty. Alex kolo prudce otočil a zamířil k jediné únikové cestě z téhle noční můry. K prázdnému eskalátoru jedoucímu do podzemí. Ještě než si stačil celou věc rozmyslet, najel na kovové schody a bezhlavě se po nich řítil dolů. Nadskakoval, otřásal se, kymácel se ze strany na stranu a tělem narážel do ocelových panelů. Blesklo mu hlavou, jestli přední kolo při té divoké jízdě nepraskne nebo se pneumatiky neprorazí o ostré hrany. Ale bez nehody dorazil na konec schodiště a rozjel se stanicí metra s okénky, kde se prodávaly jízdenky, na jedné straně a turnikety na druhé. Byl rád, že je tak pozdě. Stanice byla skoro prázdná. Přesto se několik lidí ohromeně otočilo, když vjel do dlouhé chodby a zmizel z dohledu.

Alex si na to skutečně nevybral vhodnou dobu, nicméně musel kolo Bad Boy obdivovat. Hliníkový rám byl lehký a ovladatelný, ale pevná spodní trubka vyvažovala jeho stabilitu. V zatáčce Alex automaticky zaujal útočnou pozici. Sešlápl vnější pedál dolů, přenesl

na něj váhu a současně se přikrčil. Přesunul tak své těžiště na místo, kde se pneumatiky dotýkaly země, takže měl kolo zcela pod kontrolou. Tohle se naučil už dávno, když jezdil na horském kole v Penninach. Nikdy by ho nenapadlo, že stejnou techniku jízdy použije ve stanici metra pod Amsterodamem!

Když po druhém eskalátoru vyjel zpátky na ulici, zjistil, že je kousek od nádraží, na opačné straně dlážděné plochy. Zbytky stánku s hotdogy stále hořely. Stál u něj policejní vůz a Alex zahlédl hysterického prodavače, který se snažil policistovi vysvětlit, co se stalo. Na okamžik zadoufal, že se mu podaří zmizet bez povšimnutí, ale v tu chvíli uslyšel zaječení pneumatik, jak jeden smart smykem vycouval a pak vyrazil směrem k němu. Všimli si ho! A zase po něm jdou.

Rozjel se po Damraku, jedné z hlavních ulic v Amsterodamu, a neustále zrychloval. Ohlédl se. Druhý smart vyrazil za prvním a Alex pochopil, že jeho nohy nemají proti jejich motoru šanci. Za necelých dvacet vteřin ho doženou.

Vtom zacinkal zvonek a ozvalo se řinčení. Po kolejích se k němu blížila tramvaj jedoucí k nádraží. Alex věděl, co musí udělat. Slyšel smarty těsně za zády. Tramvaj, velká plechová krabice, už byla téměř u něho. Alex na poslední chvíli strhl řídítka a vjel přímo před ni. Zahlédl řidičovu zděšenou tvář a ucítil, jak kola Bad Boye při přejezdu kolejí nadskakují. Ale to už byl na opačné straně a tramvaj vytvořila stěnu, která ho – přinejmenším na pár vteřin – oddělí od pronásledovatelů.

I tak se ho jeden smart pokusil následovat – což byla chyba. Tramvaj do něj narazila právě v okamžiku, kdy přejížděl koleje. Ozvala se příšerná rána a auto odlétlo do tmy. Nato se ulicí rozlehlo děsivé skřípání a vrzání kovu, jak tramvaj vykolejila. Druhý vůz tramvaje se otočil kolem osy, narazil do dalšího smartu a odhodil ho stranou. Alex se opřel do pedálů, a když odbočil z Damraku na půvabný, bíle natřený most, noc prořízlo ječeni prvních policejních sirén.

Projížděl teď řadou úzkých, rušnějších uliček plných lidí, kteří vcházeli do pornografických kin a striptýzových klubů nebo z nich vycházeli. Náhodou zabloudil do slavné amsterodamské čtvrti

červených luceren. Napadlo ho, co tomu řekne Jack. Mrkla na něj žena stojící ve dveřích, ale Alex si jí nevšímal a pokračoval v jízdě. Na konci ulice stály tři černé motorky. Alex zasténal. Slo o Suzuki Bandits 400 a mohl existovat pouze jediný důvod, proč tam – tiché a nehybné – jsou. Čekaly na něj. Jakmile ho jezdci spatřili, nastartovali. Alex věděl, že musí pryč – a rychle. Rozhlédl se.

Na jedné straně ulice vcházeli lidé do osvětlených obchodů a vycházeli z nich ven. Na druhé se táhl úzký kanál, na jehož opačné straně byla tma a pravděpodobně i bezpečí. Jenže jak se přes něj dostane? Nikde neviděl žádný most.

Ale cesta snad existuje. Na vodě se otáčel člun. Byla to jedna z těch proslulých vyhlídkových lodí s prosklenou střechou a nízkým ponorem, které nabízely turistům projížďku po kanálech s pozdní večeří. Houpala se úhlopříčně přes kanál, takže se konci téměř dotýkala obou břehů. Kapitán zřejmě úhel špatně odhadl a loď uvízla.

Alex se opřel do pedálů a současně stiskl zelené dačítko pod zvonkem. Pod sedlem visela dnem vzhůru láhev na vodu a Alex koutkem oka zahlédl, že na silnici vystříkla stříbrošedá tekutina. Řítil se ke kanálu a zanechával za sebou mokrou cestičku jako hlemýžď. Zaslechl řev motorek a věděl, že jsou těsně za ním. Pak se všechno seběhlo během několika vteřin.

Alex opustil silnici, přejel chodník a vymrštil se i s kolem do vzduchu. Jakmile první motorka dorazila k úseku ulice politému tekutinou, řidič ztratil nad strojem kontrolu a smýkl se takovým způsobem, až to skoro vypadalo, že to udělal schválně. Jeho motorka vletěla do druhé a srazila ji na zem. Právě v tom okamžiku dopadl Alex na skleněnou střechu vyhlídkové lodi a rozjel se na druhou stranu. Viděl, jak na něj turisté ohromeně třeští oči. Číšník, který nesl podnos se skleničkami, se otočil kolem osy a všechno upustil na podlahu. Alex zahlédl blesk fotoaparátu. To už byl na konci střechy, díky své kinetické energii se z ní přes řadu úvazných kůlů snesl na zem a smykem zabrzdil. Stál na opačné straně kanálu.

Ohlédl se – a zjistil, že třetí motorkář se vydal za ním. Byl už ve vzduchu a hosté na lodi šokované zírali nahoru, co se to na ně řítí. Měli se proč bát – motorka byla příliš těžká. Jakmile dopadla na

střechu, sklo se pod ní roztříštilo, a zatímco turisté ječeli a zděšeně uhýbali stranou, stroj s řidičem se zřítil do restaurace. Talíře a stoly vyletěly do vzduchu; světla na lodi zkratovala a zhasla. Na víc neměl Alex čas.

Myslel si, že se schová ve tmě, ale mýlil se. Našly ho další dvě motorky a s řevem se k němu řítily po břehu kanálu. Alex horečně šlapal a snažil se jim zmizet z dohledu; odbočil do jedné ulice, střihl to do další, objel nároží a zamířil přes náměstí. Nohy a stehna měl jako v ohni. Věděl, že mu docházejí síly.

A pak udělal chybu.

Spatřil tmavou, lákavou uličku. Ta ho zavede někam, kde ho nenajdou. To si alespoň myslel. Jenže když byl v polovině, do cesty mu náhle vstoupil muž se samopalem v ruce. Zezadu se k němu blížily dvě motorky a odřízly mu cestu zpátky.

Jakmile na něj muž zamířil, Alex natáhl prst a tentokrát stiskl žluté tlačítko. Z reflektoru Digital Evolution ihned vyšlehlo oslnivé bílé světlo, jak se rozzářila magnéziová světlice, která se v něm skrývala. Alex ani nemohl uvěřit, kolik světla z kola vychází. Zaplavilo celé okolí a muže se samopalem zcela oslepilo.

Pak Alex stiskl modré tlačítko. Ozvalo se hlasité zasyčení a z pumpičky připevněné k rámu kola vyrazil oblak modrého dýmu. Kouř okamžitě zahalil motorky, které ho pronásledovaly, a obě zmizely.

Nastal zmatek. Všude bylo oslnivé světlo a hustý dým. Muž se samopalem začal střílet, protože cítil, že je Alex někde blízko. Jenže Alex ho už minul a kulky se zavrtaly do první motorky a okamžitě řidiče zabily. Druhý řidič vyvázl bez zranění, ale pak se ozvalo žuchnuti, výkřik a řinčení kovu, jak narazil do zdi. Rachocení samopalu okamžitě utichlo a Alex se v duchu spokojeně usmál, protože mu došlo, co se stalo. Muž na motorce právě přejel svého ozbrojeného kolegu.

Když se však zčistajasna objevil další smart, Alexovi zmizel úsměv z obličeje. Auto bylo ještě daleko, ale rychle se přibližovalo. Kolik jich tu je? Jak to, že Crayovi lidé ještě nedošli k závěru, že toho mají plné zuby, a nepřestali ho pronásledovat? Ale v tu chvíli si

Alex vzpomněl na paměť USB, kterou měl v kapse, a pochopil, že Cray obrátí Amsterodam vzhůru nohama, aby ji získal zpátky.

Spatřil před sebou most, starobylou stavbu ze dřeva a železa s tlustými lany a vyvažovacím závažím. Vedl přes širší kanál a právě se k němu blížil nákladní člun. Alexe to zmátlo. Most byl moc nízký na to, aby pod ním mohl člun proplout. Vtom se rozsvítilo červené svědo na semaforu a most se začal zvedat.

Alex se ohlédl. Smart byl asi padesát metrů od něho a tentokrát nebylo kde se schovat, kam ujet. Podíval se před sebe. Pokud se mu podaří dostat na opačnou stranu kanálu, má šanci zmizet. Nikdo ho nebude pronásledovat – přinejmenším ne do chvíle, než se most opět spustí dolů. Ale vypadalo to, že je pozdě. Most se už v polovině rozdělil, obě části se stejnou rychlostí zvedaly a mezera přes vodu se každou vteřinu rozšiřovala.

Smart přidal plyn.

Alex neměl na vybranou.

Přestože ho všechno bolelo a věděl, že je na konci svých sil, opřel se do pedálů a jako blesk vyrazil dopředu. Řev motoru byl teď hlasitější, ale Alex se neodvážil znovu ohlédnout. Soustředil se výhradně na rychle se zvedající most.

Vjel na něj v okamžiku, kdy se dřevěný povrch nacházel v úhlu pětačtyřiceti stupňů. Uvědomil si, že myslí na dávno zapomenutou hodinu matematiky. Pravoúhlý trojúhelník. Jasně ho viděl na tabuli. A právě teď ujížděl po jedné jeho straně!

Nezvládne to. Pokaždé, když sešlápl pedály, to šlo o něco hůř a byl sotva v polovině svahu. Před sebou viděl mezeru – teď obrovskou – a dole tmavou, studenou vodu. Auto bylo těsně za ním, tak blízko, že neslyšel nic kromě motoru a v nose cítil zápach benzínu.

Naposledy sešlápl pedály – a současně stiskl červené tlačítko uvnitř zvonku: katapultovací sedadlo. Vzápětí se pod ním ozval tichý výbuch. Sedlo, poháněné stlačeným vzduchem nebo nějakým skrytým hydraulickým systémem, prudce vystřelilo z kola. Alex se ocitl ve vzduchu, přeletěl mezeru, a když dopadl na opačnou stranu, začal se po zdviženém mostě kutálet dolů. Jak se otáčel z boku na bok, zahlédl smart. Ohromeně zjistil, že se ho vůz rozhodl

následovat. Právě se nacházel ve vzduchu mezi oběma polovinami mostu. Alex zahlédl řidičovu tvář, jeho vytřeštěné oči, zaťaté zuby, a pak se auto zřítilo do vody. Ozvalo se hlasité šplouchnutí a smart okamžitě zmizel pod černou hladinou kanálu.

Alex namáhavě vstal. Sedlo leželo vedle něho. Když je zvedl, spatřil na spodní straně nápis – dokud bylo sedlo připevněné k rámu, nedal se přečíst. *Jestli si tohle někdy přečteš, dlužíš mi nové kolo.*

Smithers měl zvláštní smysl pro humor. Alex vzal sedlo do ruky a pomalu zamířil k hotelu. Na to, aby se usmál, byl příliš unavený.

MIMOŘÁDNÁ OPATŘENÍ

Hotel Saskia sídlil ve staré budově, které se nějak podařilo vklínit mezi zmodernizované skladiště a obytný dům. V hotelu bylo jen pět pokojů s výhledem na kanál, naskládaných nad sebou jako domeček z karet. Kousek od něj se nacházel květinový trh a ve vzduchu se dokonce i v noci vznášela omamná vůně. Jack ten hotel vybrala, protože byl malý a stál stranou. V ulici, kde – jak doufala – si jich nikdo nevšimne. Když Alex druhý den v osm hodin ráno otevřel oči, ležel na posteli v malém pokoji nepravidelného tvaru. Pokoj byl v nejvyšším patře, v podkroví. Alex nezatáhl žaluzie a otevřeným oknem teď proudilo dovnitř sluneční svědo. Pomalu se posadil, protože po fyzické námaze včerejší noci ho bolelo celé tělo. Oblečení měl úhledně složené na židli, ale nedokázal si vybavit, že by je tam dal. Podíval se na zeď vedle postele a všiml si, že na zrcadle má přilepený vzkaz.

Snídané se podává do deseti.
Doufám, že na ni dorazíš.

Usmál se, protože poznal Jackin rukopis.

V pokoji byla malá koupelna, stěží větší než šatní skříň, a Alex do ní vešel a osprchoval se. Pak si vyčistil zuby a v duchu velebil chuť máty. Přestože od jeho návratu ze Sloterdijku uplynulo téměř deset hodin, dosud nedokázal úplně zapomenout na pachuť hadí krve. Zatímco se oblékal, přemýšlel o minulé noci. Když se konečně dovlekl do recepce hotelu, našel Jack, jak na něj čeká v jednom starožitném křesle. Neměl pocit, že je vážně raněný, ale jakmile spatřil její výraz, změnil názor, Jack objednala u zmateného recepčního sendviče a horkou čokoládu, a odvedla Alexe do malého výtahu, který je vyvezl do pátého poschodí. Na nic se Alexe nevyptávala, a ten jí za to byl vděčný. Byl příliš vyčerpaný, aby jí něco vysvětloval, příliš vyčerpaný, aby vůbec něco dělal.

Jack ho přinutila, aby se osprchoval, a než se vrátil z koupelny, podařilo se jí někde sehnat pár náplastí, obvazy a lahvičku s dezinfekcí. Alex byl přesvědčený, že nic z toho nepotřebuje, a tak se

mu ulevilo, když je vyrušil příchod hotelové služby. Myslel si, že bude na jídlo moc unavený, ale zničehonic zjistil, že má hlad jako vlk, a zatímco ho Jack ustaraně sledovala, zhltnul všechno do posledního drobečku. Nakonec se natáhl na postel.

Usnul v okamžiku, kdy zavřel oči.

Když se teď oblékl, prohlédl si v zrcadle modřiny a vyšel z pokoje. Výtahem sjel do sklepení s nízkým, klenutým stropem, které se nacházelo pod recepcí. Nyní sloužilo jako jídelna a podávala se zde holandská snídaně s několika druhy salámů a sýrů, rohlíky a kávou, Jack seděla u stolu v rohu. Když ji Alex uviděl, vesele na ni zamával a zamířil k ní.

„Ahoj, Alexi," přivítala ho. Očividně se jí ulevilo, když zjistila, že Alex už zase vypadá tak, jak ho vždycky znala. „Jak ses vyspal?"

„Skvěle," odpověděl a posadil se. „Chceš, abych ti vyprávěl, co se včera večer stalo?"

„Teď ne. Mám dojem, že by mě přešla chuť k jídlu."

Najedli se a pak jí Alex vylíčil všechno, co se mu přihodilo od chvíle, kdy se na boku nákladního auta dostal do Crayova závodu. Když domluvil, rozhostilo se dlouhé ticho, Jack vychladl poslední šálek kávy.

„Damian Cray je cvok!" prohlásila. „Něco ti povím, Alexi, už nikdy si nekoupím jeho cédéčko!" Napila se kávy, zašklebila se a postavila hrnek na stůl. „Ale pořád to nechápu," dodala. „O co tady proboha jde? Chci říct… Cray je národní hrdina. Zpíval princezně Dianě na svatbě!"

„Na narozeninách," opravil ji Alex.

„A dává miliony liber na charitu. Jednou jsem byla na jeho koncertě. Každou penci, kterou vydělal, věnoval organizaci Zachraňte děti. Možná jsem ten název spletla; možná šlo o Utluč děti k smrti! Tak co se to sakra děje?"

„Nevím. Čím víc o tom přemýšlím, tím míň tomu rozumím."

„Já o tom ani přemýšlet nechci. Jsem jen strašně ráda, že jsi to přežil. A vyčítám si, že jsem tě tam pustila samotného." Na okamžik se zamyslela. „Podle mě jsi udělal všechno, co bylo v tvých silách," pokračovala. „Teď se musíš spojit s MI-6 a říct jim, co víš. Můžeš jim dát tu paměť. Tentokrát ti budou muset uvěřit."

„Naprosto s tebou souhlasím," prohlásil Alex. „Ale nejdřív ze všeho musíme vypadnout z Amsterodamu a budeme to muset udělat opatrně. Cray nechal nádraží určitě hlídat. A letiště taky."

Jack přikývla. „Pojedeme autobusem," navrhla. „Můžeme jet do Rotterdamu nebo do Antverp a odtud se letecky vrátíme do Británie."

Po snídani si zabalili, vyrovnali účet a opustili hotel, Jack zaplatila hotově. Bála se, že Cray by mohl díky svým kontaktům kreditní kartu vystopovat. Na květinovém trhu si vzali taxík a nechali se odvézt na předměstí, kde nasedli na místní autobus. Alexovi došlo, že cesta domů bude trvat dlouho, a to mu dělalo starosti. Od chvíle, kdy se Cray zmínil, že za dva dny dojde k Orlímu úderu, uplynulo dvanáct hodin. Bylo skoro poledne. Zbývalo necelých třicet šest hodin.

Damian Cray se probudil brzy a seděl teď v posteli s nebesy, s fialovými hedvábnými povlaky a přinejmenším deseti polštáři. Před sebou měl podnos, který mu spolu s ranními novinami, především anglickými, přinesla služebná. Na podnose byla jeho obvyklá snídaně: ekologická ovesná kaše, mexický med (který mu vyrobily vlastní včely), sójové mléko a brusinky. Bylo všeobecné známé, že Cray je vegetarián. Kdysi vedl kampaně proti velkokapacitnímu chovu drůbeže, přepravě živých zvířat a dovozu paštiky z husích jater. Dnes ráno neměl na jídlo chuť, ale stejně se do něj pustil. Kdykoli vynechal snídani, jeho osobní dietetik mu to nikdy nezapomněl vytknout.

Když uslyšel klepání na dveře a do místnosti vešel Jassen Gregorovič, pořád ještě jedl.

„No?" zeptal se Cray. Nevadilo mu, když za ním lidé chodili do ložnice. V posteli ostatně složil své nejlepší písničky.

„Udělal jsem, co jste řekl. Poslal jsem lidi na hlavní amsterodamské nádraží, do Zuidu, Lelylaanu, De Vlugtlaanu… na všechny místní stanice. Další muži hlídkují na letišti a ve všech přístavech. Ale podle mě se tam Alex Rider neobjeví."

„Kde teda je?"

„Kdybych byl na jeho místě, zamířil bych do Bruselu nebo do Paříže. Mám známé na policii a slíbili mi, že se po něm podívají.

Jestli ho někde uvidí, okamžitě nám podají zprávu. Ale osobně si myslím, že se mu podaří dostat se do Anglie. Půjde přímo na MI-6 a předá jim paměť.“

Cray odhodil lžíci. „Připadá mi, jako by vám to bylo naprosto jedno!“ vybuchl, Jassen neodpověděl.

„Musím říct, že jste mě hluboce zklamal, pane Gregoroviči. Když jsem tuhle operaci připravoval, bylo mi řečeno, že jste ze všech nejlepší. Že nikdy neděláte chyby.“ Jassen stále mlčel. Cray se zamračil. „Štědře jsem vás platil. No, na to už můžete zapomenout. Končím. Je po všem. Orlí úder se neuskuteční. A co já? MI-6 se o mých plánech určitě dozví, a jestli po mně půjdou…“ zlomil se mu hlas. „Tohle měl být můj okamžik slávy. Byla to moje celoživotní práce. Teď je všechno pryč, a jen kvůli vám!“

„Není po všem,“ namítl Jassen. Hlas se mu nezměnil, ale chladný podtón naznačoval, že se Cray opět ocitl nebezpečně blízko smrti. Rus pohlédl na svého zaměstnavatele, opřeného o polštáře. „Ale musíme přijmout mimořádná opatření. Mám v Anglii své lidi. Dám jim pokyny. Budete mít svou paměť včas zpátky.“

„Jak to chcete zařídit?“ zeptal se Cray pochybovačně.

„Dlouho jsem o celé situaci přemýšlel. Stále jsem přesvědčený, že Alex jedná na vlastní pěst. Že se tady objevil čirou náhodou.“

„Bydlel v tom domě v jižní Francii.“

„Ano.“

„Jak mi to teda vysvětlíte?“

„Položte si tu otázku sám. Proč byl Alex tak rozrušený tím, co se tomu novináři stalo? Nijak se ho to netýkalo, ale zuřil. Riskoval život a šel na průzkum na *Fer de Lance*. Odpověď je jasná. Ten novinář má totiž dceru.“

„No a?“ Cray se sarkasticky usmál.

„Alex je do ní určitě zamilovaný. Proto se za námi vydal.“

„A vy si myslíte, že ta holka…?“ Crayovi okamžitě došlo, co se mu Rus snaží naznačit, a najednou mu už budoucnost nepřipadala tak černá. Opět se zabořil do polštářů, takže se podnos ležící před ním nebezpečně zvedl a zase klesl.

„Jak se jmenuje?“ chtěl vědět Cray.

„Sabina Pleasurová,“ odpověděl Jassen.

Sabina nemocnice vždycky nesnášela a Whitchurch jí připomněl proč.

Klinika byla obrovská. Člověk měl pocit, že jakmile jednou projde otáčivými dveřmi, už nikdy nevyjde ven. Buď zemře, nebo ho systém jednoduše spolkne. Nebyl v tom žádný rozdíl. Celá budova působila neosobně, jako by ji architekti úmyslně navrhli tak, aby se pacienti cítili jako tovární výrobky. Lékaři a sestry vcházeli dovnitř a vycházeli ven a všichni vypadali vyčerpaně a sklesle. Sabině to místo nahánělo hrůzu už při pouhém spatření.

Whitchurch byla zbrusu nová nemocnice v jižním Londýně. Sabinu sem přivezla její matka a právě teď spolu seděly na parkovišti v jejím VW Golfu.

„Určitě nechceš, abych šla s tebou?“ zeptala se Liz Pleasurová Sabiny.

„Ne. Zvládnu to.“

„Nezměnil se, Sabino. Na to nezapomeň. Jen je hodně nemocný. Možná tě vyděsí, jak vypadá, ale pod tím vším je pořád stejný.“

„Chce mě vidět?“

„Samozřejmě že tě chce vidět. Moc se na tebe těší. Ale nebuď tam dlouho. Rychle se unaví…“

Edwarda Pleasura nedávno letecky přepravili z Francie domů a tohle bylo poprvé, kdy ho šla Sabina navštívit. Teprve dnes byl na to dost silný a Sabina si uvědomila, že totéž platí i pro ni. Svým způsobem se toho bála. Přemítala, jaké to bude, až ho uvidí. Měl rozsáhlé popáleniny a pořád nemohl chodit. Ale v jejích snech to byl stejný starý táta. Vedle postele měla jeho fotku a každý večer, než šla spát, ho viděla takového, jaký byl vždycky: rozcuchaného intelektuála, ale zdravého a s úsměvem na tváři. Věděla, že v okamžiku, kdy vejde do pokoje, se bude muset vyrovnat se skutečností.

Zhluboka se nadechla. Pak vystoupila z auta, přešla parkoviště, minula pohotovost a vstoupila do nemocnice. Dveře se otočily a Sabina se ocitla v recepci, rušné, jasně osvětlené místnosti. Nemohla uvěřit, kolik je v recepci lidí a jaký je tam hluk – připomínala spíš nákupní centrum než nemocnici. Skutečně tu bylo několik obchodů;

v jednom prodávali květiny a vedle byl bufet a lahůdky, kde lidé mohli koupit sendviče a zákusky svým přátelům a příbuzným, které přišli navštívit. Na stěnách visely směrovky: Kardiologie, Pediatrie, Nefrologie, Radiologie. Dokonce i ty názvy ji nějak děsily.

Edward Pleasure ležel na Listerově oddělení, pojmenovaném po proslulém chirurgovi devatenáctého století. Sabina věděla, že se nachází ve třetím podlaží, ale když se rozhlédla, nikde neviděla žádný výtah. Než se někoho stačila zeptat na cestu, přistoupil k ní nějaký muž – zřejmě mladý lékař, podle toho, jak vypadal.

„Zabloudila jsi?“ zeptal se. Bylo mu přes dvacet, měl tmavé vlasy, volný bílý plášť a v ruce držel kelímek s vodou. Vyhlížel, jako by vystoupil přímo z televizního seriálu. Pobaveně se usmál a Sabina musela připustit, že její bloudění může opravdu působit legračně, když ji obklopuje tolik směrovek.

„Hledám Listerovo oddělení,“ vysvětlila.

„To je ve třetím patře. Právě tam jdu, ale výtahy jsou bohužel mimo provoz,“ dodal lékař.

To bylo zvláštní. Maminka se jí o tom nezmínila, a přitom byla za tátou na oddělení včera večer. Sabina nicméně usoudila, že v takovéhle nemocnici pořád něco nefunguje.

„Dostaneš se tam jedině po schodech. Co kdybychom šli spolu?“

Lékař zmačkal kelímek a odhodil ho do koše na odpadky. Prošel recepcí a Sabina ho následovala.

„Za kým jdeš?“ zeptal se lékař.

„Za tátou.“

„Co mu je?“

„Měl nehodu.“

„To mě mrzí. Jak se mu daří?“

„Ještě jsem tu za ním nebyla. Je mu líp… aspoň myslím.“

Prošli dvojitými dveřmi a vydali se po chodbě. Sabina si všimla, že tu není jediný návštěvník. Chodba byla dlouhá a prázdná. Končila v hale, kde se křížilo pět dalších chodeb. Na jedné straně spatřila Sabina schodiště, ale lékař je ignoroval. „My nepůjdeme nahoru?“ zeptala se.

„Ne.“ Lékař se otočil a usmál se na ni. Usmíval se nějak často. „To schodiště vede na urologii. Na Listerovo oddělení se tudy taky dostaneš, ale ukážu ti zkratku.“ Zamířil k jedněm dveřím a otevřel je. Sabina ho následovala.

Ke svému velkému překvapení se ocitla venku. Dveře vedly na částečně zastřešenou plochu, kde parkovala auta zásobování. Sabina spatřila vyvýšenou rampu a hromadu připravených krabic. U zdi stála řada kontejnerů, barevně odlišených podle toho, pro jaký odpad byly určeny.

„Promiňte, myslela jsem, že –,“ začala Sabina.

Ale pak ohromeně vytřeštila oči. Lékař se na ni vrhl, a než si uvědomila, co se děje, chytil ji kolem krku. Její první a jediná myšlenka byla, že jde o nějakého šílence, a automaticky zareagovala. Chodila totiž na kurz sebeobrany; rodiče na tom trvali. Okamžitě se prudce otočila, vrazila muži koleno do rozkroku a současně otevřela ústa, aby vykřikla. Naučili ji, že křiku se v podobné situaci bojí útočník ze všeho nejvíc.

Ale muž byl na ni moc rychlý. Právě když chtěla zaječet, přitiskl jí dlaň na ústa. Došlo mu, co chce udělat, jednu ruku jí držel na ústech a druhou paží si ji zezadu přitáhl k sobě. Sabina pochopila, že ho špatně odhadla. Muž měl na sobě bílý plášť, byl v nemocnici, ale samozřejmě to mohl být kdokoli, a ona se zachovala jako idiot, když s ním šla. Nikdy nikam nechoď s cizím člověkem. Kolikrát jí to rodiče opakovali?

V tu chvíli se objevila sanitka a rychle zacouvala na parkoviště. Sabina ucítila příval naděje, který jí dodal novou sílu. Ať už měl útočník v plánu cokoli, vybral si špatné místo. Ta sanitka přijela právě včas. Jenže vzápětí si uvědomila, že muž stojí klidně na místě. Myslela si, že ji pustí a uteče. On ale naopak na sanitku čekal a začal ji táhnout směrem k ní. Sabina viděla, že se zadní dveře sanitky otevřely a vyskočili z ní dva muži. Celá ta věc byla plánovaná! Domluvili se na ni. Věděli, že půjde navštívit otce, a přijeli ji do nemocnice unést.

Nějak se jí podařilo kousnout muže do ruky, kterou jí tiskl na ústa. Falešný lékař zaklel a pustil ji. V tu chvíli se Sabina prudce ohnala loktem a praštila ho do nosu; odletěl dozadu a Sabina byla

najednou volná. Znovu se pokusila vykřiknout, vyvolat poplach, ale to už byli muži ze sanitky u ní. Jeden z nich držel stříbrnou věc, a když ucítila bodnutí do paže, došlo jí, že je to injekční pistole. Zmítala se a kopala, ale energie se z ní vytrácela jako voda z umyvadla. Nohy se jí podlomily, a kdyby ji muži nezachytili, upadla by na zem. Nebyla v bezvědomí. Jasně uvažovala. Věděla, že jí hrozí strašné nebezpečí – větší nebezpečí, než kdy zažila –, ale neměla tušení, proč ji unesli.

Muži odvlekli bezmocnou Sabinu k sanitce a strčili ji dovnitř. Na podlaze ležela matrace, která trochu ztlumila její pád. Pak se dveře zabouchly a Sabina uslyšela, že ji zvenku zamkli. Byla uvězněná v prázdné plechové krabici a kvůli droze, kterou ji omámili, se nedokázala pohnout. Zaplavilo ji zoufalství.

Dvojice mužů vyjela z areálu nemocnice, jako by se nic nestalo. Falešný lékař si sundal bílý plášť a nacpal ho do jednoho kontejneru. Pod ním měl obyčejný oblek a všiml si, že má vpředu na košili krev. Krvácel z nosu, ale nebylo to nic vážného. Až se vrátí do nemocnice, bude prostě vypadat jako jeden z pacientů.

Sanitka se pomalu vzdalovala od budovy. Kdyby se někdo obtěžoval podívat dovnitř, spatřil by, že muž za volantem má na sobě stejné oblečení jako ostatní řidiči sanitek. Liz Pleasurová, která seděla ve svém volkswagenu na parkovišti, si té sanitky všimla. Seděla tam i o půl hodiny později a marně přemítala, kde je Sabina. Ale bude jí ještě chvíli trvat, než jí dojde, že její dcera zmizela.

NEPOCTIVÁ VÝMĚNA

Když Alex v pět hodin odpoledne dorazil na londýnské letiště, měl za sebou dlouhý, únavný den, během kterého po silnicích a vzduchem procestoval tři země. Z Amsterodamu jeli s Jack autobusem do Antverp, ale polední letecký spoj jim uletěl těsně před nosem. Než konečně nastoupili na palubu starého Fokkeru 50, kterému trval let do Anglie celou věčnost, museli tři hodiny čekat na letišti. Alex teď přemítal, jestli tím, že se vyhýbal Damianu Crayovi, neztratil příliš mnoho času. Uběhl celý den. Ale alespoň bylo letiště na správné straně Londýna, kousek od Liverpool Street a kanceláří MI-6.

Alex chtěl předat paměť USB přímo Alanu Bluntovi. Zavolal by mu předem, ale neměl jistotu, zda Blunt telefonát vůbec přijme. Jedno ale věděl určitě. V bezpečí se bude cítit až v okamžiku, kdy se toho zařízení zbaví. Jakmile je předá MI-6, bude si moct oddychnout.

Takový měl plán – jenže jakmile vstoupil do příletové haly, všechno se změnilo. V kavárně seděla žena a četla večerní noviny. Alex zahlédl titulní stranu. Měl pocit, jako by tam byla připravená přímo pro něj. Spatřil snímek Sabiny a nadpis:

Z NEMOCNICE ZMIZELA ŠKOLAČKA

„Tudy," říkala Jack. „Vezmeme si taxík."

„Jack!"

Jack si všimla jeho výrazu a sledovala jeho pohled na titulní stránku novin. Beze slova vešla do jediného obchodu v letištní hale a noviny koupila.

Moc se z nich nedozvěděli – ale v téhle fázi nebylo o čem psát. Patnáctiletá školačka z jižního Londýna jela to ráno navštívit otce do whitchurchské nemocnice. Nedávno byl zraněn při teroristickém výbuchu v jižní Francii. Na jeho oddělení nikdy nedorazila, a místo toho se vypařila do vzduchu. Policie žádá svědky o jakoukoli informaci. Její matka už vystoupila v televizi s prosbou k Sabině, aby se vrátila domů.

„V tom má prsty Cray," prohlásil Alex dutým hlasem. „Unesl ji."

„Panebože, Alexi," hlesla Jack, stejně zoufalá, jako se cítil on. „Udělal to, aby dostal zpátky tu paměť. Mělo nás napadnout…"

„Tohle jsme nemohli v žádném případě předvídat. Jak se vůbec dozvěděl, že je to moje kamarádka?" Alex se na okamžik zamyslel, „Jassen," odpověděl si sám. „Určitě to Crayovi řekl."

„Musíš jít hned za panem Bluntem. To je jediné řešení."

„Ne. Nejdřív chci jet domů."

„Alexi – proč?"

Alex se naposledy podíval na snímek v novinách a potom stránku zmačkal. „Cray mi možná nechal vzkaz," vysvětlil.

Nechal mu vzkaz, ale způsobem, jaký Alex nečekal, Jack vešla do domu jako první, aby se ujistila, že tam na ně nikdo nečíhá. Potom zavolala Alexe. Vypadala sklíčeně, jak tam tak stála mezi dveřmi. „Je to v obýváku," oznámila.

„To" byla zbrusu nová televize s plochou obrazovkou. Někdo byl v domě. Přinesl televizi a nechal ji stát uprostřed místnosti. Nahoře byla upevněna webová kamera; do zásuvky ve zdi se jako had vinul červený kabel. „Dárek od Craye," zamumlala Jack. „Podle mě to není dárek," namítl Alex. Vedle webové kamery leželo dálkové ovládání, Alex je neochotně zvedl. Věděl, že se mu to, co uvidí, nebude líbit, ale nemohl ovladač ignorovat. Zapnul televizi.

Obrazovka zablikala, a když se rozjasnila, Alex se ocitl tváří v tvář Damianu Crayovi. Ani ho to moc nepřekvapilo. Napadlo ho jen, jestli se Cray vrátil do Anglie, nebo jestli vysílá z Amsterodamu. Věděl, že jde o přímý přenos a že webová kamera přenáší jeho vlastní obraz zpátky. Pomalu se posadil před obrazovku. Nedal najevo jedinou emoci.

„Alexi!" Cray vypadal spokojeně, vesele. Hlas měl tak jasný, jako by byl s nimi v místnosti. „Jsem moc rád, že ses konečně vrátil. Čekám, abych si s tebou promluvil."

„Kde je Sabina?" zeptal se Alex.

„Kde je Sabina? Kde je Sabina? Jak rozkošné! Mladá láska!" Obraz se změnil. Alex slyšel, jak Jack zalapala po dechu. V prázdné

místnosti ležela na kavalci Sabina. Vlasy měla rozcuchané, ale jinak vypadala v pořádku. Dívala se do kamery a Alex viděl v jejích očích strach a zmatek.

Pak se na obrazovce znovu objevil Cray. „Neublížili jsme jí… zatím," řekl. „Ale to se může každou chvíli změnit."

„Já vám tu paměť nedám," oznámil mu Alex.

„Vyslechni mě, Alexi." Cray se předklonil, takže se zdálo, že je těsně u obrazovky. „Dnešní mladí lidé jsou tak zbrklí! Měl jsem kvůli tobě velké problémy a výdaje. A věc se má tak, že mi to zařízení *dáš*, protože jestli to neuděláš, tvoje kamarádka zemře, a ty to uvidíš na videu."

„Neposlouchej ho, Alexi!" vykřikla Jack.

„Alex mě *bude* poslouchat a vám radím, abyste mě nepřerušovala!" usmál se Cray. Choval se stejně sebejistě, jako by šlo jen o další televizní interview. „Dokážu si představit, co chceš udělat," pokračoval a opět hovořil k Alexovi. „Chceš jít za svými přáteli z MI-6. A já ti radím, aby sis to dobře rozmyslel."

„Jak víte, že jsme za nimi už nebyli?" zeptala se Jack.

„Upřímně v to doufám," odpověděl Cray. „Protože jsem velice nervózní člověk. Jestli budu mít pocit, že se na mě někdo vyptává, pak tu holku zabiju. Jestli zjistím, že mě někdo sleduje, pak tu holku zabiju. Jestli se na mě podívá nějaký polda na ulici, pak tu holku zabiju. A to ti přísahám, Alexi, jestli mi zítra do deseti dopoledne tu paměť osobně nepřineseš, pak tu holku zabiju."

„Ne!" vzdoroval Alex.

„Mně lhát můžeš, Alexi, ale sobě ne. Nepracuješ pro MI-6. Jsou ti ukradení. Ale ta holka ne. Jestli ji necháš ve štychu, budeš toho litovat do konce života. A s ní to neskončí. Zabiju všechny tvoje přátele. Nepodceňuj mě! Zničím všechno a všechny, co znáš. A pak si přijdu pro tebe. Takže si nic nenalhávej. Ať to máš co nejdřív za sebou. Dej mi, co chci."

Rozhostilo se dlouhé ticho.

„Kde vás najdu?" zeptal se Alex. Při těch slovech měl hořkou pachuť v ústech. Chutnala porážkou.

„V mém domě ve Wiltshiru. Ze stanice Bath si vezmi taxík. Všichni řidiči vědí, kde bydlím."

„Když vám to přivezu…“ Alex se přistihl, že hledá vhodná slova. „Jak mi zaručíte, že ji pak necháte jít? Jak mi zaručíte, že nás oba necháte jít?“

„Přesně tak!“ vložila se do toho opět Jack. „Jak nám zaručíte, že vám můžeme věřit?“

„Jsem britský rytíř!“ prohlásil Cray dotčeně. „Královna mi věří, takže mi musíte věřit taky!“

A obrazovka potemněla.

Alex se otočil k Jack. Tentokrát si nevěděl rady. „Co mám dělat?“ zeptal se.

„Vykašli se na něj, Alexi. Běž za Bluntem.“

„Nemůžu, Jack. Slyšela jsi, co říkal. Zítra do deseti. Do té doby MI-6 nestačí nic udělat, a jestli se o něco pokusí, Cray Sab zabije.“ Zabořil hlavu do dlaní. „To se nesmí stát. Za to, že ji Cray unesl, můžu já. Kdyby se jí něco stalo, nikdy bych si to neodpustil.“

„Ale, Alexi… Orlí úder – ať je to, co je to – ublíží mnohem víc lidem.“

„To nevíme.“

„Myslíš si, že by tohle všechno Cray podnikal, kdyby chtěl vykrást banku?“ Alex mlčel.

„Cray je vrah, Alexi. Mrzí mě, že ti nemůžu víc pomoct, ale rozhodně k němu nesmíš jet.“

Alex o tom uvažoval. Uvažoval dlouho. Dokud má Cray Sabinu, drží v ruce všechny trumfy. Ale možná existuje způsob, jak ji odtud dostat. Znamená to, že se bude muset Crayovi vzdát. Opět se stát jeho vězněm. Ale když bude Sabina volná, Jack se může obrátit na MI-6. A snad – snad – se to Alexovi podaří přežít.

Rychle svůj nápad vysvětlil Jack. Poslouchala – ale čím víc toho slyšela, tím smutněji se tvářila. „Je to strašně nebezpečné, Alexi,“ prohlásila. „Ale mohlo by se to podařit.“

„Nesmíš mu tu paměť dát.“

„Já mu ji nedám, Jack.“

„A jestli to nevyjde?“

Alex pokrčil rameny. „Pak Cray vyhraje a odstartuje Orlí úder.“ Pokusil se usmát, ale nepodařilo se mu to. „Alespoň konečně zjistíme, o co jde.“

Dům stál na kraji bathského údolí, asi dvacet minut jízdy od stanice. Cray měl v jedné věci pravdu. Taxikář věděl, kde ten dům leží, aniž potřeboval mapu nebo adresu – a zatímco auto ujíždělo po soukromé cestě k hlavnímu vchodu, Alex pochopil proč.

Damian Cray bydlel v italském ženském klášteře. V novinách psali, že ho viděl v Umbrii, zamiloval se do něj a nechal ho sem cihlu po cihle přepravit po moři. Budova byla skutečně úchvatná. Vypadalo to, že zabírá většinu okolní půdy, a od zvědavých pohledů ji oddělovala vysoká cihlová zeď medové barvy s minimálně deset metrů vysokou vyřezávanou bránou. Za zdí Alex zahlédl šikmou střechu z pálených tašek a pod ní zdobenou věž se sloupy, klenutými okny a miniaturním cimbuřím. I většina zahrady s tmavozelenými cypřiši a olivovníky pocházela z Itálie. Dokonce ani počasí ničím nepřipomínalo to anglické. Právě vyšlo slunce a obloha byla blankytně modrá. Určitě byl nejteplejší den roku.

Alex taxikáři zaplatil a vystoupil z auta. Měl na sobě světle šedý cyklistický dres s krátkými rukávy. Cestou k bráně si rozepnul zip u krku, aby ho trochu zchladil pofukující větřík. Z otvoru ve zdi visel provaz a Alex za něj zatáhl. Rozcinkal se zvon. Alexe napadlo, že kdysi stejný zvon svolával jeptišky k modlitbám. Připadalo mu nějak bezbožné, že to svaté místo rozebrali a převezu sem jen proto, aby se stalo domovem šílence.

Brána se elektronicky otevřela. Alex vešel dovnitř a ocitl se na nádvoří: na obdélníku dokonale posekaného trávníku, který obklopovaly sochy svatých. Před ním se tyčila kaple ze čtrnáctého století sousedící s obytným domem a obě budovy spolu kupodivu harmonicky ladily. Ve vzduchu cítil vůni citronů. Odněkud z domu vycházela moderní hudba. Alex tu písničku poznal. *Bílé linky*. Cray si přehrával vlastní cédéčko.

Vchod do domu byl otevřený. Protože Alex nikde nikoho neviděl, vstoupil dovnitř. Dveře vedly přímo do prostorné, vzdušné místnosti s nádherným nábytkem a podlahou s čtvercovou dlažbou. Uprostřed stálo koncertní křídlo z růžového dřeva a bílé stěny zdobilo nespočet maleb, středověkých oltářních obrazů. Z šesti oken

byl výhled na terasu se zahradou. Od stropu na podlahu visely bílé mušelínové závěsy a lehce se vzdouvaly v průvanu.

Damian Cray seděl na ozdobně vyřezávané židli a na klíně mu ležel bílý pudlík. Když Alex vešel dovnitř, Cray zvedl hlavu. „Ach, tady jsi, Alexi," řekl a pohladil psa. „Tohle je Bublina. Není nádherná?"

„Kde je Sabina?" zeptal se Alex.

Cray se zamračil. „Na takovéhle chování nejsem zvyklý," odpověděl. „Obzvlášť ne ve vlastním domě."

„Kde je?"

„Tak dobře!" Hněv z něho vyprchal. Pomalu vstal a pes mu seskočil z klína a vyběhl z místnosti. Došel ke stolu a stiskl tlačítko. O pár vteřin později se dveře otevřely a do místnosti vešel Jassen Gregorovič. Přivedl s sebou Sabinu. Když spatřila Alexe, vykulila oči, ale mluvit nemohla. Ruce měla svázané a přes ústa se jí táhl pruh lepicí pásky, Jassen ji přiměl, aby se posadila na židli, a postavil se za ni. Na Alexe se ani jednou nepodíval.

„Vidíš, Alexi, tady je," řekl Cray. „Má možná pár škrábanců, ale jinak je v pořádku."

„Proč jste ji svázali?" chtěl vědět Alex. „Proč jí nedovolíte mluvit?"

„Protože mi řekla moc ošklivé věci," vysvětlil Cray. „Taky se mě snažila napadnout. Upřímně řečeno, na mladou dámu se chovala velice nevhodně." Zamračil se. „A teď – určitě pro mě něco máš."

Téhle chvíle se Alex obával. Měl plán. Když jel vlakem z Londýna do Bathu, v taxíku, a dokonce i když kráčel k domu, byl přesvědčený, že ten plán vyjde. Teď, tváří v tvář Damianu Crayovi, si tím zničehonic nebyl tak jistý.

Sáhl do kapsy a vytáhl z ní paměť USB. Stříbrné pouzdro mělo víčko, a když je otevřel, objevila se pod ním spleť obvodů. Alex k pouzdru připevnil barevnou tubu, jejíž otvor směřoval dovnitř. Zvedl paměť tak, aby Cray tubu viděl.

„Co to je?" zeptal se Cray.

„To je vteřinové lepidlo," odpověděl Alex. „Nevím, co v tom vašem vzácném zařízení je, ale pochybuju, že bude fungovat, jestli

ho tím lepidlem potřísním. Stačí, abych tubu zmáčkl, a můžete na Orlí úder zapomenout. Navždycky!“

„Náš malý génius!“ zachichotal se Cray. „Ale pořád nechápu, co tím sleduješ.“

„To je jednoduché,“ prohlásil Alex. „Pustíte Sabinu a ona odsud odejde. Půjde do hospody nebo nějakého domu a zatelefonuje mi sem. Jakmile budu vědět, že je v bezpečí, tak vám tu paměť dám.“

Alex lhal. Jakmile Sabina odejde, stejně tubu stiskne. Vmáčkne do paměti USB lepidlo, které téměř okamžitě ztvrdne. Byl si naprosto jistý, že tím vyřadí zařízení z provozu. Neměl nejmenší výčitky svědomí, že Craye podrazí. Naplánoval si to tak. Nechtěl myslet na to, co se pak stane s ním, ale na tom teď nezáleželo. Sabina bude volná. A jakmile se to Jack dozví, začne jednat. Zavolá na MI-6. A Alex bude muset nějak zůstat naživu, dokud nepřijdou.

„To byl tvůj nápad?“ zeptal se Cray. Alex neodpověděl, a tak pokračoval. „Je to velice chytré. Velice mazané. Ale otázka zní…“ Zvedl oba ukazováky. „Vyjde to?“

„Myslím to vážně.“ Alex zvedl paměť USB. „Pusťte ji.“

„Ale co když půjde rovnou na policii?“

„Nepůjde.“

Sabina se snažila přes pásku nesouhlasně vykřiknout. Alex se zhluboka nadechl.

„Pořád ještě budete mít mě,“ vysvětlil. „Jestli Sabina půjde na policii, můžete si se mnou dělat, co chcete. Takže to neudělá. Navíc netuší, co máte v plánu. Nemůže nic podniknout.“

Cray zavrtěl hlavou. „Je mi líto,“ prohodil.

„Cože?“

„Nedohodneme se!“

„To myslíte vážně?“ Alex sevřel v ruce tubu s lepidlem.

„Naprosto.“

„A co Orlí úder?“

„A co tvoje přítelkyně?“ Na stole ležely velké nůžky na maso. Než stačil Alex něco říct, Cray je zvedl a hodil je Jassenovi. Sabina se začala zuřivě zmítat, ale Rus ji pevně držel. „Špatně jsi mě odhadl, Alexi,“ pokračoval Cray. „Jsi statečný kluk. Udělal bys skoro všechno, abys tu holku dostal na svobodu. Jenže já udělám cokoli,

aby tady zůstala. A jsem zvědavý, jak daleko budu muset zajít, než se rozhodneš, že bys mi měl tu paměť dát. Bude stačit jeden prst? Dva?“

Jassen rozevřel nůžky. Sabina náhle ztichla, znehybněla a upřela na Alexe prosebný pohled.

„Ne!“ vykřikl Alex. Zaplavila ho vlna zoufalství a pochopil, že Cray vyhrál. Spoléhal přinejmenším na to, že odsud Sabinu dostane. Ale nevyšlo to. Cray spatřil v jeho očích porážku. „Dej mi to!“ přikázal.

„Ne.“

„Začněte malíčkem, Jassene. Potom budeme postupně pokračovat až k palci.“ Sabině se nahrnuly slzy do očí. Nedokázala zamaskovat zděšení. Alexovi se sevřel žaludek. Po těle pod tričkem mu tekly čůrky potu. Nemohl nic dělat. Teď litoval, že neposlechl Jack. Litoval, že sem kdy chodil.

Hodil paměť na stůl.

Cray zařízení zvedl.

„No, tím se to vyřešilo,“ prohlásil s úsměvem. „A teď, co kdybychom na celé tohle nedorozumění zapomněli a dali si šálek čaje?“

ŠÍLENSTVÍ A SUŠENKY

Čaj se podával na trávníku – ale ten trávník byl velký jako pole a nacházel se v parku, jaký Alex ještě nikdy neviděl. Cray si na anglickém venkově vybudoval pohádkovou říši s desítkami jezírek, fontán, miniaturních svatyní a jeskyní. Byla tu růžová zahrada a zahrada soch, zahrada, kde kvedy pouze bílé květiny, a další osázená výhradně bylinkami tak, že připomínaly dílky na ciferníku. A všude kolem se tyčily napodobeniny staveb, které Alex znal. Eiffelovka, římské Koloseum, Tádž Mahal, londýnská Tower: každá přesně stokrát menší než originál a všechny promíchané jako pohlednice roztroušené na podlaze. Byl to park muže, který chtěl ovládnout svět, ale nemohl, a tak si ho přizpůsobil vlastnímu měřítku.

„Co si o tom myslíš?“ zeptal se Cray Alexe, když si k němu sedl ke stolu.

„Některé zahrady vypadají šíleně,“ odpověděl Alex klidně, „ale něco takhle šíleného jsem nikdy neviděl.“

Cray se usmál.

Seděli na vyvýšené terase před domem: Cray, Alex, Jassen, muž jménem Henryk a Sabina. Jakmile jí rozvázali ruce a sundali lepicí pásku z úst, rozběhla se k Alexovi a objala ho kolem krku.

„Moc mě to mrzí,“ zašeptala. „Měla jsem ti věřit.“

To bylo všechno, co řekla. Od té doby mlčela a byla bledá jako stěna. Alex věděl, že má strach. A pro Sabinu bylo typické, že ho nechtěla dát najevo.

„No, vypadáme jako šťastná rodinka,“ poznamenal Cray. Ukázal na muže se stříbrnými vlasy a podobaným obličejem. Alex si teď, když seděl kousek od něho, všiml, že je skutečně velice ošklivý. Jeho oči za silnými brýlemi byly lehce zanícené. Na sobě měl džínovou košili, která mu byla příliš těsná a obepínala mu panděro.

„Henryka asi ještě neznáš,“ dodal Cray.

„Ani nemám chuť ho poznat,“ odsekl Alex.

„Musíš umět prohrávat, Alexi. Henryk je pro mě nesmírně cenný. Umí řídit tryskové letadlo.“

Tryskové letadlo. Další dílek skládačky.

„Kam s vámi poletí?“ zeptal se Alex. „Doufám, že někam hodně daleko.“

Cray se pousmál. „K tomu se hned dostaneme. Zatím, co si dáte? Je to Earl Grey. Doufám, že ho máte rádi. A nabídněte si sušenky.“

Cray nalil pět šálků čaje a postavil konvici na stůl. Jassen dosud nepromluvil. Alex měl pocit, že Rus není ve své kůži. A pak si všiml další zvláštní věci. Vždycky Jassena považoval za svého největšího nepřítele, ale když tam tak seděl, připadal mu téměř bezvýznamný. Celé to bylo pouze o Damianu Crayovi.

„Do odletu nám zbývá jedna hodina,“ oznámil Cray. „A tak mě napadlo, že bych ti mohl o sobě něco říct. Alespoň nám rychleji uběhne čas.“

„Nezajímáte mě,“ odpověděl Alex.

Cray se usmál ještě o něco míň. „Tomu nevěřím. Připadalo mi, že tě zajímám už dlouhou dobu.“

„Pokusil jste se zabít mého otce,“ pronesla Sabina.

Když Cray uslyšel její hlas, překvapeně se otočil.

„Ano, máš pravdu,“ připustil. „A když zavřeš pusu, vysvětlím ti proč.“

Odmlčel se. Kolem záhonu s levandulí poletovali dva motýli.

„Měl jsem nesmírně zajímavý a výjimečný život,“ začal Cray. „Moji rodiče byli bohatí. Dalo by se říct, že pohádkově bohatí. Ale ne pohádkoví. Otec podnikal, a popravdě řečeno, byl velice nudný. Moje matka nepracovala; ani ji jsem neměl rád. Byl jsem jedináček a přirozeně mě přišerně rozmazlovali. Někdy mě napadá, že jsem byl v osmi letech bohatší, než bude většina lidí za celý život!“

„Opravdu to musíme poslouchat?“ zeptal se Alex.

„Jestli mě ještě jednou přerušíš, požádám Jassena, aby přinesl nůžky,“ varoval ho Cray. Po chvilce pokračoval. „Když mi bylo třináct, poprvé jsem se s rodiči vážně pohádal. Poslali mě na Královskou akademii v Londýně. Byl jsem totiž výjimečně talentovaný zpěvák. Jenže potíž byla v tom, že jsem tu školu nenáviděl. Bach, Beethoven, Mozart, Verdi. Byl jsem teenager, proboha! Chtěl jsem se stát Elvisem Presleym; chtěl jsem hrát ve skupině; chtěl jsem být slavný!

Když jsem to otci řekl, strašně se rozčílil. Vším, co bylo populární, hluboce opovrhoval. Měl pocit, že jsem ho zklamal, a matka s ním bohužel souhlasila. Oba si představovali, že jednou budu zpívat operu v Covent Garden nebo dělat něco podobně příšerného. Nechtěli, abych z Akademie odešel. Vlastně mi to zakázali – a já nevím, co by se stalo, kdyby nezahynuli při té podivné autonehodě. Spadlo na ně totiž auto. Nemůžu říct, že by mě to moc mrzelo, i když jsem to samozřejmě musel předstírat. Ale víš, co jsem si myslel? Myslel jsem si, že Bůh stojí na mé straně. Chce, abych měl úspěch, a tak se mi rozhodl pomoct."

Alex se podíval na Sabinu, aby zjistil, jak celou situaci snáší. Seděla strnule na židli a šálek čaje ignorovala. Byla bílá jako stěna. Ale stále se ovládala. Nedávala nic najevo.

„Nicméně jsem byl rád, že mi rodiče konečně nestojí v cestě," pokračoval Cray, „a dokonce ještě radši, že jsem zdědil jejich peníze. Když mi bylo jednadvacet, koupil jsem si byt v Londýně – vlastně to byla spíš střešní nástavba – a založil jsem vlastní skupinu. Jmenovali jsme se Prásk! Zbytek příběhu jistě znáš. O pět let později jsem se vydal na sólovou dráhu a brzy jsem se stal nejslavnějším zpěvákem na světě. A tehdy jsem začal o světě, ve kterém žiju, přemýšlet.

Chtěl jsem pomáhat lidem. Celý svůj život jsem chtěl pomáhat lidem. Podle toho, jak se na mě díváš, Alexi, si asi myslíš, že jsem nějaká zrůda. Ale nejsem. Věnoval jsem miliony liber na charitu. Miliony a miliony. A pro případ, že bys na to zapomněl, bych ti měl asi připomenout, že mě královna povýšila do šlechtického stavu. Jsem vlastně sir Damian Cray, i když ten titul nepoužívám, protože nejsem snob. Mimochodem, královna je nesmírně milá dáma. Víš, kolik peněz vydělal jen můj vánoční singl *Něco pro děti*? Tolik, že by se za ně najedli obyvatelé celé země!

Ale potíž je v tom, že člověku někdy sláva a bohatství nestačí. A tak jsem chtěl změnit svět – ale co jsem měl dělat, když mě lidé nevnímali? Vezmi si třeba případ Milburnova institutu v Bristolu. Tahle laboratoř pracovala pro nespočet kosmetických firem a já zjistil, že testují mnoho výrobků na zvířatech. Jsem přesvědčený, že v tomhle se shodneme, Alexi. Pokusil jsem se jim v tom zabránit. Celý rok jsem proti nim vedl kampaň. Na petici jsme sehnali dvacet

tisíc podpisů, ale Milburnův institut fungoval vesele dál. Takže nakonec – znal jsem mnoho lidí a měl jsem samozřejmě spoustu peněz – jsem si zničehonic uvědomil, že nejlepší bude, když nechám profesora Milburna zavraždit. A to jsem taky udělal. O půl roku později institut zavřeli a tím to skončilo. Zvířata se už nemusela ničeho bát.“

Cray zakroužil rukou nad talířem se sušenkami a jednu si vzal. Očividně byl sám na sebe pyšný.

„Během následujících let jsem dal zabít mnoho lidí,“ pokračoval. „Například několik velice otravných chlápků, kteří káceli deštné pralesy v Brazílii. Pořád tam leží… metr a půl pod zemí. Pak přišla na řadu loď plná japonských rybářů, kteří mě taky ignorovali. Nechal jsem je nacpat do vlastního mrazáku. To je naučí, aby nelovili vzácné velryby! A potom jsem si posvítil na jednu společnost v Yorkshiru, která prodávala našlápne miny. *Ani trochu* jsem ji neměl rád. A tak jsem zařídil, aby při firemním kurzu v Lake District zmizela celá správní rada, a tím se prodej zastavil!

Svého času jsem musel dělat strašné věci, opravdu musel.“ Otočil se na Sabinu. „Mrzelo mě, že jsem musel nechat odstranit tvého otce, ale kdyby mě nešpehoval, neudělal bych to. Jistě chápeš, že jsem mu nemohl dovolit, aby mi překazil plány.“

Sabina se napjala a Alex věděl, že se musí ovládat, aby se na Craye nevrhla. Jenže hned vedle ní seděl Jassen, a ten by jí v tom stejně zabránil.

Cray pokračoval. „Žijeme v strašném světě, a jestli ho chceš změnit, musíš někdy volit krajní prostředky. A o tom to je. Jsem nesmírně pyšný, že jsem pomohl tolika lidem a v tolika různých záležitostech. Protože pomoc lidem – charita – je smyslem mého života.“ Odmlčel se a snědl sušenku, kterou si před chvílí vzal. Alex se přinutil napít trošky voňavého čaje. Ta chuť mu byla odporná, ale měl sucho v krku. „Mám několik otázek,“ ozval se.

„Prosím, klidně se ptej.“

„První je pro Jassena Gregoroviče,“ začal a otočil se k Rusovi. „Proč pro toho šílence pracujete?“ Alex čekal, že ho Cray udeří, ale to ho neodradilo. Poznal totiž, že Rus s názory svého zaměstnavatele

nesouhlasí. Tvářil se stísněně, rozpačitě. Mohlo by se hodit, kdyby se mu mezi ně podařilo vrazit klín.

Cray se zamračil, ale zachoval klid. Pokynul Jassenovi, aby odpověděl.

„Platí mě," řekl Jassen prostě.

„Doufám, že tvoje druhá otázka bude zajímavější," zavrčel Cray.

„Ano. Snažíte se mě přesvědčit, že všechno, co jste udělal, bylo pro dobrou věc. Připadá vám správné zabíjet lidi, když to přináší výsledky. Já s vámi nesouhlasím. Mnoho lidí pracuje pro charitu, mnoho lidí chce změnit svět. Ale nechovají se jako vy."

„Čekám…" vyštěkl Cray.

„Dobře. Tohle je moje otázka. Co je Orlí úder? Opravdu mi chcete tvrdit, že je to plán, jak zlepšit svět?"

Cray se tiše rozesmál. Chvilku vypadal jako ten ďábelský školák, jakým kdysi byl, když se radoval ze smrti svých rodičů. „Ano," přitakal. „Přesně tak to je. Někdy bývají géniové nepochopeni. Ty mě nechápeš a nechápe mě ani tvoje kamarádka. Ale já chci opravdu změnit svět. O nic jiného mi nikdy nešlo. A měl jsem obrovské štěstí, protože mi to umožnila moje hudba. V jednadvacátém století mají populární umělci mnohem větší vliv než politici nebo státníci. Jsem jediný, kdo si toho kdy všiml."

Cray si vzal další sušenku.

„Můžu se tě na něco zeptat, Alexi? Co je podle tebe v současné době největší zlo na téhle planetě?"

„Počítáte do toho i sebe?" zeptal se Alex.

Cray se zamračil. „Nedráždi mě, ano?" varoval ho.

„Nevím," odpověděl Alex. „Řekněte mi to vy."

„Drogy!" Cray to slovo vyplivl, jako by to bylo naprosto jasné. „Drogy způsobují víc neštěstí a zkázy než cokoli jiného. Drogy zabíjejí víc lidí než války nebo terorismus. Víš, že hlavní příčinou zločinu v západní společnosti jsou drogy? Na ulici žijí děti, které berou heroin a kokain, a ty děti kradou, aby si ho mohly koupit. Jenže ony nejsou kriminálníci; jsou to oběti. Můžou za to drogy."

„Mluvili jsme o tom ve škole," utrousil Alex otráveně. To poslední, co teď potřeboval, byla nějaká přednáška.

„Celý svůj život bojuju proti drogám," pokračoval Cray. „Dělal jsem pro vládu protidrogové kampaně. Investoval jsem miliony liber do výstavby léčebných center. Psal jsem písničky. Určitě jsi slyšel *Bílé linky*…"

Zavřel oči, chvilku si tiše broukal a pak zazpíval:

„Jed, jed, jed!
Postavme mu hráz!
Kdy už bude klid?
Proč neví nikdo z nás,
jak ho zastavit?"

Odmlčel se.

„Ale já vím, jak ho zastavit," dodal prostě. „Přišel jsem na to. A o tom je Orlí úder. Jde o svět bez drog. Copak o tom všichni nesní, Alexi? Nestojí to za pár obětí? Přemýšlej o tom! Vyřešení kriminality související s drogami. A já to dokážu zařídit."

„Jak?" Alex se té odpovědi skoro bál.

„Je to snadné. Vlády nic nedělají. Policie nic nedělá. Dealery nedokáže nikdo zastavit. A tak se člověk musí soustředit na zdroje. Musí přemýšlet, odkud ty drogy pocházejí. Odkud? Rád ti to povím…

Každý rok putují z Afghánistánu do světa stovky a stovky tun heroinu – především z provincií Nangarhár a Helmand. Víš, že jeho produkce se od porážky Talibanu zvýšila o čtrnáct set procent? Tolik pokud jde o tuhle válku! Vedle Afghánistánu tu máme Barmu a zlatý trojúhelník s asi stem tisíc hektarů země, na nichž se pěstují plodiny sloužící k výrobě opia a heroinu. Barmské vládě je to jedno. Všem je to jedno. A nesmíme zapomenout na Pákistán, který díky rafinériím v Khyberské oblasti a podél hranic vyváží sto padesát pět tun opia ročně.

Na opačné straně polokoule máme Kolumbii. Je největším producentem a distributorem kokainu, ale dodává na světový trh také heroin a marihuanu. Obchod s drogami má obrat tri miliardy dolarů ročně, Alexi. Osmdesát tun kokainu každých dvanáct měsíců. Sedm tun heroinu. Většina končí v ulicích amerických měst. Na středních školách. A počet narkomanů a zločinců neustále roste.

Ale to je jen malá část celkového obrázku.“ Cray zvedl ruku a začal na prstech vypočítávat další země. „V Albánii jsou rafinérie. V Thajsku pašerácké stezky. V Peru koková pole. V Egyptě opiové plantáže. Z Číny se vyváží efedrin, chemikálie používaná k výrobě heroinu. Jedny z největších trhů s drogami na světě existují v Taškentu, v Uzbekistánu.

To jsou nejvýznamnější ohniska světového drogového problému. Tam potíže začínají. To jsou mé terče.“

„Terče…“ opakoval Alex šeptem.

Damian Cray sáhl do kapsy a vytáhl z ní paměť USB. Jassen náhle zpozorněl. Alex věděl, že má zbraň a že ji použije, jakmile se pohne.

„I když bych ti to neměl říkat,“ pokračoval Cray, „tohle je vlastně klíč, který odemkne jeden z nejsložitějších bezpečnostních systémů na světě. Originální kód vytvořila Národní bezpečnostní agentura a má ho u sebe prezident Spojených států. Můj přítel, zesnulý Charlie Roper, byl vysokým důstojníkem NSA a díky jeho odborným znalostem a přístupu k informacím jsem si mohl vyrobit duplikát. I tak to bylo nesmírně obtížné. Nemáš tušení, jak výkonné počítače jsme potřebovali, abychom tenhle druhý klíč vyrobili.“

„Gameslayer…“ hlesl Alex.

„Ano. To byla dokonalá zástěrka. Špičkoví odborníci; špičková technologie. Závod s takovým počítačovým vybavením, jaké jsem potřeboval. A ve skutečnosti to bylo kvůli tomuhle!“

Zvedl do vzduchu kovové pouzdro.

„Tenhle klíč mi otevře cestu ke dvěma a půl tisíci jaderných raket. Jde o americké rakety, které jsou ve stavu pohotovosti – to znamená, že mohou být okamžitě odpáleny. Mám v plánu proniknout do systému NSA a dvacet pět z nich poslat na místa po celé zeměkouli, která jsem pečlivě vybral.“

Cray se smutně usmál.

„Člověk si ani nedokáže představit, jakou zkázu těch pětadvacet raket, každá o hmotnosti sto tun, způsobí, když ve stejnou dobu vybuchnou. Jižní Amerika, Střední Amerika, Asie, Afrika… bolest pocítí téměř každý světadíl. A bude to skutečně bolet, Alexi. To vím naprosto jistě.

Ale vymažu z povrchu planety pole s mákem. Farmy a továrny. Rafinérie, pašerácké stezky i drogové trhy. Přestanou existovat dodavatelé drog, protože zničím jejich zdroje. Samozřejmě, zemřou při tom miliony lidí. Ale další miliony budou zachráněny.

To je Orlí úder, Alexi. Začátek nového zlatého věku. Den, kdy se lidstvo spojí a bude se radovat z lepšího světa.

Ten den právě nastal. Můj čas konečně přišel.“

ORLÍ ÚDER

Jassen odvedl Alexe se Sabinou do nějaké suterénní místnosti. Dveře se zavřely a oni náhle zůstali sami.

Alex Sabině naznačil, aby nemluvila, a pak místnost rychle prozkoumal. Dveře byly z pevného dubového dřeva, zamčené zvenčí a pravděpodobně ještě opatřené zástrčkou. Vysoko ve zdi se nacházelo jediné čtvercové okno, ale bylo zamřížované a tak malé, že by se jím stejně nedokázali protáhnout. Ven neviděli. Místnost se zřejmě kdysi používala k uskladnění vína; stěny měla holé a neobílené, podlahu cementovou a až na pár polic v ní nebyl žádný nábytek. Ze stropu visela obnažená žárovka. Alex hledal ukryté štěnice. Pochyboval, že by je Cray odposlouchával, ale stejně chtěl mít jistotu, že je nikdo nešpehuje.

Teprve když prozkoumal každičký centimetr místnosti, otočil se k Sabině. Působila obdivuhodně klidně. Vzpomněl si, jaké hrůzy nedávno prožila. Unesli ji a uvěznili – svázali jí ruce a přelepili ústa páskou. Stála tváří v tvář muži, který si objednal vraždu jejího otce, a slyšela ho, jak líčí svou šílenou myšlenku o zničení poloviny světa. A teď ji znovu zamkli a bylo téměř jisté, že ani ona, ani Alex odsud živí nevyjdou. Sabina měla být vyděšená k smrti, ale místo toho mlčky čekala, než Alex ukončí prohlídku místnosti, a dívala se na něj, jako by ho viděla poprvé v životě. „Všechno v pořádku?“ zeptal se konečně. „Alexi…“ Emoce ji zradily, teprve když se pokusila promluvit. Nadechla se a snažila se ovládnout. „Nemůžu uvěřit tomu, co se s náma děje,“ hlesla.

„Já vím. Moc mě mrzí, že k tomu došlo.“ Alex nevěděl, co má říct. „Kdy tě dostali?“ zeptal se. „V nemocnici. Byli tři.“

„Ublížili ti?“

„Vyděsili mě. A píchli mi nějakou injekci.“ Zamračila se. „Bože – Damian Cray je takovej hajzl! A nikdy jsem si neuvědomila, že je tak – mrňavej!“ Tomu se Alex navzdory všemu usmál. Sabina se nezměnila. Ale ona zůstala vážná. „Jakmile jsem ho uviděla, vzpomněla jsem si na tebe. Pochopila jsem, žes mi celou dobu říkal pravdu, a bylo mi strašně, že jsem ti nevěřila.“ Odmlčela se. „Jsi opravdu to, co jsi říkal. Špion!“

„Tak úplně ne…“

„Ví MI-6, že jsi tady?“

„Ne.“

„Ale určitě máš nějaký šikovný věcičky. Říkal jsi, že ti vždycky nějaký dají. Nedostal jsi od nich třeba výbušný tkaničky do bot, prostě něco, co nám odsud pomůže ven?“

„Nic nemám. MT6 ani neví, že jsem tady. Po tom, co se stalo v bance – na Liverpool Street –, jsem se tak trochu vydal za Crayem na vlastní pěst. Děsně mě naštvalo, jak tě oklamali a jak o mně lhali. Choval jsem se jako idiot. Chci říct, měl jsem tu paměť… a vrátil jsem ji Crayovi!“

Sabina pochopila. „Přišel jsi sem, abys mě zachránil,“ zašeptala.

„Ale nezachránil!“

„Po tom, jak jsem se k tobě chovala, ses na mě měl vykašlat.“

„Já nevím, Sab. Myslel jsem, že to vyřeším. Doufal jsem, že tě pustí a všechno dobře dopadne. Nenapadlo mě…“ Alex kopl do dveří. Byly tvrdé jako skála. „Musíme je zastavit,“ prohlásil. „Musíme něco udělat.“

„Možná Cray blufuje,“ poznamenala Sabina. „Uvažuj. Tvrdil, že odpálí dvacet pět raket. Amerických raket. Ale jsou řízený z Bílýho domu. Může je odpálit jenom prezident. Všichni to vědí. Tak jak to chce Cray udělat? Odletí do Washingtonu a pokusí se vloupat dovnitř?“

„Kéž bys měla pravdu.“ Alex potřásl hlavou. „Ale Cray si umí poradit. Tu věc plánuje už dlouhý léta a investoval do ní miliony liber. Najal si Jassena Gregoroviče, aby pro něj pracoval. Musí vědět něco, co my nevíme.“

Přistoupil k ní a chtěl ji obejmout, ale místo toho se před ní rozpačitě zastavil. „Hele,“ prohodil. „Asi ti to bude připadat přitažený za vlasy a dobře víš, že bych ti nikdy neříkal, co máš dělat. Ale věc se má tak, že jsem v podobný situaci už jednou byl…“

„Cože? Copak tě věznil šílenec, kterej chce zničit svět?“

„Jo, tak nějak.“ Alex si povzdychl. „Strejda se ze mě odmala snažil udělat špiona. Nikdy jsem si to neuvědomil. A to, co jsem ti řekl, je pravda. Donutili mě k výcviku se SAS. V každým případě… dokážu si poradit. A možná přece jen budeme mít příležitost se

Crayovi pomstít. Ale jestli k tomu dojde, musíš nechat všechno na mně. Musíš udělat, co ti řeknu. Bez dohadování…“

„Na to zapomeň!“ Sabina zavrtěla hlavou. „Poslechnu tě na slovo. Jenže Cray se pokusil zabít mýho tátu. Takže jestli někde uvidím ležet kuchyňskej nůž, vrazím mu ho – vždyť víš kam…“

„Třeba je už pozdě,“ poznamenal Alex zachmuřeně. „Cray nás tady možná nechal. Klidně už mohl odjet.“

„Podle mě ne. Myslím, že tě potřebuje, i když nevím proč. Možná proto, žes ho málem porazil.“

„Jsem rád, že jsi tady se mnou,“ přiznal Alex.

Sabina se na něj vážně podívala. „Já nejsem ráda.“

O deset minut později se otevřely dveře, v nich se objevil Jassen Gregorovič a v ruce držel dvě bílé kombinézy s červeným označením – sériovým číslem – na rukávu. „Oblečte si je,“ nařídil jim. „Proč?“ zeptal se Alex.

„Cray to chce. Letíte s námi. Udělejte, co jsem vám řekl.“ Alex stále váhal. „Co to je?“ zeptal se. Ty kombinézy, které si měli obléknout, mu byly něčím nepříjemně povědomé.

„Jsou z polyamidu,“ vysvětlil Jassen. To slovo Alexovi nic neříkalo. „Tenhle materiál se používá při biochemické válce,“ dodal. „A teď si je oblečte.“

Alex, stále vyděšenější, si oblékl kombinézu a Sabina udělala totéž. Kombinézy je kompletně zahalovaly a měly kapuci. Alexovi došlo, že když si je oblečou, budou vypadat naprosto stejně, a navíc nikdo nepozná, že jsou v nich školáci.

„A teď pojďte se mnou,“ poručil jim Jassen.

Doprovodil je na nádvoří, kde na trávě parkovaly tri dopravní prostředky: džíp a dva kryté nákladní vozy, oba bíle natřené a se stejným červeným označením, jaké bylo na kombinézách. Po trávníku se pohybovalo asi dvacet mužů, všichni v protichemických oblecích. Henryk, holandský pilot, seděl vzadu v džípu a nervózně si leštil brýle. Vedle něho stál Damian Cray a něco mu povídal, ale když spatřil Alexe, okamžitě se odmlčel a zamířil k němu. Překypoval vzrušením, měl svižný krok a oči mu zářily víc než obvykle.

„Tady jste!“ vykřikl, jako by vítal Alexe na večírku. „Báječné! Rozhodl jsem se, že pojedete se mnou. Pan Gregorovič se mi to snažil rozmluvit, ale Rusové už jsou takoví. Nemají smysl pro humor. Kdyby totiž nebylo tebe, Alexi, nemohl bych Orlí úder provést. Tys mi tu paměť přinesl, a tak za odměnu uvidíš, jak ji použiju.“

„Radši bych se díval na to, jak vás zatknou a pošlou do vězení v Broadmooru,“ odsekl Alex.

Cray se krátce zasmál. „To se mi na tobě líbí!“ prohlásil. „Ta tvoje neskutečná drzost. Ale musím tě varovat, Jassen tě bude hlídat jako ostříž. Nebo bych měl spíš říct jako orel. Jestli se o něco pokusíš, jestli třebas jen bez dovolení mrkneš, zastřelí tvoji kamarádku. A pak zastřelí tebe. Jasné?“

„Kam jedeme?“ zeptal se Alex.

„Do Londýna. Za dvě hodinky jsme tam. Ty a Sabina pojedete prvním nákladákem s Jassenem. Mimochodem, Orlí úder právě začal. Všechno běží podle plánu. Myslím, že se ti to bude líbit.“

Potom se k nim otočil zády a došel k džípu. O pár minut později konvoj vyrazil, projel bránou a zamířil po příjezdové cestě k hlavní silnici. Alex se Sabinou seděli vedle sebe na úzké dřevěné lavici. Na korbě s nimi jelo šest mužů; všichni drželi automatickou pušku a na sobě měli bílou kombinézu. Alexovi připadalo, že jednoho z nich zahlédl v areálu na amsterodamském předměstí. Ten typ rozhodně znal. Bledá pleť, zplihlé vlasy, tmavé, prázdné oči. Jassen seděl naproti nim. Také on měl na sobě protichemický oblek. Mlčky zíral na Alexe a na tváři měl nečitelný výraz.

Cesta do Londýna jim trvala dvě hodiny. Alex se tu a tam podíval na Sabinu; jednou jeho pohled zachytila a nervózně se na něj usmála. Do takového světa nepatřila. Muži, samopaly, protichemické obleky… všechno tohle bylo součástí ošklivé noční můry, která přišla jako blesk z čistého nebe a stále nedávala smysl – a vypadalo to, že jen tak neskončí. Alex byl také vyvedený z konceptu. Ty kombinézy naznačovaly strašlivou možnost. Copak má Cray biochemické zbraně? Hodlá je použít?

Konečně sjeli z dálnice. Když se Alex podíval zpod plachty ven a spatřil směrovku LETIŠTĚ HEATHROW, okamžitě, aniž mu to

někdo řekl, pochopil, že to je skutečný cíl jejich cesty. Vzpomněl si na letadlo, které viděl v areálu. A na to, co mu Cray řekl v parku. *Henryk je pro mě nesmírně cenný. Umí řídit tryskové letadlo*. Letiště s tím vším souviselo, ale Alex pořád spoustě věcí nerozuměl. Prezident Spojených států. Jaderné rakety. Už samotný název operace – Orlí úder. Zlobil se na sebe. Měl to přímo před očima. Obraz pomalu získával pevnější obrysy, ale pořád byl rozmazaný, neúplný.

Zastavili. Nikdo se nepohnul. Potom Jassen poprvé za celou dobu promluvil: „Ven!“ Jediné slovo.

Alex vystoupil jako první a pak pomohl dolů Sabině. Dotek její ruky byl příjemný. Nad hlavou uslyšel hlasitý řev, a když se podíval nahoru, spatřil přistávat letadlo. Nacházeli se na střeše několikapodlažního opuštěného parkoviště – vybudoval je sir Arthur Lunt, Crayův otec. Stálo na kraji letiště Heathrow, hned vedle hlavní silnice. Jediné auto na střeše kromě toho jejich byl vyhořelý vrak. Na zemi se povalovaly sutiny a staré zrezivělé barely na benzín. Alex si nedokázal vysvětlit, proč přijeli právě sem. Cray čekal na znamení. Něco se bude dít. Ale co?

Alex se podíval na hodinky. Bylo přesně půl třetí. Cray je přivolal k sobě. Přijel s Henrykem v džípu a Alex si teď všiml, že mají na zadním sedadle vysílačku. Henryk otočil číselníkem a ozvalo se hlasité zakvílení. Cray z toho dělal šou. Vysílačka byla připojená k reproduktoru, aby všichni slyšeli. „Za chvilku to začne,“ oznámil Cray a zachichotal se.

„Přesně podle plánu!“

Alex zvedl hlavu. K letišti se blížilo další letadlo. Bylo ještě moc daleko a vysoko, aby je viděl zřetelně, ale i tak poznal jeho tvar. Najednou z reproduktoru v džípu zapraskal hlas.

„Pozor, řídicí věži. Tady let Millennium Air 118 z Amsterodamu. Máme problém.“

Hlas mluvil anglicky, ale se silným holandským přízvukem. Následovalo ticho, prázdné syčení, a pak ženský hlas odpověděl: „Slyším vás, MA 118. Jaký máte problém? Přepínám.“

„May Day! May Day!“ Hlas z letadla náhle zesílil. „Tady let MA 118. Máme na palubě požár. Žádáme o povolení k okamžitému přistání.“

Další ticho. Alex si představoval zmatek v řídicí věži na Heathrow. Ale když žena opět promluvila, hlas měla profesionální a klidný. „Slyším vaše May Day. Máme vás na radaru. Změňte kurz na 0-90. Sestupte o tři tisíce stop.“

„Řídicí věži.“ Ve vysílačce opět zapraskalo. „Tady kapitán Schroeder, let MA 118. Musím vás upozornit, že převážíme mimořádně nebezpečné biochemické látky pro ministerstvo obrany. Jde o stav nouze. Poraďte, prosím.“

Žena z Heathrow okamžitě odpověděla: „Potřebujeme vědět, co máte na palubě. Kde to je a jaké množství.“

„Řídicí věži, jde o nervový plyn. Bližší údaje vám sdělit nemůžeme. Je nesmírně nebezpečný. V nákladním prostoru jsou tři kanystry. Teď se snažíme uhasit požár v hlavní kabině. May Day! May Day!“

Alex opět zvedl hlavu. Teď letělo letadlo mnohem níž a Alex si vzpomněl, kde je už viděl. Byl to ten nákladní letoun, který spatřil v Crayově závodu na předměstí Amsterodamu. Z jedné strany se valil kouř, náhle vyšlehly plameny a zachvátily křídla. Každému, kdo letadlo sledoval, muselo připadat, že mu hrozí obrovské nebezpečí. Jenže Alex věděl, že jde o podvod.

Řídicí věž letadlo sledovala. „Let MA 118, pohotovostní vozy jsou připraveny. Začínáme s evakuací letiště. Pokračujte prosím na dvacet sedm vlevo. Máte povolení přistát.“

Vzápětí Alex uslyšel, jak se na letišti rozhoukaly sirény. Letadlo bylo stále ve výšce dvou tří tisíc stop a za ním se táhl ohnivý chvost. Alex musel připustit, že to vypadá naprosto přesvědčivě. Náhle mu všechno do sebe zapadlo. Začínal mu docházet Crayův plán.

„Jdeme na věc!“ oznámil Cray.

Alexe se Sabinou odvedli zpátky do nákladního auta. Cray nastoupil do džípu k Henrykovi, který seděl za volantem, a vyrazili. Alex jen s obtížemi sledoval, co se děje, protože z korby měl výhled pouze dozadu, ale odhadl, že opustili parkoviště a ujíždějí podél plotu kolem letiště. Sirény teď houkaly hlasitěji; zřejmě se k nim

blížili. V dálce se ozvalo ječeni policejních sirén a Alex si všiml, že provoz na silnici zhoustl, jak se řidiči snažili co nejrychleji opustit ohroženou oblast.

„Co chce dělat?“ zašeptala Sabina.

„To letadlo nehoří,“ odpověděl Alex. „Cray je podvedl. Zařídil, aby evakuovali letiště. Tak se dostaneme dovnitř.“

„Ale proč?“

„To stačí,“ houkl Jassen. „Zavřete pusu.“ Sáhl pod sedadlo a vytáhl dvě plynové masky, které jim podal. „Nasaďte si je.“

„Proč?“ zeptala se Sabina.

„Prostě udělejte, co jsem řekl.“

„Rozmažu si make-up,“ namítla, ale stejně si ji nasadila.

Alex udělal totéž. Všichni muži v autě, včetně Jassena, už plynovou masku měli. Najednou byli zcela anonymní. Alex musel přiznat, že Crayův plán je svým způsobem geniální. Vymyslel dokonalý způsob, jak se dostat na letiště. V tuhle chvíli už všichni členové bezpečnostní služby věděli, že letadlo, které má na palubě smrtelně nebezpečný nervový plyn, se může zřítit. Evakuace letiště byla v plném proudu. Až Cray se svou miniaturní armádou dorazí k hlavní bráně, nikdo po nich určitě nebude žádat průkaz totožnosti. V protichemických kombinézách vypadali jako profesionálové. Přivezla je profesionálně vyhlížející auta. To, že dojeli na letiště v rekordním čase, nebude nikomu připadat podezřelé. Spíš to budou považovat za zázrak.

Proběhlo to přesně tak, jak Alex tušil.

Džíp zastavil u brány na jižní straně letiště. Oba strážní byli mladí. Jeden z nich tu pracoval teprve pár týdnů a poplach v něm vyvolával paniku. Nákladní letoun zatím nepřistál, ale vytrvale se blížil k zemi. Plameny šlehaly vysoko do vzduchu – požár se evidentně vymkl kontrole. A u brány stálo vojenské auto plné mužů v bílých kombinézách s kapucemi a plynovými maskami. Neměl v úmyslu je zdržovat.

Cray se vyklonil ze dveří. Byl stejně anonymní jako zbytek jeho mužů; tvář mu zakrývala plynová maska. „Ministerstvo obrany!“ vyštěkl. „Jednotka biochemických zbraní.“

„Jeďte! Rychle!“ pobídli je strážní naléhavým tónem.

Sotva letadlo dosedlo na zem, zamířily k němu dva hasičské vozy a konvoj pohotovostních vozidel. Jejich nákladňák předjel džíp a zastavil se. Alex měl teď všechno, co se dělo, jako na dlani.

Zahájil to Damian Cray.

Seděl na sedadle pro spolujezdce a vytáhl vysílačku. „Je čas přitlačit na pilu," prohodil. „Ať si to všichni užijou."

Alex nějak vytušil, co se stane. Jakmile Cray stiskl tlačítko, letadlo explodovalo, zmizelo v ohnivé kouli, která z něj prudce vyšlehla, a vzápětí je zachvátily plameny. Do všech stran se rozlétly úlomky dřeva a kovu. Hořící letecký benzín, který se rozlil po letištní ploše, vyvolával dojem, že hoří samotná ranvej. Pohotovostní vozidla se rozvinula do vějíře, jako by chtěla vrak obklíčit, ale v tu chvíli Alexovi došlo, že obdržela z řídicí věže nové pokyny. Nemohla nic dělat. Pilot a posádka letadla byli zcela jistě mrtví. Nějaký neznámý nervový plyn teď mohl dokonce unikat do vzduchu. Otočit se a rychle odtud. Ihned!

Alex věděl, že Cray posádku letadla podvedl a zavraždil ji se stejně nemilosrdnou chladnokrevností, s níž zabil každého, kdo mu zkřížil cestu. Pilota zřejmě podplatil, aby vyslal falešný poplach a pak předstíral havarijní přistání. Ten nevěděl, že je na palubě ukrytá plastická trhavina. Možná počítal s dlouhým pobytem v anglickém vězení, ale nikdo mu neřekl, že ho čeká smrt.

Sabina se na hořící letadlo nedívala. Alex neviděl, jak se tváří – plynová maska byla zamžená –, ale hlavu měla odvrácenou. Na okamžik mu jí bylo příšerně líto. Do čeho ji to zatáhl? A když si pomyslel, že tohle všechno začalo prázdninami v jižní Francii!

Nákladní vůz se prudce rozjel dopředu. Byli na letišti a Crayovi se podařilo vyřadit z provozu celý bezpečnostní systém. Nikdo si jich nevšimne – alespoň nějakou dobu. Ale otázky pořád zůstávaly. Kvůli čemu přijeli? A proč právě sem?

A pak naposledy zastavili. Alex se podíval ven a konečně mu všechno došlo.

Stáli před letadlem, Boeingem 747-200B. Ale nebylo to obyčejné letadlo. Mělo modro-bíle natřený trup, přes něj se táhl nápis SPOJENÉ STÁTY AMERICKÉ a ocas zdobila americká vlajka. A těsně pod dveřmi se nacházel orel svírající štít a posmíval se

Alexovi, že na to nepřišel dřív. Operace Orlí úder dostala název podle něho. Byl to prezidentský znak a tohle bylo letadlo prezidenta, Air Force One. Kvůli němu byl Damian Cray tady.

Alex je viděl v televizi v Bluntově kanceláři. Letadlo, které dopravilo amerického prezidenta do Anglie. Přeletěl jím celý svět a pohybovalo se rychlostí těsně pod hranicí zvuku. Alex toho o něm moc nevěděl, protože všechny informace o Air Force One byly tajné. Ale jedno věděl. Všechno, co mohl prezident udělat v Bílém domě, mohl udělat i v tomhle letadle, dokonce i když bylo ve vzduchu.

Úplně všechno. Včetně zahájení jaderné války.

Na schůdkách, které vedly k otevřeným dveřím a do hlavní kabiny, stáli dva muži. Byli to vojáci v maskáčových bojových uniformách a černých baretech. Když Cray vystoupil z auta, zvedli zbraň a zaujali pohotovostní postoj. Slyšeli sirény. Věděli, že se na letišti něco děje, ale netušili, jak na to reagovat.

„Co se děje?“ zeptal se jeden z nich.

Damian Cray neodpověděl. Zvedl ruku a zničehonic v ní držel pistoli. Dvakrát vypálil. Výstřely nebylo téměř slyšet – nebo ten hluk působil ve srovnání s obrovským letounem bezvýznamně. Vojáci se otočili kolem osy a zhroutili se na letištní plochu. Nikdo si toho nevšiml. Všichni záchranáři upírali oči na ranvej a hořící zbytky nákladního letadla.

Alexe zaplavil příval nenávisti ke Crayovi, k jeho zbabělosti. Ti američtí vojáci žádné potíže nečekali. Prezident nebyl na letišti. Air Force One mělo odletět až příští den. Cray je mohl zneškodnit nebo zajmout, ale bylo snazší je zabít. Už si zasouval zbraň do kapsy a na dva zmařené lidské životy jednoduše zapomněl. Sabina stála vedle něho a ohromeně zírala na mrtvá těla.

„Počkejte tady!“ nařídil jim Cray, když si sundal plynovou masku. Tvář mu zrudla vzrušením.

Jassen Gregorovič a polovina mužů vyběhli po schodech do letadla. Další polovina si sundala bílé kombinézy, pod nimiž měli uniformy americké armády. Cray myslel na všechno. Kdyby se někdo podíval od nákladního letounu jejich směrem, viděl by, že Air Force One střeží vojenská jednotka a všechno je v nejlepším pořádku. Ve skutečnosti by se hluboce mýlil.

Z letadla se ozvaly další výstřely. Cray žádné zajatce nebral. Každého, kdo se mu postavil do cesty, bez váhání, bez milosti odstranil.

Cray stál vedle Alexe. „Vítej v zóně pro V. I. P.," prohodil. „Takhle se totiž říká téhle části letiště." Ukázal na budovu ze skla a oceli na opačné straně letadla. „Tudy chodí oni. Prezidenti, ministerští předsedové… Popravdě řečeno, taky jsem tam jednou nebo dvakrát byl. Velice pohodlné a bez front na pasovou kontrolu!"

„Pusťte nás," zaškemral Alex. „Už nás nepotřebujete."

„Chceš, abych vás radši zabil hned, nebo až později?" Sabina se podívala na Alexe, ale mlčela. Ve dveřích letadla se objevil Jassen a dal Crayovi znamení. Air Force One je pod kontrolou. Všichni jsou mrtví. Crayovi muži prošli kolem něho a sestoupili po schůdkách na letištní plochu. Jeden byl zraněný; na rukávu měl krev. Takže alespoň někdo z posádky se pokusil o odpor! „Myslím, že můžeme nastoupit," oznámil Cray. Všichni jeho muži teď byli v amerických uniformách a vytvořili kolem schůdků vedoucích ke dveřím letadla půlkruh, jakousi obrannou zeď pro případ protiútoku. Henryk už byl nahoře; Alex se Sabinou ho následovali. Cray jim šel v patách a v ruce držel zbraň. Takže jich bude v letadle jen pět. Alex si tu informaci uložil do paměti. Přinejmenším se tím zvýšila jejich šance na útěk.

Sabina se pohybovala jako hypnotizovaná. Alex věděl, jak jí je. I jemu se podlamovala kolena, když měl vyjít po schodech vyhrazených nejmocnějšímu muži světa. Zatímco se nad ním tyčily dveře s dalším orlem, vynořil se z kabiny Jassen a táhl za sebou tělo v modrých kalhotách a modré vestě: jednoho stevarda. Další nevinný muž, kterého Cray obětoval kvůli svému šílenému snu. Alex vstoupil do letadla.

Air Force One se nepodobalo žádnému jinému letadlu na světě. Nebyly tu nahuštěné řady sedadel, turistická třída, nic, co by třebas jen vzdáleně připomínalo obyčejný tryskáč. Konstruktéři upravili všechna tři patra pro prezidenta a jeho štáb: kanceláře a ložnice, konferenční místnost a kuchyně… prostor o celkové rozloze čtyři tisíce čtverečních stop. Někde uvnitř se dokonce nacházel operační sál, přestože ho lékaři dosud nikdy nepoužili. Alex se ocitl v hlavní

kabině. Všechno bylo zařízené s důrazem na pohodlí: vysoký koberec, nízké pohovky a křesílka, stoly se starodávnými elektrickými lampami. V interiéru převládala béžová a hnědá barva a celou kabinu tlumeně osvětlovaly desítky světel zapuštěných do stropu. Podél jedné stěny letadla vedla dlouhá chodba s řadou elegantních kanceláří a místy k odpočinku. Zde stály v pravidelných rozestupech další pohovky a stolky. Na oknech visely svede hnědé rolety.

Jassen odklidil všechna těla, ale na koberci zůstaly krvavé skvrny. Byly děsivě zřetelné. Zbytek letadla byl dokonale uklizený a vyluxovaný. U jedné stěny trůnil vozík na kolečkách a Alex si všiml naleštěných křišťálových sklenic s nápisem AIR FORCE ONE a obrázkem letadla na každé z nich. Na spodní polici vozíku stála řada lahví: vzácné sladové whisky a archivní vína. Jasně, dokonalý servis. Let tímhle letadlem byl výsadou, kterou si mohla dopřát pouze hrstka lidí, a byli při tom obklopeni nepředstavitelným luxusem.

Dokonce i na Craye, který měl vlastní tryskáč, to udělalo dojem. Pohlédl na Jassena. „Podařilo se?“ zeptal se. „Zneškodnili jste celou posádku?“

Jassen přikývl.

„Takže jdeme na to. Alexe si vezmu s sebou. Chci mu ukázat… Vy počkáte tady.“

Cray kývl na Alexe. Alex věděl, že nemá na vybranou. Naposledy se podíval na Sabinu a pokusil se jí očima říct: *Něco vymyslím. Dostanu nás odsud.* Ale nějak o tom pochyboval. Konečně mu došlo, jak je Orlí úder obludný. Air Force One! Prezidentský letoun. Ještě nikdy se ho nikdo nezmocnil – a není divu. Nikoho jiného než Craye by něco tak šíleného nenapadlo.

Cray dloubl Alexe pistolí a popohnal ho po schodech nahoru. Alex v hloubi duše doufal, že někoho potkají. Prostě jednoho vojáka nebo člena posádky letadla, kterému se podařilo uniknout a někde se schovává. Jenže současně věděl, že Jassen provedl svou práci důkladně. Řekl Crayovi, že zneškodnil celou posádku. Alex radši nechtěl myslet na to, kolik mužů a žen bylo na palubě.

Vešli do místnosti, která byla od podlahy ke stropu zaplněná elektronickými přístroji. Vedle obrovských špičkových počítačů stály

složité telefony a radarové systémy s řadou tlačítek, spínačů a blikajících kontrolek. Přístroje byly dokonce i na stropě. Alex si uvědomil, že se nachází v komunikačním centru Air Force One. Když Cray přepadl letadlo, určitě tu někdo pracoval. Dveře byly odemčené.

„Nikdo není doma," poznamenal Cray. „Obávám se, že nečekali hosty. Máme to tady jen pro sebe." Po těch slovech vytáhl z kapsy paměť USB. „Nastal okamžik pravdy, Alexi," prohlásil. „A jen díky tobě. Chovej se prosím rozumně. Nechci tě zabít dřív, než to uvidíš, ale jestli třebas jen mrkneš, obávám se, že tě budu muset zastřelit."

Cray věděl, co dělá. Položil pistoli na stůl vedle sebe tak, aby ji měl neustále po ruce. Potom otevřel stříbrnou krabičku a zasunul ji do zástrčky na přední straně počítače. Nakonec se posadil a vyťukal na klávesnici řadu povelů.

„Nemůžu ti přesně vysvětlit, jak to funguje," prohodil, zatímco pracoval. „Není na to čas a navíc mě počítače nikdy nezajímaly. Ale tyhle počítače jsou naprosto stejné jako ty v Bílém domě a jsou propojené s Mount Cheyenne, kde mají naši američtí přátelé v podzemí přísně tajné řídicí centrum nukleárních zbraní. Takže, první věc, kterou potřebuješ, když chceš odpálit jaderné rakety, jsou odpalovací kódy. Každý den se mění a Národní bezpečnostní agentura je zasílá prezidentovi, ať je kdekoli. Doufám, že tě nenudím, Alexi?"

Alex neodpověděl. Zíral na zbraň a odhadoval vzdálenost…

„Prezident nosí kódy neustále u sebe. Víš, že je prezident Carter jednou ztratil? Poslal je do čistírny. Ale to je jiný příběh. Ty kódy přenáší Milstar – vojenský strategický a taktický přenosový systém, jinými slovy satelitní komunikační systém. Jeden soubor zašle Pentagonu a jeden sem. Kódy jsou v počítači a…"

Ozvalo se bzučení a na ovládacím panelu se náhle rozsvítilo několik zelených kontrolek. Cray potěšené vykřikl. Ve světle kontrolek měl nazelenalý obličej.

„…a už je tu máme. To byla rychlost! I když to možná zní neuvěřitelně, právě teď mám pod kontrolou všechny jaderné rakety Spojených států. Není to legrační?"

Teď psal na klávesnici rychleji a na okamžik se změnil. Zatímco mu prsty tančily po klávesách, Alexovi připomněl Damiana Craye, kterého viděl hrát na klavír v Earls Court a na stadionu ve Wembley. Na tváři měl zasněný úsměv a v očích nepřítomný výraz.

„V počítači je samozřejmě zabudované bezpečnostní zařízení," pokračoval. „Američané rozhodně nestojí o to, aby jejich rakety odpálil někdo jiný! Ne. To může udělat jen prezident, protože…"

Cray vytáhl z kapsy stříbrný klíček. Alex usoudil, že to musí být duplikát, který mu také dodal Charlie Roper. Cray ho zasunul do složitě vyhlížejícího stříbrného zámku v pracovní stanici a otočil jím. Uvnitř se nacházela dvě červená tlačítka. Jedno k odpálení raket; druhé, označené jedním slovem, zaujalo Alexe mnohem víc. SEBEDESTRUKCE.

Craye však zajímalo pouze to první.

„Tohle je to tlačítko," vysvětlil mu. „To důležité tlačítko. To, o kterém jsi už určitě někde četl. Tlačítko, které může způsobit konec světa. Ale reaguje pouze na otisk konkrétního prstu. Pokud je nezmáčkne prezident, nic se nestane." Natáhl ruku a stiskl je. Nic se nestalo. „Vidíš? Nefunguje!"

„Pak to bylo všechno zbytečné!" poznamenal Alex. „Ale ne, drahý Alexi. Určitě si vzpomínáš, že se mi nedávno dostalo cti – velké cti – a mohl jsem si s prezidentem potřást rukou. Trval jsem na tom. Bylo to pro mě nesmírně důležité. Měl jsem totiž na ruce speciální latexovou vrstvu, a když jsem mu stiskl ruku, získal jsem otisky jeho prstů.

Není to chytré?"

Cray vytáhl z kapsy něco, co vypadalo jako tenká gumová rukavice, a navlékl si ji na ruku. Alex si všiml, že jsou prsty na rukavici zvrásněné. Pochopil. Prezidentovy papiláry se otiskly do latexového povrchu.

Cray teď může zahájit nukleární útok.

„Počkejte," přerušil ho Alex.

„Ano?"

„Pletete se. Strašně se pletete. Myslíte si, že tím svět zlepšíte, ale nemáte pravdu!" Snažil se najít správná slova. „Zavraždíte tisíce lidí,

stovky tisíc lidí, a většina z nich bude nevinná. Neměli s drogami nic společného…“

„Vždycky musejí být nějaké oběti. Ale když umře tisíc lidí, aby jich milion zachránili, co je na tom špatného?“

„Všechno je na tom špatné! A co radioaktivní spad? Napadlo vás, co udělá se zbytkem planety? Myslel jsem si, že vám záleží na životním prostředí. Ale vy ho chcete zničit.“

„To je daň, kterou je třeba zaplatit, a jednou se mnou bude celý svět souhlasit. Musíš být krutý, abys byl laskavý.“

„To si myslíte, jen protože jste blázen.“ Cray natáhl ruku k tlačítku.

Alex se vrhl dopředu. Už mu bylo jedno, co se s ním stane. Nedokáže zachránit ani Sabinu. Pravděpodobně je oba zastřelí, ale tomuhle musí zabránit. Musí zachránit ty miliony lidí, kteří na celém světě zemřou, jestli Craye nezastaví.

Dvacet pět nukleárních raket, které se současně řítí z oblohy na zem! To si nedokázal představit.

Jenže Cray jeho útok očekával. Náhle držel v ruce zbraň, prudce se rozmáchl a udeřil ho do spánku. Otřesený Alex odlétl dozadu. Místnost se mu rozhoupala před očima, pak zavrávoral a zhroutil se na zem.

„Pozdě,“ zamumlal Cray.

Natáhl ruku a zakroužil ukazovákem ve vzduchu.

Na okamžik znehybněl.

A pak stiskl dačítko.

„PŘIPOUTEJTE SI PROSÍM“

Rakety byly aktivovány.

Po celé Americe, v pouštích a horách, na silnicích a železnicích, dokonce i v moři, se začaly automaticky odpočítávat poslední vteřiny před odpálením. Základny v severní Dakotě, Montaně a Wyomingu byly náhle ve stavu nejvyšší pohotovosti. Sirény kvílely. Počítače pracovaly na plné obrátky. Zavládlo zděšení, které se během několika minut rozšíří po celém světě.

A do vzduchu vyletělo v okamžiku děsivé krásy pětadvacet raket, jedna po druhé.

Do horní vrstvy atmosféry se rychlostí téměř patnácti tisíc mil v hodině současně řítilo osm minutemanů, osm peacekeeperů, pět poseidonů a čtyři tridenty D5. Některé rakety byly odpáleny ze sil ukrytých hluboko pod zemí, jiné se vznesly ze speciálně upravených železničních vagónů, další vystřelily z ponorek. A nikdo nevěděl, kdo k tomu dal rozkaz. Šlo o ohňostroj za miliardy dolarů, který navždy změní celý svět. A za devadesát minut bude po všem.

* * *

Počítačové monitory v komunikačním centru červeně blikaly. Celý ovládací panel osvětlovaly mrkající kontrolky. Cray vstal. Na tváři měl blažený úsměv.

„Tak, a je to,“ prohlásil. „Teď už nemůže nikdo nic udělat.“

„Zastaví je!“ namítl Alex. „Jakmile zjistí, co se stalo, zmáčknou knoflík a všechny rakety se samy zničí.“

„Obávám se, že to není tak snadné. Víš, všechny odpalovací protokoly byly splněny. Ty rakety odpálil počítač na Air Force One; takže jen Air Force One je může zničit. Všiml jsem si, že jsi studoval tady to malé červené tlačítko na klávesnici. SEBEDESTRUKCE. Bohužel se ti ho nepodaří stisknout, Alexi. Odcházíme.“

Cray ukázal zbraní, takže Alex musel opustit komunikační centrum a vrátit se do hlavní kabiny. Spánek, kam ho Cray udeřil, ho stále bolel. Musí se co nejrychleji sebrat. Ale kolik času mu zbývá?

Jassen se Sabinou na ně čekali. Jakmile se Alex objevil, Sabina chtěla jít k němu, ale Jassen ji zadržel. Cray se uvelebil na pohovku vedle ní.

„Za chvilku startujeme!“ oznámil a usmál se na Alexe. „Určitě dobře víš, že jakmile se tohle letadlo ocitne ve vzduchu, je vlastně nezničitelné. Člověk by řekl, že jde o dokonalý dopravní prostředek k útěku. To je na tom krásné. Konstrukce, která odolá dokonce i nárazové vlně po termonukleárním výbuchu, obsahuje přes dvě stě třicet mil elektrického vedení. Ne že by to na věci něco měnilo. I kdyby se jim podařilo nás sestřelit, rakety stejně najdou svůj cíl. Svět bude zachráněn!“

Alex se snažil logicky uvažovat. Musí něco vymyslet.

V letadle je jich jen pět: Sabina, Jassen, Damian Cray, on sám – a Henryk v kokpitu. Alex se podíval ven ze dveří. Půlkruh falešných amerických vojáků byl stále na místě. I kdyby se někdo na letišti podíval jejich směrem, nespatřil by nic zvláštního. Ne že by bylo pravděpodobné, že se něco takového stane. Vedení letiště se určitě stále zabývá oblakem smrtelně jedovatého nervového plynu, který ve skutečnosti neexistuje.

Alex věděl, že jestli něco udělá – jestli vůbec existuje něco, co může udělat –, bude to muset provést, než se letadlo zvedne ze země. Cray měl pravdu. Jakmile se letadlo ocitne ve vzduchu, bude bez šance.

„Zavřete dveře, pane Gregorovič,“ nařídil Cray. „Myslím, že bychom měli vyrazit.“

„Počkejte!“ Alex chtěl vstát, ale Cray mu pohybem ruky naznačil, aby zůstal sedět. V ruce držel pistoli. Byla to čtyřicítka Smith a Wesson, malá a průrazná díky své tři a půl palce dlouhé hlavni a hranaté pažbě. Ale věděl, že v obyčejném letadle je výstřel z pistole nesmírně nebezpečný. Kdyby kulka rozbila okno nebo prorazila vnější plášť, snížil by se tlak v kabině, což by znemožnilo let. Ale v tomhle případě šlo o Air Force One. Tohle nebylo obyčejné letadlo.

„Neopovažuj se pohnout,“ houkl Cray.

„Kam nás vezete?“ chtěla vědět Sabina. Cray stále seděl vedle ní na pohovce. Evidentně si myslel, že bude lepší, když ji a Alexe

rozdělí. Natáhl ruku a přejel jí prstem po tváři. Sabina se otřásla odporem. Zvedal se jí z něho žaludek a bylo jí jedno, jestli to ví. „Poletíme do Ruska," odpověděl.

„Do Ruska?" Alex vypadal zmateně.

„Tam začnu nový život. A je to domov pana Gregoroviče." Cray si olízl rty. „Popravdě řečeno, z pana Gregoroviče bude něco jako hrdina."

„O tom bych silně pochyboval," prohlásil Alex pohrdavě.

„Ale ano. Do Ruska se pašuje heroin v ocelových rakvích – jak jsem slyšel – a pohraniční stráž se prostě dívá na opačnou stranu. Samozřejmě za to dostávají slušně zaplaceno. Všude bují korupce. Drogy jsou v Rusku desetkrát dražší než v Evropě a v Moskvě a Petrohradě žije přinejmenším tři a půl milionů narkomanů. Pan Gregorovič vyřeší problém, který téměř srazil jeho zemi na kolena, a já vím, že prezident mu za to bude nesmírně vděčný. Takže vidíte, vypadá to, že nás dva čeká dlouhý, šťastný život – což se o vás bohužel říct nedá."

Jassen zavřel dveře. Alex sledoval, jak otočil rukojeť dolů a zamkl je. „Dveře přepnuty na automatiku," oznámil Jassen.

V letadle zapraskal reproduktor. Všechno, co pronesli v hlavní kabině, bylo slyšet v kokpitu a Henryk sedící za palubní deskou právě přepnul spínač, aby také jeho hlas byl slyšet po celém letadle.

„Tady kapitán letadla," ohlásil se. „Připoutejte se, prosím, a připravte se k odletu." Dělal si legraci: šlo o děsivou parodii na skutečný odlet. „Děkujeme, že jste si vybrali Cray Airlines. Doufáme, že budete mít příjemný let."

Vzápětí zaburácely motory. Alex oknem viděl, že se vojáci rozprchli a rozběhli se k nákladním vozům. Svůj úkol splnili. Opustí letiště a vrátí se do Amsterodamu. Alex se podíval na Sabinu. Nehybně seděla na pohovce a Alex si vzpomněl, že čeká, až něco udělá. *Dokážu si poradit… Musíš nechat všechno na mně.* To jí řekl. Jak mu teď ta slova připadala prázdná.

Air Force One mělo čtyři obrovské motory. Alex slyšel, jak se začaly otáčet. Chystají se ke startu! Zoufale se rozhlédl: podíval se na zavřené dveře se zaklapnutou rukojetí, na schody vedoucí do kokpitu, na nízké stolky s úhledně naaranžovanými časopisy, na

vozík v láhvemi a skleničkami. Cray seděl s lehce roztaženýma nohama a zbraň mu ležela na stehně, Jassen stál dosud u dveří. Ten měl druhou zbraň. Byla v některé z jeho kapes, nicméně Alex věděl, že ji Rus dokáže vytáhnout a vystřelit z ní dřív, než stačí mrknout. Žádnou jinou zbraň nespatřil, nic, co by mohl popadnout do ruky. Bez šance.

Letadlo sebou trhlo a začalo couvat ze svého stanoviště. Alex se opět podíval z okna a všiml si něčeho zvláštního. Vedle budovy pro V. I. P., kousek od letadla, stálo auto. Vypadalo jako malý traktor se třemi vozíky, na kterých byly naloženy plastové přepravky. Zničehonic se vzneslo do vzduchu, jako by bylo z papíru. Vozíky se otočily kolem osy a utrhly se. Samotný traktor dopadl na bok a smýkal se po asfaltu.

To způsobily motory letadla! Obyčejné letadlo téhle velikosti by odtáhl tahač na otevřenou plochu. Cray samozřejmě neměl v úmyslu čekat. Air Force One zařadilo zpětný chod a motory – s tahem přes sto tisíc liber – měly takovou sílu, že odfoukly všechno a všechny, kdo se k nim přiblížil. Teď přišla na řadu samotná budova V. I. P. Okna se roztříštila a dovnitř se sypalo sklo. Z budovy vyšel člen ochranky a Alex viděl, že odletěl dozadu jako plastový vojáček vystřelený gumičkou. Z reproduktorů v kabině se ozval hlas. Henryk zřejmě zapnul vysílačku, takže všechno slyšeli.

„Řídicí věž volá Air Force One.“ Tentokrát to byl mužský hlas. „Nemáte povolení k rolování. Prosím, okamžitě zastavte.“

Schody, po kterých vylezli na palubu letadla, se převrhly a zřítily se na asfalt. Letadlo se teď pohybovalo rychleji a couvalo na rampu letiště.

„Řídicí věž volá Air Force One. Opakuji: nemáte povolení k rolování. Prosím, sdělte své úmysly…“

To už byli na otevřené ploše, venku z prostoru pro V. I. P. Před sebou měli hlavní ranvej. Zbytek letiště musel být asi míli odtud. Henryk se rozjel s letadlem dopředu a Alex ucítil škubnutí a uslyšel hučení motorů, které opět začaly pracovat. Cray si s nepřítomným pohledem tiše prozpěvoval, ztracený ve vlastním světě. Ale Smith a Wesson držel stále v ruce a Alex věděl, že ho při sebemenším pohybu na místě zastřelí, Jassen se nehýbal. Také on vypadal

zahloubaný do vlastních myšlenek, jako by se snažil zapomenout na to, co se děje.

Letadlo začalo zvyšovat rychlost a mířilo ke startovací dráze. V kokpitu byl počítač a Henryk do něj už uložil všechny nezbytné informace: hmotnost letadla, vnější teplotu vzduchu, rychlost větru, tlak. Budou startovat ve větru, který vane od východu. Hlavní ranvej je skoro čtyři tisíce metrů dlouhá a počítač už spočítal, že letadlu jich stačí ke startu dva a půl tisíce. Dráha byla skoro prázdná. Start proběhne hladce.

„Air Force One. Nemáte povolení k odletu. Okamžitě zastavte, prosím. Opakuji: okamžitě zastavte."

Henrykovi stále bzučel ve sluchátkách hlas z řídicí věže. Zvedl ruku a vypnul vysílačku. Věděl, že řídicí věž přejde na provozní řád pro mimořádné situace a odstraní mu všechna ostatní letadla z cesty. Koneckonců tohle letadlo patřilo prezidentu Spojených států amerických. Představitelé letiště na sebe už určitě hulákají do telefonů a bojí se nejen havárie, ale také vážného diplomatického incidentu. Zřejmě už informovali Downing Street. Vládní činitelé a státní úředníci po celém Londýně si budou klást stejnou zoufalou otázku.

Co se to sakra děje?

Sto kilometrů nad jejich hlavou se blížilo osm raket Peacekeeper ke kosmickému prostoru. Dva raketové motory jim už shořely a oddělily se, takže zůstala jen poslední sekce s pohotovostním modulem a ochranným pláštěm. Minutemany a další rakety, které Cray odpálil, jim byly v patách. Všechny nesly přísně tajné a vysoce moderní navigační systémy. Palubní počítače už počítaly dráhy letu a prováděly úpravy. Rakety se brzy otočí a zaměří svůj cíl. A za osmdesát minut dopadnou zpátky na zem.

* * *

Air Force One se teď pohybovalo rychleji a směřovalo k hlavní rozjezdové dráze. Přes sebou mělo záchytný bod, kde provede ostrý obrat a zahájí předletové kontroly.

Sabina si prohlížela Craye, jako by ho viděla poprvé v životě. Na tváři měla výraz hlubokého pohrdání. „Jsem zvědavá, co s vámi udělají, až doletíte do Ruska," poznamenala.

„Jak to myslíš?" zeptal se Cray.

„Jsem zvědavá, jestli se vás zbaví tak, že vás pošlou zpátky do Anglie, nebo vás rovnou na místě zastřelí."

Cray na ni nechápavě zíral. Tvářil se, jako by mu vrazila pohlavek. Alex sebou škubl, protože se obával nejhoršího.

A pak to přišlo.

„Mám těch spratků plné zuby!" vyštěkl Cray. „Už mě nebaví." Otočil se k Jassenovi. „Zabijte je."

Zdálo se, že mu Jassen nerozuměl. „Cože?" zeptal se.

„Slyšel jste dobře. Mám jich po krk! Chci, abyste je zabil!"

Letadlo se zastavilo. Dojeli k záchytnému bodu. Henryk slyšel, co se děje v hlavní kabině, ale ignoroval to, protože se musel soustředit na jiné věci: zvednout a sklopit výšková kormidla, otočit křidélka. Do startu zbývalo posledních pár vteřin. Jakmile se ujistí, že je letadlo v pořádku, stáhne dolů čtyři tahové páky a rozjedou se dopředu. Vyzkoušel směrové pedály a čelní kormidlo. Všechno bylo připravené.

„Já děti nezabíjím," odpověděl Jassen. Přesně tohle ho Alex slyšel říct na lodi v jižní Francii. Tehdy mu nevěřil, ale teď přemítal, co se tomu Rusovi honí v hlavě.

Sabina Alexe soustředěně pozorovala a čekala, že něco podnikne. Ale v letadle s hučícími motory, které se právě chystalo ke startu, nemohl udělat nic. Zatím…

„Jak to myslíte?" chtěl vědět Cray.

„Proč bych to dělal?" opáčil Jassen. „Vezměte je s sebou. Nemůžou nás ohrozit."

„Proč bych je bral s sebou do Ruska?"

„Můžeme je zamknout do některé kabiny. Ani se na ně nemusíte dívat."

„Pane Gregoroviči…" Cray začal těžce oddychovat. Na čele se mu perlil pot a křečovitě svíral pistoli. „Jestli je nezabijete vy, udělám to já."

Jassen se nepohnul.

„Tak dobře! Tak dobře!“ povzdychl si Cray. „Myslel jsem, že tady velím, ale zdá se, že musím zařídit všechno sám.“

Jakmile Cray zvedl zbraň, Alex vyskočil.

„Ne!“ vykřikla Sabina.

Cray vypálil.

Ale nemířil na Sabinu ani na Alexe. Kulka zasáhla Jassena do hrudníku a odhodila ho od dveří. „Je mi líto, pane Gregorovičí,“ utrousil Cray. „Ale máte padáka.“

Potom obrátil pistoli na Alexe.

„Ted je řada na tobě,“ oznámil mu.

A vystřelil podruhé.

Sabina zděšeně vyjekla. Cray mířil Alexovi na srdce a v uzavřeném prostoru kabiny mohl jen stěží minout. Uder kulky podrazil Alexovi nohy. Svalil se na zem a zůstal nehybně ležet.

Sabina se vrhla na Craye. Alex byl mrtvý. Letadlo se chystalo ke startu. Už jí na ničem nezáleželo. Cray na ni vypálil, ale nestrefil se. Sabina se mu snažila vyškrábat oči a celou dobu hystericky vříškala. Jenže Cray byl pro ni příliš silný soupeř. Chytil ji za tričko a odhodil ji na dveře. Ležela tam, omráčená a bezmocná. Cray zvedl pistoli.

„Nashle, drahoušku,“ řekl.

Namířil, ale než stačil vystřelit, někdo mu zezadu sevřel ruku. Sabina vytřeštila oči. Alex byl živý a opět na nohou. Nedokázala tomu uvěřit. Ale stejně jako Cray nemohla vědět, že má na sobě neprůstřelný cyklistický dres, který mu Smithers daroval s kolem. Kulka ho zranila; měl dojem, že mu zlomila žebro. Ale přestože ho její úder srazil k zemi, kůže se ani nedotkla.

To už byl Alex na Crayovi. Cray byl malý – jen o něco vyšší než samotný Alex –, ale i tak byl podsaditý a překvapivě silný. Alexovi se podařilo chytit Craye jednou rukou za zápěstí a odsunout pistoli stranou. Jenže Cray sevřel druhou rukou Alexovi krk a zabořil mu prsty do masa.

„Sabino! Vypadni odsud!“ podařilo se Alexovi vykřiknout, než mu Cray přerušil přívod vzduchu. Vší silou se snažil Crayovi zabránit, aby na něj namířil pistoli, a nevěděl, jak dlouho to ještě dokáže. Sabina se vrhla k hlavním dveřím a zvedla bílou rukojeť, aby je otevřela.

V tu chvíli Henryk v kokpitu stáhl všechny čtyři tahové páky dolů. Viděl před sebou startovací dráhu. Byla prázdná. Air Force One se rozjelo dopředu a chystalo se odlepit od země.

Hlavní dveře se s hlasitým zasyčením otevřely. Než se dalo letadlo do pohybu, přepnuly se na automatiku, a jakmile je Sabina otevřela, aktivoval se pneumatický systém. Ze dveří se jako obří jazyk vysunula oranžová skluzavka a začala se narukovat. Úniková cesta.

Do letadla proudil vzduch a prach, miniaturní tornádo, které divoce kroužilo po kabině. Cray zvedl pistoli, namířil ji Alexovi na hlavu, ale poryv větru ho zaskočil. Stolek s časopisy vyletěl do vzduchu a jako obrovská můra ho udeřil do obličeje. Vozík s nápoji se uvolnil, a zatímco z něj padaly láhve a sklenice, s rachocením se rozjel po koberci směrem k nim.

Cray křečovitě stáhl obličej, dokonalé zuby měl odhalené v úšklebku a oči vyvalené z důlků. Zaklel, ale v řevu motorů nebylo nic slyšet. Sabina se tiskla ke stěně a bezmocně zírala otevřenými dveřmi ven, jak se kolem nich v zelenošedivé šmouze míhá tráva a beton, Jassen se nehýbal; na triku se mu pomalu rozšiřovala rudá skvrna. Alex cítil, že mu ubývají síly. Pustil Crayovo zápěstí a z pistole zaburácel výstřel. Sabina vyděšeně vykřikla. Kulka roztříštila světlo, které měla jen pár centimetrů od obličeje. Alex se vrhl na Craye a snažil se mu vyrazit zbraň z ruky. Cray ho kopl kolenem do žaludku a Alex odletěl dozadu a zoufale zalapal po dechu. Letadlo ujíždělo po startovací dráze stále rychleji a rychleji.

Henryk v kokpitu se začal zničehonic potit. Oči za brýlemi mu zděšeně těkaly po palubní desce. Všiml si blikající kontrolky, která ho varovala, že jsou dveře otevřené a v hlavní kabině se snížil tlak. Řítil se už rychlostí sto třicet mil za hodinu. Řídicí věž určitě věděla, co se děje, a upozornila na to policii. Když teď zastaví, zatknou ho. Ale odváží se vzlétnout?

A pak promluvil palubní počítač.

„Rychlost jedna…“

Byl to počítačový hlas, bez jakýchkoli emocí. Čtyři slabiky vytvořené elektronickými obvody. A bylo to to poslední, co chtěl Henryk slyšet.

Za normálních okolností by hlásil rychlost druhý pilot, který má na starosti chod letadla. Jenže Henryk byl na všechno sám. Musel se spoléhat na automatický systém. Počítač mu právě sděloval, že letadlo se pohybuje rychlostí sto padesát mil za hodinu – rychlostí jedna – přelomovou rychlostí. Jel teď příliš rychle na to, aby mohl zastavit. Kdyby se pokusil start přerušit, kdyby dal zpětný chod, havaroval by.

Tohoto okamžiku se obávají všichni piloti – a jde o nejnebezpečnější moment každého letu. Špatné rozhodnutí v tuhle chvíli způsobilo víc leteckých havárií než cokoli jiného. Všechno v Henrykovi křičelo, aby zastavil. Na zemi nic nehrozí. Havarovat na letišti je lepší než zřítit se z výšky patnácti set stop. Ale kdyby se pokusil zastavit, určitě by to nedopadlo dobře.

Nevěděl, co má dělat.

* * *

V Quettě v Pákistánu zapadalo slunce, ale život v uprchlickém táboře byl stejně rušný jako kdykoli jindy. Stanovým městečkem proudily stovky lidí svírajících deky a kamínka a děti, některé v hadrech, stály ve frontě na očkování. Na lavicích seděla řada žen, které šily pokrývky a natřásaly a skládaly bavlněnou látku.

Vzduch v pohoří Patkai v Barmě byl chladný a svěží. Vítr v nadmořské výšce čtrnácti set metrů voněl po borovicích a květinách. Bylo půl desáté večer a většina lidí spala. Několik pastevců sedělo osamoceně u svého stáda. Na noční obloze se mihotaly tisíce hvězd.

V Kolumbii v oblasti Urabá začínal další den a ulicí městečka se linula vůně čokolády. Campesinas – manželky farmářů – se pustily za úsvitu do práce, pražily kakaová zrna a pak z nich odstraňovaly slupky. Děti ta pronikavá, neodolatelná vůně vábila ke dveřím a zhluboka ji nasávaly.

V peruánských horách severně od Arequipy mířily na tržiště rodiny v barevném oblečení; někteří lidé nesli ranečky s ovocem a zeleninou, které představovaly všechno, co měli na prodej. Vedle řady pytlů naplněných různým kořením seděla shrbená žena v buřince. Na ulici si kopali míčem smějící se teenageři.

Byly to cíle, které si rakety vysoko v atmosféře vybraly. Podobných lidí byly tisíce – miliony. A všichni byli nevinní. Věděli o polích, kde rostl mák. Znali muže, kteří tam pracovali. Ale nestarali se o to. Život musel pokračovat.

A nikdo z nich nevěděl, že na ně už míří smrtící rakety. Nikdo z nich netušil, jaká hrůza se k nim blíží.

Události na palubě Air Force One vzaly rychlý spád.

Cray znovu a znovu tloukl Alexe do hlavy. Alex stále držel jeho ruku se zbraní, ale ubývaly mu síly. Nakonec se zkrvavený a vyčerpaný zhroutil na zem. Tvář měl samou modřinu, oči přivřené.

Skluzavka teď trčela ven, vodorovně s letadlem. Proud vzduchu ji tlačil dozadu, takže směřovala ke křídlům. Letadlo se pohybovalo rychlostí sto osmdesát mil v hodině. Během necelých deseti vteřin se odlepí od země.

Cray naposledy zvedl pistoli.

Potom vykřikl, protože do něj něco vrazilo. Byla to Sabina. Chňapla po vozíku a použila ho jako beranidlo. Vozík ho udeřil zezadu do kolen. Podlomily se mu nohy, ztratil rovnováhu a bezmocně se zřítil na záda. Přistál na vozíku a zbraň mu vypadla z ruky. Sabina po ní chňapla, rozhodnutá, že Cray z ní už nevypálí jedinou ránu.

A v tu chvíli se zvedl Alex.

Rychle odhadl situaci. Věděl, co musí udělat. Vykřikl, s nataženýma rukama se vrhl dopředu a z boku praštil dlaněmi do vozíku. Cray zaječel. Vozík s Crayem přeletěl kabinu a vyjel ze dveří.

A tam se nezastavil. Skluzavka se vznášela vodorovně nad zemí, která se míhala hluboko pod nimi. Na místě ji držel prudký vítr a stlačený vzduch v ní. Vozík vjel na skluzavku a začal se po ní řítit dolů. Alex dovrávoral ke dveřím právě v okamžiku, aby zahlédl, jak se Cray řítí do pekel. Byl už v polovině skluzavky a proudící vzduch ho hnal ke křídlům.

Damian Cray se ocitl u motoru číslo dvě.

Poslední věc, kterou Alex spatřil, byla jeho otevřená ústa. Potom ho uchvátil proud vzduchu. Zděšeně, neslyšně vykřikl a motor ho vtáhl do sebe. Vozík zmizel spolu s ním.

Cray byl rozsekán na kusy. Víc než to, odpařil se. Během jediné vteřiny se proměnil v oblak červeného plynu, který se rozptýlil v atmosféře. Nezbylo z něj vůbec nic. Jenže kovový vozík kladl větší odpor. Ozvala se ohlušující rána, a jak se motor rozerval, vyšlehl z něj obrovský ohnivý jazyk.

V tu chvíli se letadlo vymklo kontrole.

Henryk se rozhodl start přerušit a snažil se zpomalit, ale už bylo pozdě. Jeden motor se zničehonic zastavil, ale dva motory na protější straně stále běžely na plný výkon. Jednostranný tah smýkl letadlem prudce doleva. Alex se Sabinou spadli na podlahu, světla zkratovala a kolem nich pršely jiskry. Všechno, co nebylo upevněné, vylétlo do vzduchu. Henryk se snažil udržet letadlo pod kontrolou, ale marně. Neovladatelný stroj změnil směr a sjel ze startovací dráhy. Tím to skončilo. Měkká půda se pod jeho obrovskou hmotností probořila, podvozek se za děsivého skřípění kovu ulomil a letadlo se převrátilo na bok.

Kabina se naklonila na stranu a Alex cítil, jak se mu zvedla podlaha pod nohama. Připadalo mu, že se letadlo otáčí na střechu, ale nakonec se zastavilo. Motory utichly. Letadlo spočívalo na boku a vzduch prořízlo kvílení sirén, jak se pohotovostní vozidla řítila přes letištní plochu.

Alex se snažil pohnout, ale nohy ho neposlouchaly. Ležel na zemi a cítil, že ho pohlcuje temnota. Věděl ale, že musí zůstat při vědomí. Jeho práce ještě neskončila.

„Sab?“ zavolal a ulevilo se mu, když vstala a došla k němu.

„Alexi?“

„Musíš se dostat do komunikačního centra. Je tam tlačítko. Sebedestrukce.“ Zatvářila se nechápavě a Alex ji chytil za paži. „Ty rakety…“

„Aha. Jo… jasně.“ Byla v šoku. Seběhlo se toho strašně moc. Ale pochopila, co po ní chce. Neohrabaně se vydala po schodech nahoru a cestou se snažila opírat o šikmé stěny. Alex zůstal ležet na místě.

A vtom promluvil Jassen.

„Alexi…“

Alex měl tak málo sil, že ho to ani nepřekvapilo. Pomalu otočil hlavu a čekal, že uvidí v jeho ruce zbraň. Jen mu to připadalo nespravedlivé. Copak po tom všem, právě teď, kdy je pomoc na cestě, opravdu umře? Ale Jassen neměl zbraň. Opíral se o stůl, byl celý od krve a v očích, z nichž se mu pomalu vytrácela modrá barva, měl zvláštní výraz. Jeho pleť byla ještě bledší než obvykle, a jak měl hlavu zakloněnou dozadu, Alex si poprvé všiml dlouhé jizvy na krku. Byla naprosto rovná, jakoby narýsovaná podle pravítka.

„Prosím…“ zašeptal Jassen.

Bylo to to poslední, co chtěl Alex udělat, ale došplhal se vrakem kabiny k němu. Vzpomněl si, že ke Crayově smrti a havárii letadla došlo jen proto, že Jassen odmítl Sabinu a jeho zabít.

„Co se stalo s Crayem?“ zeptal se Jassen.

„Odjel na vozíku,“ odpověděl.

„Je mrtvý?“

„Jo.“

Jassen přikývl, jako by ho to potěšilo. „Věděl jsem, že pro něj nemám pracovat,“ prohlásil. „Věděl jsem to.“ Snažil se nadechnout a na okamžik přivřel oči. „Musím ti něco říct, Alexi,“ pokračoval. Zvláštní bylo, že mluvil naprosto normálně, jako by se spolu bavili dva kamarádi. Alex se proti své vůli přistihl, že obdivuje jeho sebeovládání. Určitě mu zbývalo posledních pár minut života.

Potom Jassen opět promluvil a celý Alexův život se jednou provždy změnil.

„Nemohl jsem tě zabít,“ řekl. „Nikdy bych tě nezabil. Protože… víš, Alexi, znal jsem tvého tátu.“

„Cože?“ Alex, přestože byl vyčerpaný, přestože ho všechno bolelo, cítil, že se v něm něco zachvělo.

„Tvůj otec… Já a on…“ Jassen zalapal po dechu. „Pracovali jsme spolu.“

„Můj táta s vámi pracoval?“

„Ano.“

„Chcete tím říct… že byl špion?“

„Nebyl špion, Alexi. Byl to zabiják. Jako já. Byl třída. Nejlepší na světě. Poznal jsem ho, když mi bylo devatenáct. Naučil mě spoustu věcí…“

„Ne!“ Alex tomu, co slyšel, odmítal uvěřit. Svého otce nikdy nepoznal, nic o něm nevěděl, ale to, co mu Jassen právě sdělil, nemůže být pravda. Jde o nějaký krutý žert.

Sirény se přibližovaly. První vozidlo už muselo dorazit k letadlu. Alex slyšel venku výkřiky.

„Lžete!“ vybuchl Alex „Táta nebyl zabiják. Nebyl!“

„Říkám ti pravdu. Musíš se to jednou dozvědět.“

„Copak nepracoval pro MI-6?“

„Ne.“ Jassen se usmál, ale ten úsměv byl neskutečně smutný. „MI-6 ho dopadlo. Zabili ho. Snažili se nás zabít oba. Podařilo se mi na poslední chvíli utéct, ale on…“ Jassen těžce polkl. „To oni zabili tvého tátu, Alexi.“

„Ne!“

„Proč bych ti lhal?“ Jassen namáhavě zvedl ruku a sevřel Alexovi paži. Byl to první fyzický kontakt, k němuž mezi nimi došlo. „Tohle mám od něho… od tvého táty.“ Jassen si přejel prstem po jizvě na krku, ale hlas se mu vytratil a nedokázal pokračovat. „Zachránil mi život. Svým způsobem jsem ho obdivoval. Tebe taky obdivuju, Alexi. Hodně mi ho připomínáš. Jsem moc rád, že jsi teď tady se mnou.“ Umírající muž se odmlčel a tvář se mu křečovitě stáhla bolestí. Ještě nedomluvil. „Jestli mi nevěříš, jeď do Benátek. Najdi Škorpiona. A dozvíš se o svém osudu víc…“

Jassen zavřel oči a Alex věděl, že je už neotevře. Sabina našla v komunikačním centru tlačítko a stiskla je. V atmosféře došlo k tiché, oslňující explozi, jak se první minuteman rozlétl na tisíce kousků. O pár vteřin později udělaly totéž ostatní rakety.

Air Force One bylo obklíčeno. Dorazil k němu konvoj pohotovostních vozidel a dva hasičské vozy se proudy bílé pěny snažily uhasit požár. Jenže Alex už o ničem z toho nevěděl. Se zavřenýma očima ležel vedle Jassena. Tiše a milosrdně omdlel.

RICHMONDSKÝ MOST

Ty labutě ve skutečnosti nikam neplavaly. Stačilo jim jen lenivě kroužit na slunci, tu a tam ponořit zobák pod hladinu a pátrat po hmyzu, po řasách, po čemkoli. Alex je už půl hodiny téměř hypnotizované sledoval. Přemítal, jaké by to bylo, kdyby byl labutí. Blesklo mu hlavou, jak si dokážou udržet peří tak bílé.

Seděl na lavičce u Temže na okraji Richmondu. V tomto místě opouštěla řeka Londýn, který zůstal na opačné straně Richmondského mostu. Alex se zadíval proti proudu a spatřil neuvěřitelně zelená pole a lesy, jak se v žáru anglického léta táhnou donekonečna.

Po břehu kráčela au-pair tlačící kočárek. Všimla si Alexe, a přestože se její výraz nezměnil, pevněji sevřela ruce na rukojeti a nepatrně zrychlila krok. Alex věděl, že vypadá strašně, jako by vystoupil z některého z těch plakátů, které vyvěšuje místní městská rada. Alex Rider, čtrnáct let, hledá pěstouny. Nedávný souboj s Damianem Crayem na něm zanechal viditelné stopy. Zmizí, jako zmizely ty předchozí. Tentokrát ale viděl svůj život černě.

Neustále musel myslet na Jassena Gregoroviče. Od jejich posledního setkání uplynuly dva týdny, ale pořád se uprostřed noci budil a přehrával si poslední minuty na palubě Air Force One. Jeho otec byl nájemným zabijákem a zavraždili ho lidé, kteří teď řídí jeho vlastní život. To nemůže být pravda, Jassen mu určitě lhal a snažil se ho ranit na oplátku za to, co se mezi nimi stalo. Alex tomu chtěl věřit. Jenže když se díval tomu umírajícímu muži do očí, neviděl klam, jen zvláštní něhu – a touhu, aby se Alex konečně dozvěděl pravdu.

Jeď do Benátek. Najdi Škorpiona. Dozvíš se o svém osudu víc…

Alexovi připadalo, že jeho jediným osudem je, aby mu dospělí, kterým na něm ani trochu nezáleželo, lhali a manipulovali s ním. Má jet do Benátek? Jak toho Škorpiona najde? Ostatně, je Škorpion osoba, nebo místo? Alex pozoroval labutě a přál si, aby mu mohly dát odpověď. Ale labutě jen pluly po vodě a nevšímaly si ho.

Na lavičku dopadl stín. Alex zvedl hlavu a ucítil, že se mu stáhl žaludek. Tyčila se nad ním paní Jonesová. Agentka MI-6 na sobě

měla šedivé hedvábné kalhoty a sako dlouhé jako kabát, které jí sahalo těsně nad kolena. V klopě se jí blýskal stříbrný špendlík, její jediný šperk. Bylo zvláštní, že je tady, venku na slunci. Alex ji nechtěl vidět. Ona a Alan Blunt byli ti poslední lidé, které chtěl vidět.

„Můžu se k tobě připojit?“ zeptala se.

„Zdá se, že jste to už udělala,“ odpověděl Alex.

Paní Jonesová se posadila vedle něho.

„Špehujete mě?“ chtěl vědět Alex. Blesklo mu hlavou, jak se asi dozvěděla, že ho tu najde, a napadlo ho, že ho zřejmě poslední dva týdny nepřetržitě sledují. Nepřekvapilo by ho to.

„Ne. Tvoje přítelkyně – Jack Starbrightová – mi řekla, že tu budeš.“

„Mám s někým schůzku.“

„Až ve dvanáct, Jack za mnou byla, Alexi. Už jsi měl v Liverpool Street podat hlášení. Potřebujeme tě vyslechnout.“

„Nevím, o čem bych vám měl podávat hlášení,“ odsekl Alex trpce. „Tady nic není, nebo ano? Jen břeh řeky.“

Paní Jonesová pochopila. „Spletli jsme se,“ prohlásila.

Alex se od ní odvrátil.

„Vím, že se mnou nechceš mluvit, Alexi,“ řekla. „Ani nemusíš. Ale můžeš mě prosím alespoň vyslechnout?“

Úzkostlivě se na něj zadívala. Když Alex mlčel, pokračovala.

„Je pravda, že jsme ti nevěřili, když jsi za námi přišel – a samozřejmě jsme se mýlili. Chovali jsme se hloupě. Jen nám prostě připadalo neuvěřitelné, že by muž jako Damian Cray mohl ohrožovat národní bezpečnost. Byl bohatý a výstřední; nicméně byl jen popovou hvězdou s vyhraněným postojem k závažným celosvětovým problémům. To jsme si mysleli.

Ale jestli si myslíš, že jsme tě naprosto ignorovali, Alexi, pak se pleteš. Alan a já na tebe máme jiný názor. Abych byla upřímná, kdyby bylo na mně, v první řadě bychom tě nikdy nenasadili… dokonce ani v tom případu se Stormbreakery. Ale o to tady nejde.“

Zhluboka se nadechla. „Když jsi odešel, rozhodla jsem se Damiana Craye ještě jednou prověřit. Bez oficiálního povolení jsem toho moc dělat nemohla, ale nechala jsem ho sledovat, abych měla přehled o všem, co dělá.

Dozvěděla jsem se, že jsi byl v Hyde Parku, v tom Paláci, kde Cray představil Gameslayer veřejnosti. Také jsem obdržela policejní zprávu o té ženě – novinářce –, která tam zahynula. Vypadalo to jako nešťastná náhoda. Potom jsem se doslechla o té události v Paříži: někdo zavraždil fotografa a jeho asistenta. Damian Cray byl v té době v Holandsku, ale pak jsem dostala informaci, že si holandská policie stěžovala na nějakou honičku v Amsterodamu: auta a motorky pronásledovaly chlapce na kole. Okamžitě mi došlo, že jsi to byl ty. Jen jsem pořád neměla tušení, co se děje.

A pak ve whitchurchské nemocnici zmizela tvoje přítelkyně Sabina. To už mi v hlavě blikalo červené světlo. Já vím. Asi si myslíš, že jsme příšerně pomalí, a máš pravdu. Ale všechny špionážní služby na světě jsou stejné. Když se pustí do akce, jsou výkonné. Jenže často začnou pozdě.

Tohle byl stejný případ. Než jsme se na tebe rozhodli obrátit, byl jsi už s Crayem ve Wiltshiru. Navštívili jsme tvoji hospodyni Jack a okamžitě jsme se vydali rovnou do jeho domu. Jenže jsme zase přišli pozdě, a tentokrát jsme neměli zdání, kam jsi odjel. Už to samozřejmě víme. Air Force One! CIA šílela. Ministerský předseda si minulý týden pozval Alana Blunta na koberec. Možná bude muset odstoupit z funkce.“

„To mi zlomí srdce,“ utrousil Alex ironicky.

Paní Jonesová jeho poznámku beze slova přešla. „Alexi… to, co jsi prožil… já vím, bylo to pro tebe velice těžké. Byl jsi na všechno sám a to se nemělo stát. Faktem ale je, že jsi zachránil miliony životů. Ať máš teď jakékoli pocity, na tohle nesmíš nikdy zapomenout. Dalo by se dokonce říct, že jsi zachránil svět. Bůhví, jak by to dopadlo, kdyby se Crayovi jeho šílený plán podařil. V každém případě by tě moc rád poznal prezident Spojených států. Ostatně i ministerský předseda. A navíc jsi pozvaný do Buckinghamského paláce, tedy jestli tam chceš jít. Samozřejmě, nikdo jiný o tobě neví. Stále podléháš utajení. Ale měl bys být na sebe pyšný. To, co jsi dokázal, bylo… úžasné.“

„Co se stalo s Henrykem?“ zeptal se Alex. Ta otázka paní Jonesovou zaskočila, ale byla to jediná věc, kterou nevěděl. „Prostě by mě to zajímalo,“ dodal.

„Je mrtvý,“ oznámila mu. „Zahynul při havárii letadla. Zlomil si vaz.“

„Aha.“ Alex se k ní otočil. „Už můžu jít?“

„Jack si o tebe dělá starosti, Alexi, a já taky. Možná potřebuješ pomoct, aby ses s tím, co se přihodilo, dokázal vyrovnat. Třeba nějakou terapii.“

„Nechci terapii. Chci jen, abyste mě nechali na pokoji.“

„Dobře.“

Paní Jonesová vstala. Než odešla, naposledy se pokusila pochopit Alexovo chování. Tohle bylo počtvrté, kdy se s ním setkala po skončení operace. Pokaždé věděla, že ho ty zážitky musely nějakým způsobem poznamenat. Jenže tentokrát se přihodilo něco horšího. Tušila, že jí Alex něco tají.

A pak, z náhlého popudu, pronesla: „Byl jsi v letadle s Jassenem, když ho Cray postřelil. Řekl ti něco, než umřel?“

„Jak to myslíte?“

„Mluvil s tebou?“

Alex se jí podíval přímo do očí. „Ne. Nemluvil.“

Alex sledoval, jak paní Jonesová odchází. Takže to, co mu Jassen řekl, byla pravda. Její poslední otázka mu to potvrdila. Alex už věděl, kým je.

Je synem nájemného zabijáka.

Sabina na něj čekala pod mostem. Alex věděl, že jejich schůzka bude krátká. Nebylo co řešit.

„Jak se máš?“ zeptala se.

„Fajn. Co táta?“

„Daří se mu líp.“ Pokrčila rameny. „Myslím, že se z toho dostane.“

„A nerozmyslel si to?“

„Ne, Alexi. Odjíždíme.“

Včera večer mu Sabina volala. Ona a její rodiče odjíždějí ze země. Potřebují soukromí, čas, aby se její otec mohl úplně uzdravit. Usoudili, že pro něj bude lepší, když začne nový život, a vybrali si San Francisco. Edwardovi nabídli práci v tamních velkých novinách.

A to nebylo všechno. Psal knihu: pravdu o Damianu Crayovi. Vydělá mu malé jmění.

„Kdy letíte?“ zeptal se Alex.

„V úterý.“ Sabina si něco otřela v koutku oka a Alexe napadlo, jestli to nebyla slza. Ale když se na něj znovu podívala, usmívala se. „Samozřejmě zůstaneme v kontaktu,“ prohlásila. „Budeme si mailovat. A dobře víš, že k nám kdykoli můžeš přijet na prázdniny.“

„Pokud nebudou jako ty poslední,“ poznamenal Alex.

„Bude to divný chodit do americký školy…“ Sabina se odmlčela. „V tom letadle jsi byl fantastickej, Alexi,“ řekla zničehonic. „Nemohla jsem uvěřit, jak jsi statečnej. Když ti Cray vykládal ty šílený věci, připadalo mi, že se ho vůbec nebojíš.“ Zmlkla. „Budeš zase pracovat pro MI-6?“ zajímala se.

„Ne.“

„Myslíš, že ti dají pokoj?“

„Nevím, Sabino. Vlastně za to může můj strejda. Kdysi s tím začal a teď mi to zůstalo.“

„Pořád se stydím, že jsem ti nevěřila.“ Sabina si vzdychla. „A teprve teď chápu, jak ti muselo celou tu dobu být. Přinutili mě podepsat prohlášení o mlčenlivosti. Nesmím o tobě nikomu říct.“ Ticho. „Nikdy na tebe nezapomenu,“ dodala.

„Budeš mi chybět, Sabino.“

„Vždyť se zase uvidíme. Můžeš přijet do Kalifornie. A já se ti ozvu vždycky, když budu v Londýně…“

„Bezva.“

Lhala. Alex nějak věděl, že je to víc než loučení, že oni dva se už nikdy nesetkají. Netušil proč. Prostě to cítil.

Objala ho a políbila.

„Měj se, Alexi,“ zašeptala.

Smutně sledoval, jak odchází z jeho života. Potom se otočil a vydal se podél řeky, kolem labutí, zpátky do města. Nezastavil se. Ani se neohlédl.

Nedobrovolný agent MI-6 ALEX RIDER si se svou kamarádkou Sabinou Pleasurovou a jejími rodiči užívá prázdniny v jižní Francii a konečně se zase cítí jako obyčejný čtrnáctiletý kluk. Nečekaný, nemilosrdný útok na jeho hostitele ho však vrhne zpět do světa násilí a tajemství – a tentokrát s tím MI-6 nechce mít nic společného. Zejména když jim Alex řekne, že by v útoku mohl mít prsty Damian Cray – známá osobnost, bojovník za lidská práva a člověk, který stojí za Gameslayerem, novou špičkovou herní konzolí.

Alex se rozhodne vypátrat, kdo na jeho přátele zaútočil, přestože to musí udělat sám. Pátrání ho však dovede k dávno pohřbenému tajemství – a odhalení strašnějšímu než všechno, co si kdy dokázal představit.

ANTHONY HOROWITZ je oblíbeným a plodným autorem literatury pro mládež a jeho knihy se teď prodávají ve více než dvaceti zemích po celém světě. V češtině vyšly zatím tři knihy z úspěšné série „Alex Rider™“: Stormbreaker™, Ostrov kostlivců a Akademie Point Blanc. A také první díl z nové série: Krkavčí brána. Za své dílo byl nominován na nespočet cen. Píše také scénáře pro televizní seriály jako Vraždy v Midsomeru, Poirot nebo Foylova válka, které jsou známé i u nás. Se svou ženou, televizní producentkou Jill Greenovou, dvěma syny, Nicholasem a Cassianem, a psem Luckým žije v severním Londýně.

KNIHY S ALEXEM RIDEREM™

se staly celosvětovým fenoménem; jejich prodej v Evropě, Americe a Japonsku neustále roste a v kinech se už promítá film Stormbreaker™, natočený podle prvního dílu série. Když Anthony Horowitz začal pracovat na Orlím úderu, čtvrtém dílu série, stál před rozhodnutím. „Chtěl jsem napsat jinou knihu, ale takovou, v níž by bylo všechno, díky čemu jsou příběhy Alexe Ridera™ tak oblíbené, tedy důmyslná ‚udělátka‘, spousta akce a rozuzlení na poslední chvíli.“ Tentokrát má příběh vážnější podtext. „Přestože je Alexovi stále čtrnáct, rychle dospívá. Tahle kniha je osobnější a pro Alexe je v sázce mnohem víc. Navíc poslední kapitoly obsahují odhalení, které zřejmě mnoho čtenářů zaskočí.“

Anthony Horowitz o svých knihách tvrdí: „Vždy jsem chtěl napsat moderní příběh o teenagerovi, který zachraňuje svět. Když jsem chodil do školy, neustále jsem si představoval (zejména při hodinách zeměpisu), že nejsem znuděný třináctiletý kluk, který trčí v příšerné soukromé škole v severním Londýně, ale agent MI-6.“